

ஆனந்தபோதினி

“எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு” — திருவள்ளூர்.
(ALL RIGHTS RESERVED.)

தொகுதி } தாதுவூ மாகிமீ கட { பகுதி
22 } 1937 வூ பிப்ரவரிமீ 12உ { 8

கடவுள் வணக்கம்.

உலக மாயையி லேளளி யேந்தனை
உழல விட்டனை யேஉடை யாய்அருள்
இலகு பேரின்ப வீட்டினில் என்னையும்
இருத்தி வைப்பது எக் காலஞ்சொ லாய்எழில்
திலக வாணுதற் பைந்தொடி கண்ணினை
தேக்க நாடகஞ் செய்துஅடி யார்க்கு
அலகி லாவினை தீர்க்கத் துசங்கட்டும்
அப்ப னேஅருள் ஆணந்தச் சோதியே. (1)

பொறியிற் செறிஐம் புலக்கனியைப்
புந்திக் கவராற் புருந்திழுத்து
மறுகிச் சுழலும் மணக்குறங்கு
மான வானா இருப்பேனே
அறிவுக்கு அறிவாய்ப் பூரணமாய்
அகண்டா னந்த மயமாகிப்
பிறிவற்று இருக்கும் பெருங்கருணைப்
பெம்மா னேஎம் பெருமானே. (2)

வெளியான நீஎன் மனவெளி யூடு வீரலின்ஜயா
ஒளியாருக் கண்ணும் இரவியும் போல்நின்று உலாவுவன்காண்
அளியாருக் கொன்றைச் சடையான் அப்புலியாடக் கங்கைத்
துளியாட மன்றுள் நடமாடு(ம்) முக்கட் சுடர்க்கொழுந்தே. (3)

தேடுவார் தேடுஞ் சிவனேயோ நின்றுநுத்தான்
கூடுவான் பட்டதுயர் கூறற் கெளிதாமோ. (4)

அரும்பொருள் விளக்கம்

1. இதனால் பேரின்ப வீட்டில் தன்னை இருத்தமாறு வேண்டுகிறார்.

(இ-ள்) அழகிய திலகாணிந்த நெற்றியை யுடைய பார்வதி தேவியார் கண்கள் நிறையும்படி நடனஞ் செய்து அடியவர்களுக்கெல்லாம் அளவு சொல்வதற்கில்லாத வினைப் பயன்களை யொழிந்ததற்குக் கண்களைக் கட்டி நிற்கும் தந்தையே! கருணையும் சந்தோஷமும் கொண்ட சடரொளியே! பிரபஞ்சமாகிய மாயையிலே ஏழையேனைக் கெட்டலைய விட்டிருக்கிறாயே! என்னை யானுடைப் பெருமானே! உனது திருவருள் விளங்கி யிருக்கின்ற மோட்சலோகத்தில் அடியேனையும் இருக்கச் செய்வது எப்போது! அதை யெனக்குத் தெரிவிப்பாயாக. (எ-று.)

ஆண்டவன் அம்மை காண ஓயாது நடனம் புரிவது ஆன்மாக்களின் இருவினைகளைப் போக்குவதற்கே என்னும் உண்மையைத் தெரிவிப்பார், “எழில் திலக வரந்துதல் பைந்தொடி கண்ணினை தேக்க நாடகஞ் செய்து அடியார்க்கெல்லாம் அலகிலாவினை தீர்க்கத் துசங்கட்டும் அப்பனே” என்று கூறினார்.

2. இதனால் மனம் போனவழி ஐம்புலன்களை விடேன் எனக் கூறுகிறார்.

(இ-ள்) அறிவுக்கும் மேற்பட்ட அறிவாகி, வியாபகமாகி, கண்டப் படுத்த முடியாத ஆனந்த மயமாகி, எங்கும் நீக்க மற நிறைந்திருக்கும் பெருங்கருணைப் பெருமானே! என் இறைவனே! மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐம்பொறிகளாகிய தருக்களில் விளையும் சுவை ஒளி ஊது ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐம்புலன்களாகிய பழங்களைப் புத்தியாகிய மரக் கப்பில் தாவி யேறி இழுத்து மயங்கிச் சழலுகின்ற மனமாகிய குரங்கு இறக்கும்படி வானா வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு இருப்பேனே; இருக்க மாட்டேன். (எ-று)

விவகார தசையில் மனமானது ஒரு வழி நில்லாது பொறிகளையும் புலன்களையும் அலைத்துக் கொண்டு அதன் பயனாகத் துன்பப்படுவதால், மனதைக் குரங்காகவும் பொறி முதலியவைகளை மரம் கிளை, பழம் முதலியவைகளாகவும் உவமித்திருக்கும் நயம் அறிந்து மகிழ்த்தக்கூது.

3. இதனால் இறைவன் உள்ளத்தில் எழுந்தருள வேண்டுமெனக் கேட்கிறார்.

(இ-ள்.) தலைவனே! வண்டுகள் மொய்க்கும் கொன்றை மாலையணிந்த சடையாட, பிறைச் சந்திரன் ஆட, கங்கையாற்றின் நீர்த்தளி ஆட சிதம்பரத்தில் நடனமாடும் முக்கண விளங்கும் சோதிப் பிழம்பே! சிதாகாய வடிவாக விளங்கும் தேவரீர் அடியேனுடைய உள்ள வெளியி னிடையே கலந்து விட்டால், பிரகாசம் பொருந்திய கண்களும், சூரியனும் போல் ஐக்கியமாகி நின்ற வாழ்வேன். (எ-று.)

4. இதனால் திருவடிப் பேற்றுக்குத் தான் பட்ட கஷ்டத்தைத் தெரிவிக்கிறார்.

(இ-ள்.) முழுக்ஷுக்கள் தேடிக் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமானே! உன் திருவடியைச் சேர்வதற்கு நான் பட்ட துன்பத்தை எடுத்துக் கூறுவது எளிதல்ல. (எ-று.)

தமிழ் மக்களுக்கே

தாதுவந்
மாசிமீ 1௨

தமிழ் மக்களுக்குச் சோதனை காலம்

நம் பாரத தேசமாகிய இந்தியா இன்று எங்கிலையில் இருக்கிறது? இந்நாட்டில் வசிக்கும் மக்களாகிய நாம் எங்கிலை விருக்கிறோம்? அதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ! அந்நிலைமையை நினைத்துப் பார்த்தாலே இந்தியன் எனச் சொல்லிக்கொள்ளும் ஒவ்வொருவனுடைய உள்ளமும் கொதிக்கும் என்பது திண்ணம்.

இந்தியா ஒரு காலத்தில் பல்வளங்களும் பொருந்திய தேசமாய்த் திகழ்ந்ததென்றும், இந்தியமக்கள் உலகம் நடத்தற்குரிய பல துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கினார்கள் என்றும் பழம் பெருமை கூறப்படுகிறது. இந்தியத்தாய் சுதந்திர மணிமுடி புனைந்து செங்கோலோச்சி உலகெங்கணும் தன் புகழைப் பாப்பியதாகவெல்லாம் புலவர்கள் வருணிக்கிறார்கள். ஆனால், அத்தகைய இந்தியாவின் இன்றைய நிலைமை என்ன? இந்தியா இப்போது ஒரு தரித்திரமிகுந்த தேசம்; கடன்பட்ட தேசம். இந்நாட்டில் வசிக்கும் மக்கள் தரித்திரத்திலும், கடனிலும் முழுகிக் கரையேறும் வகையறியாத தத்தளித்து வருகிறார்கள். இந்தியத்தாய் தன் எழில்நலங்குன்றிச் சீருஞ் சிறப்புமிழ்ந்து கண்ணீர் வடித்து நிற்கிறாள். உலகத்திலேயே இன்று இந்தியாவைப்போன்று தரித்திரமிகுந்த தேசமும், இந்தியமக்களைப் போன்ற வறுமையி லுழலும் மக்களும் வேறிருக்க முடியாதது என்று திடமாய்க் கூறலாம்.

தற்போது இந்தியாவில் வசிக்கும் மக்கள்—முக்கியமாகக் கிராம வாசிகள்—விவசாயிகள்—தொழிலாளிகள்—நாளுக்கு நாள் வறுமைத் துன்பத்தில் ஆழ்ந்து வருந்தி வருகிறார்கள். அவர்களில் பெரும் பாலோர் தரித்திரத்திலேயே பிறந்து, தரித்திரத்திலேயே வளர்ந்து தரித்திரத்திலேயே இறக்கிறார்கள்; அதாவது தரித்திரத் தேவதைகளுக்கே அவர்கள் பலி யாகிறார்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் மூல காரணமென்ன? நம் பாரததேசம் அடிமைத்தனையில் பிணிக்கப்பட்டிருப்பதே யாகும். அன்னியர் ஆக்கத்திற்குட்பட்டிருப்பதே நம் நாட்டிலுள்ள தற்

போதைய துன்பங்களுக் கெல்லாங் காரணமாகும். அஃது எவ்வாறு என்பதை விளக்குவோம்.

இந்தியா விவசாய தேசம். ஆகவே, அதில் வசிக்கும் மக்களில் பெரும்பாலோர் விவசாயிகளேயாவர். அவர்கள் பயிர்த் தொழிலையே மேற் கொண்டிருந்தனர். ஜன சமூகத்தக்கு வேண்டிய மற்ற கைத் தொழில்களை மறறும் பலர் கைக் கொண்டிருந்தனர். விவசாயமும் மற்றும் கைத்தொழில்களும் ஒழுங்கான முறையில் அபிவிருத்தியடைந்து வந்ததால், உற்பத்திப பொருள்கள் நம் நாட்டின் தேவையையும் பூர்த்தி செய்தவிட்டு வெளி நாடுகளுக்கும் பல பொருள்களை ஏற்றுமதியாகி வந்தன. இந்திய விலைபொருள்களும் மற்றும் சாமான்களும், கப்பல் வாயிலாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டு ரோம், கிரேக், ஜாவா முதலிய நாடுகளுக்கு இறக்குமதி செய்யப்பட்டு விற்பனையாயின என்ற செய்திக்குத் தேச சரித்திரங்களில் சான்று இருக்கிறது. அவ்வித மெல்லாம் செழுமை பெற்றிருந்த நாடு இன்று மிகக் கூண்டசையை அடைந்ததற்கு ஏதாகிலும் காரண மில்லாமலிருக்க முடியுமா என்பதை வாசகர்களே! யோசித்துப் பார்க்க வேண்டுகிறோம்.

இந்தியாவைத் தங்கள் நாட்டு வியாபாரஸ்தலமாக ஆக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு என்று ஐரோப்பியர் இந்தியாவில் அடிபெடுத்து வைத்தார்களோ அன்றே நம் நாடு செழுமையையும் சுதந்தரத்தையும் இழந்தது. முதன் முதலாக வியாபார நிமித்தமாகக் குடியேறிய ஐரோப்பியர்கள் இந்தியாவின் செழிப்பான நிலைமையை நேரில் கண்டதும் அதைவிட்டுச் செல்ல மனம் வராது, இதுதான் தங்களுக்குத் தகுந்த இடமெனக் கருதி தங்கள் வியாபாரத்தைப் பலப்படுத்திக் கொண்டு இங்கேயே இருக்க முயலலாயினர். இந்தியாவில் தங்கள் வியாபாரத்தை எவ்வெவ்வகையில் பாவச்செய்ய வேண்டுமோ அவற்றிற்கான வழிகளை மெல்லாம் மெல்ல மெல்லத் தேடிக்கொண்டனர். இந்தியாவைத் தங்கள் வசப்படுத்திக் கொண்டால்தான் இன்னும் தங்கள் வியாபாரத்துக்கு ஆக்கமேற்படுமென உணர்ந்து, அவ்வகையில் தீவிரமாக முயன்று பல சூழ்ச்சிகள் செய்து கடைசியாக, இந்தியாவில் தங்கள் ஆட்சியை நிலைநாட்டி விட்டனர். அப்புறம் என்ன நடந்திருக்கும் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ!

நமது நாட்டில் மிக உன்னத நிலையிலிருந்த நெசவுத் தொழில் முதலிய கைத்தொழில்களெல்லாம் இவ்வன்னியர் ஆட்சியின் பயனாக வீழ்ந்தொழிந்தன. இந்தியாவுக்கே உயிர்நாடியாக வுள்ள விவசாயத் தொழில்கூட மிகவும் துரத்தசையை அடையலாயின. ஐரோப்பியர் கூட்டுறவின் பயனாக, நம் மக்களில் பலர் மேனாட்டுப் போலி நாகரிகத்திலும், கல்வியிலும் மோகங் கொண்டனர்; விவசாயத்தைப் புறக்கணித்தனர்; நம் சுதேசிக் கைத்தொழில்களைத் துறந்தனர். கிராமங்

களில் பயிர்த்தொழிலும், மற்றும் பிற தொழில்களின் செய்து சுகமாக உண்டு உடுத்து வாழ்ந்து வந்தவர்களெல்லாம் தம் சொத்து சுதந்திரங்களை பெல்லாம் விற்றுப்போட்டு நகாங்களுக்கு வந்து ஆங்கிலக்கல்வி கற்கவும், மேலாட்டு மக்களின் சடையுடைபாவனைகளைப் பின்பற்றவும் ஆசை கொண்டனர். மற்றும் சிலர் தாங்கள் கிராமங்களில் இருந்து கொண்டு பிள்ளைகளை மட்டும் நகாங்களுக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைத்தனர்; அவர்களுக்காகுள் செலவுகளுக்கு நில முதலியவற்றை அடமானம் வைத்தும், விற்பும் மாதந்தவறாது பணம் அனுப்பி வாலாயினர். இவ் வாங்கில கல்வி முறையே இன்று இந்தியாவை எவ்வளவு தூரம் அலக்கழித்து வருகிறது என்பதை விவரிக்க வேண்டியதில்லை. பல பேற்றூர்கள் எடுத்துக்கூறி வருகிறார்கள்.

நம் வாழ்க்கைக்குப் போதியதான பயிர்த்தொழிலையும், மற்றும் நெசவு முதலிய கைத் தொழில்களையும் விட்டு, ஆங்கில படிப்பைப் படித்தால் எதையோ வாரிவிடலாம், உத்தியோகம் புரியலாம் என்று பெரும் பொருள் செலவு செய்து கலாசாலையில் பயின்றவர்கள் இப்போது எவ்வித வேலையு மகப்படாது திண்டாடுகின்றனர். எத்தனை பேருக்குத் தான் சர்க்கார் உத்தியோகமும், குமாஸ்தா வேலையும் கிடைக்கும்? இவ் வேலைகளை விட்டால் ஆங்கிலம் பயின்றவர்கள் கைத் தொழில் முதலிய வேறு வேலை எதுவுள் செய்ய முடியாது. “பள்ளிக் கணக்கு புள்ளிக்குதவாது” என்ற பழமொழிப்படி ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் வாழ்க்கைக் கேற்ற வேறு வேலைகளைச் செய்ய முடியாதவர்களாய்ப் போய் விடுகின்றனர். அவர்களது நிலை திரிசங்கு நிலையையே ஒத்திருக்கிறது.

நம் நாட்டில் விவசாயமும், கைத் தொழில்களும் கூடிணித்து விடவே, நம் மக்கள் தங்களுக்குத் தேவையான பொருள்களாகக் கெல்லாம் பிற நாட்டின் உதவியையே எதிர்பார்த்து நிற்க வேண்டிய நிலை யிலாய் விட்டது. அன்னிய நாடுகளின் வியாபாரப் போட்டி, நம் நாட்டுக் கைத் தொழில்களையும், விவசாயத்தையும் தலை யோங்க விடாது நகக்கி விட்டன. இந் நிலையில் இயந்திர பூதம் வேறு இந்தியாவைச் சூறையாடி வருகிறது. அப் பூதத்தின் அகோ பசிக்கு ஏழை மக்களும், தொழிலாளரும் இறையாகி வருகின்றனர். இவை பெல்லாம் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் ஏறக்குறைய 175 வருடங்களாக ஆட்சி செலுத்தி வரும் அரசியலின் பயனாக ஏற்பட்டவைகளாகும் என்று கூறின் மிகையாகாது.

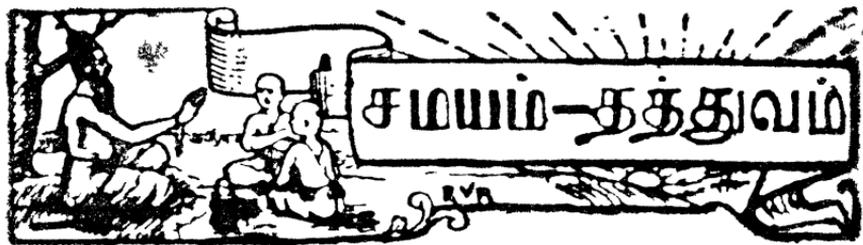
இந்தியாவுக்குத் தற்போது சுமார் 1500 கோடி ரூபாய் கடன் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. இக் கடன் சுமையைச் சமாளிக்க முடியாது, இந்தியா தத்தளிக்கிறது; இந்திய சர்க்கார் திண்டாடுகின்றனர். இக் கடனையும், அபரிமிதமாக ஏற்படும் நிர்வாகச் செலவையும் ஒருவாறு சமாளிக்க, இந்திய சர்க்கார் மாகாண சர்க்கார்

வாயிலாக நூதன நூதனமாக வரிகளை நம் மக்கள்மீது விதிக்கின்றனர். இவ்வரிகள் விவசாயிகளையும், ஏழை மக்களையும் கழுத்தை நெறிக்கின்றன. இந்திய மக்களின் தினசரி வருவாயோ மிகச் சொற்பம். ஆனால் வரிப்பணமோ வருவாயை விட பன்மடங்கு அதிகம். எனவே, அவர்கள் அரசாங்க வரிபைச் செலுத்த வட்டிக்குப் பணங்கடன் வாங்குகின்றனர்; அவர்களது இரத்தத்தை உறிஞ்சிவிடும் அட்டைகள் (சுடன்காரர்கள்) கையில் அகப்பட்டுத் தவிக்கின்றனர்.

இந்திய மக்களின் இவ்விதப் பரிதாப நிலையைப் போக்க வழி என்ன? பிரிட்டிஷ் ராஜ தந்திரிகள் நமக்கு அளித்திருக்கும் புதிய அரசியல் சட்டம் நம் மக்களின் தரித்திரத்தையும், கடன் பளுவையும் சிறிதளவாவது போக்குமா? அதற்கு மாறாக, அச்சட்டம் இன்னும் அதிக புதிய வரிகளைப் போட்டு நம் மக்களை மேலும் மிகவும் கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கே ஆளாக்கும். இவ்வுண்மையை உணர்ந்துதான், தேச விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டு வரும் காங்கிரஸ் மகாசபை, இப்புதிய அரசியலை எதிர்த்து முறியடித்து, நம் மக்கள் வறுமைக்கு விமோசனம் காணக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறது.

ஜனங்களுக்கு அடங்கிய பொறுப்பாட்சி இந்நாட்டில் ஏற்பட்டாலொழிய, நமது மக்களுக்கு விமோசனமில்லை யாகையால், நாம் அனைவரும் ஜாதிக்ரமத்தேயமின்றிக் காங்கிரஸ் மேற்கொண்டிருக்கும் தேசிய போராட்டத்திற்குப் பல மளிக்கவேண்டும்.

காங்கிரஸ் மகாசபை இப்போது புதிய அரசியல் சட்டப்படி ஏற்பட்டிருக்கும் பொதுத் தோதலில் ஈடுபட்டிருக்கிறது என்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயம். சென்னை மாகாண சட்டசபைக்கும், ஜனப் பிரதிநிதி சபைக்கும் காங்கிரஸ் பெரும்பாலான தொகுதிகளுக்கு அபேட்சகர்களை நிறுத்தி யிருக்கிறது. இதுவரை தங்களைத் தேர்ந்தெடுத்த அனுப்பிய பொதுஜனங்கள் கலத்தைச் சிறிதுங் கருதாது சுயநலத்தையே பெரிதாக்கக் கருதி அரசாங்கத்தின் அடிவருடி வந்த ஜஸ்மீன் கட்சியாரும், புது கட்சியான ஜனநாயகக் கட்சியாரும், சுயேச்சையாளரும் கூட இத் தேர்தலில் நிற்கிறார்கள். பொதுமக்கள் காங்கிரஸ் அபேட்சகர்களுக்கா, பிற கட்சி அபேட்சகர்களுக்கா யாருக்கு ஓட்டளிப்பார்கள் என்று சொல்லவேண்டியதில்லை. தமிழ் மக்களுக்கு இத் தேர்தல் ஒரு பெரிய சோதனை காலமாகும். தங்கள் கலத்துக்காகவும், தேசவிடுதலைக்காகவும் பாடுபடும் காங்கிரஸ் அபேட்சகர்களுக்கே ஓட்டளிக்க வேண்டுமென்று நம் தமிழ்மக்களுக்கு எடுத்துக் கூற வேண்டியதில்லை. பிப்ரவரி 18, 20-ந்தேதிகள் தேர்தல் தினங்களாகும். அத்தினங்களைத் தமிழ்மக்கள் மறவாது, தங்கள் தங்கள் தொகுதிகளில் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கும் போலிங் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று, காங்கிரஸ் பெட்டியாகிய மஞ்சள் பெட்டியிலேயே ஓட்டைப் போட வேண்டுமென்று நினைவூட்டுகிறோம்.

பிரம சூத்திரம்

(சித்நாரீ பண்டித-பூ. ஸ்ரீநீவாசன்)

(தொகுதி 22, பகுதி 2. 93-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

2-ம் அத்தியாயம் ; 1-ம் பாதம்

6. ஆரம்பணைதிகரணம்

14-வது சூத்திரம் அவதாரிகை:—வியவகார யோக்கியமாகிய போக்தா (போகத்தை யனுபவிப்பவன்) போக்யம் (அனுபவிக்கப் படும் பொருள்கள்) என்னும் பேதத்தை யங்கீகரித்தலால் உண்டாகும் தோஷங்கள், கடலின் அலை நுரையாதிகளின் திருஷ்டாந்தத்தால் முன் சூத்திரத்தின் பரிசீலிக்கப்பட்டன. (பிரம்மமே உலகத்திற்கு முதற்பாரண மென்றால், உலகத்தில் போக்தா என்னும் பேதங்கள் பிரசித்தமாகக் காணப்படுகின்றன. ஜீவன் போக்தா; விஷயங்கள் போக்கியம். இவையனைத்தும் பிரம்மத்தினும் அன்னிய மன்று என்னும் பகஷத்தில் போக்தா போக்கியமாகவும் போக்யம் போக்தாவாகவும் ஆக வேண்டி வரும். மேலும் பிரம்மம் சில சமயங்களில் போக்தாவாகவும் போக்கியமாகவும் ஆக வேண்டிவரும். ஆகலின் இது அயுக்த மல்லவா? என்னும் ஆகேபணைக்குச் சமாதானம் இதுவாம்.

“மேலே காட்டப்பட்ட தோஷம் தோஷமாகாது. உலகத்தில் பிரசித்தமாகவுள்ள ஒரு திருஷ்டாந்தத்தால் இதற்குச் சமாதானம் காணலாம். சமுத்திரத்தின் விகாரங்களாகிய அலை நுரை குமிழி முதலியவை ஜலசபாவத்தால் அக் கடலினும் அன்னியமா யிருப்பினும் “இது அலை; இது அலையல்ல நுரை” என்று ஒன்றற் கொன்று வேறு பட்ட விவகார முடையனவா யிருக்கின்றன. அவ்வாறு பிரிவுபட்டிருப்பினும் கடலினும் பின்னமாக இருக்கவில்லை யல்லவா? இப்படியே, போக்தா போக்கியங்கள் ஒன்றற் கொன்று பின்னமா யிருப்பினும் பிரம்மத்தினும் அன்னியமா யிருக்கின்றன.”

இவ் விஷயம் முன் சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டன.

இத் திருஷ்டாந்த பலத்தால் பிரம்மம் உலகமாகப் பரிணமித்த தென்றும், அதனால் அதற்கு (பிரம்மத்திற்கு) விகாரத் தன்மை சம்பவித்த தென்றும் மந்தபுத்தி யுடையோர் கிணைத்துவிடக் கூடுமாகலின், முன்னே அங்கீகரிக்கப்பட்ட போக்தா போக்கியம் என்னும் பிரிவினைகள் கற்பிதமே யன்றி,

பாரமார்த்திக மன்று என்று விவர்த்த வாதத்தால் முக்கியாபிப்பிராயம் கூறப்படுகிறது.

முந்திய அதிகாரணத்தில் பரிணாம திருஷ்டாந்தத்தால் பிரம்மம் ஜகத்திற்கு பரிணாமோபாதான காரண மென்று கூறப்பட்டது. இப்போது அது விவர்த்தோபாதான காரண மென்று போதிக்கப் படுகின்றது.

(உபாதான காரணம் மூன்று விதப்படும். அவை ஆரம்போபாதானம், பரிணாமோபாதானம், விவர்த்தோபாதானம் என்பனவாம். துணிக்கு நூல் உபாதான காரணம். நூல் துணியானதினால் நூலின் சுவரூபத்தில் மாறுதலின்றி பழைய சுவரூபத்திலிருந்து கொண்டே துணியாகவுமா யிருக்கிறது. ஆகையால் இது ஆரம்போபாதானம்.

தயிருக்குக் காரணம் பால். பால் தன் சுவரூபம் மாறி தயிருக வாகிறது.

கயிற்றில் பாம்புத் தோற்ற முண்டாகிறது. உண்மையில் கயிறு பாம்பாகவு மில்லை; கயிற்றில் பாம்புமில்லை. அப்படி யுண்டான தோற்றம் தப்பா யிருந்தாலும் பிரம மிருக்கிறவரையில் வாஸ்தவமாய் பாம்பு பென்றே நம்பப்படுகின்றது. இவ்வாறுண்டான பிரமைக்கு ஆதாரம் கயிறுதான். ஆகையால் கயிறு விவர்த்தோபாதானம்.

பிரம்மமானது ஜகத்திற்கு விதர்த்தோபாதான காரண மென்பதே நூல்களின் துணிபாம். ஏனெனில், ஆரம்போபாதானமானால் ஜகத்தானது பிரம்ம சுவரூபமாகவே காணப்பட வேண்டும். அப்படியில்லை யாகையால் ஆரம்போபாதான காரணமன்று. பரிணாமோபாதானமானால் சுவரூபம் மாறி வேறொரு சுவரூப மடையவேண்டும். பிரம்மம் மாறுதலுடைய சுவரூப முடையது. அன்றியும், பால் தயிரான பிறகு மீண்டும் பாலாவதில்லை. அதுபோல, பிரம்மம் ஜகத்தானபிறகு மீண்டும் சுவரூபத்தை யடையவும் முடியாது. ஆகையால் பரிணாமோபாதானமும் பொருந்தாது. கயிற்றில் பாம்பை அஞ்ஞானத்தினால் ஆரோபிப்பதுபோல, பிரம்மத்தினிடத்தில் ஜகத்தானது ஆரோபிக்கப்படுகிறது. ஆதலின் பிரம்மம் ஜகத்திற்கு விவர்த்தோபாதான காரணமே.)

சூ. 14. “ததந்நயத்வ மாரம்பண சப்தாதிப்பய:”

பதவுரை:—ததந்நயத்வம்=காரணமாகிய பிரம்மத்தினும் காரியமாகிய ஜகத்திற்கு அபின்னத்தன்மை (அவகம்யதே=அறியப்படுகின்றது). ஏனெனில், ஆரம்பண சப்தாதிப்பய:—சுருதியிலுள்ள ஆரம்பணம் முதலாகிய பதங்களால்.

சுருத்து:—காரணமாகிய பிரம்மத்தினும் காரியமாகிய போக்த்ரு போக்கியாதி வடிவப் பிரபஞ்சம் அனன்னியமென்பது சுருதியினால் அறியப்படுகின்றது. அனன்னியத் தன்மை யென்றால்:—காரணத்தினும் காரியத்திற்கு வியதிரேகஸ்திதி (எதிர்மறையான நிலை) இல்லாமற் போவதன்றி அவிபாக (பிரிக்கப்படக் கூடாத) நிலையைப் பொருத்துவதல்ல. முன் சூத்திரத்தில் காரியத்திற்குக் காரணத்தினும் எதிர்மறையான நிலைமை கடல் அலை திருஷ்டாந்தத்தால் விவகார தசையில் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, பிறகு அவைகளுக்குப் பிரிவின்மை போதிக்கப்பட்டது. அவ்வித வேறுபட்ட நிலை காரியத்திற்கு பாரமார்த்திகமாக (உண்மையாக) எக்காலத்தினுமில்லை யென்று இங்கு

நிஷேதிக்கப்பட்டு காரிய காரணங்களுக்கு அனன்னியத்தன்மை போதிக்கப் படுகின்றது. அதனால், பரிணாம வாதத்தில் பிரம்மகாரண வாதிகளுக்குள் தாகும் தோஷங்கள் விவர்த்த வாதத்தில் உண்டாகாவென்று பரிஷ்கரிக்கப் படுகின்றது.

காரியம் காரணத்தினும் அனன்னியம் என்பதற்கு:—

“எந்த உபதேசத்தால் கேட்கப்படாதது கேட்கப்பட்ட தாகுமோ, அறியப்படாதது அறியப்பட்ட தாகுமோ, நிச்சயிக்கப்படாதது நிச்சயிக்கப் பட்டதாகுமோ அந்த உபதேசத்தை உன் குருவைக் கேட்டாயா?” (இது சுருதியில் கூறப்பட்டுள்ள பிரதிஜ்ஞா (தாற்பரிய) வாக்கியம்) “பரிய தரிசன லாகிய ஓ சுவேத கேத ! ஒரு விஞ்ஞானத்தினால் எல்லா விஞ்ஞானங்களும் எப்படி அறியப்படுமென்றால் ஒரு மட்பாண்ட ஞானத்தால் அம்மண்ணின் காரியங்களாகிற குடம் சட்டி முதலியவளைத்தும் மண்ணின் விசாரமே என் றறியப்படுகின்றது. (எனவே, மண் வடிவத் தன்மையால் மண்ணினும் அனன்னியமென்பது அறியப்படுகின்றது.) வயிறு கழுத்து முதலிய அவற் றின் வடிவங்களும் குடம் சட்டி என்பன போன்ற பெயர்களும் சொல்மாத் திரமேயன்றி சத்தியமன்று. அவற்றின் காரணமாகிய மண்ணென்றே சத்தி யம். எனவே, குடம் சட்டி முதலிய வஸ்துக்களின் தத்துவம் மண்ணே யன்றி வேறன்று.” இப்படியே தாஷ்டாந்தத்திலும் பிரம்மத்தினும் வேறாக காரியக் கூட்டத்திற்கு இருப்பில்லை என்பது சுருதியின் கருத்தாம்.

சங்கை:—திருசியப் (காணப்படும்) பொருள்க ளெல்லாம் பிரமத்தினும் வேறு படாதவையாயின், சுருதியின் கருத்துப்படி ஒரு விஞ்ஞானத்தினால் சர்வவிஞ்ஞானம் எவ்வாறுண்டாம்? (வேறெனக் கூறத்தக்க தொன்றில்லாத போது எல்லா விஞ்ஞானமும் உண்டாகும் என்பது எவ்வாறு பொருந்தும். வேறு இருந்தால்தானே அவைக ளெல்லாம் என்று கூறலாம்” என்பது சங்கை.)

சுமாதானம்:—மகாகாசம் கடாகாசம் என ஆகாசம் விவகாரத்தில் வெவ் வேறாக பேசப்பட்டனும் மகாகாசத்தினும் கடாகாசம் எப்படி அனன்னியமோ, மணற்பூமியினும் கானல்நீர் எப்படி அன்னியமோ, கிளிந்சலினும் வெள்ளி யும் கயிற்றினும் பாம்பும் எப்படி அனன்னியமோ அப்படியே போக்த்தரு போக்கியாதி பிரபஞ்சமும் அனன்னியமே.

(இனி, இந்தச் சூத்திரத்தின் பலத்தைக்கொண்டே பேதாபேத மதம். (சித் அசித் ஈசுவர்களுக்கு காரியாவஸ்தையில் பேதமும் காரணாவஸ்தையில் அபேதமும் போதிக்கும் மதம்.) இதுவே விசிஷ்டாத்வைதம் எனப் படு கின்றது.)

சமுத்திரத் தன்மையால் ஒன்றென்னுந் தன்மையும், அலைநுரை முத லியவற்றின் தன்மையால் பல வென்னுந் தன்மையும் எப்படி காணப் படுகின்றனவோ; மண் என்னுந் தன்மையால் ஏகத்துவமும் குடம் சட்டி முத லியவற்றின் தன்மையால் நாநாத்துவமும் எப்படி காணப்படுகின்றனவோ அப்படியே, அனேக சக்திகளையுடைய பிரம்மத்தி னிடத்தும் அவஸ்தாபேதத் தால் ஏகத்துவமும் நாநாத்துவமும் காணப்படலாம். சிருஷ்டிக்கு முன் அந்தப் பிரம்மம் ஈமரூபபேத யோக்கியதை யில்லாத சூக்கும சித்சித் வஸ்து பேதத்தோடுகூடி ஏகத்வத்தை யடைந்தும், சிருஷ்டிக்குப்பின் அது ஸ்தூல

சித் அசித் வஸ்து விசிஷ்டமாய் (கூடி) நானாதன்மை யடைந்தும் விளங்குகிறது. மேலும், ஏகத்துவாம்சத்தால் ஞானத்தால் மோக்ஷ விவகாரமும், நானாத்துவாம்சத்தால் கர்ம காண்ட ஆசிரயமாகிய ஜைதிக லௌகிக விவகாரமும் சித்திக்கின்றன வென்றும், முன்னே கூறப்பட்ட மண் முதலிய வற்றின் பரிணாம திருஷ்டாந்தங்கள் தங்கள் வாதத்திற்கு பொருந்தியுள்ளன வென்றும் அவர்கள் கருதுகின்றார்கள். ஆனால் இவர்களின் இந்த வாதம் சரியன்று. ஏனெனில்,

பிரகிருதிக்கு மாத்திரம் சத்தியத்தன்மையும் அதன் விகாரகூட்டத்திற்கு அசத்துத்தன்மையும் போதிக்கப்பட்டு, விகாரத்திற்கு சத்து (இருப்பு) நிஷேதிப்பதின் வாயிலாக பரிணாமவாதம் சுருதி விரோதமென்றும் விவர்த்தவாதமே சுருதி சம்மதமென்றும் குறிக்கப்பட்டது. இப்படியே தாஷ்டாஹத்திலும் "ஐததாதம்யமிதம் ஸர்வம்," "ததஸத்யம்" என்பன போன்ற வாக்கியங்களால் பரம காரணமாகிய பிரம்மம் மாத்திரம் சத்தியமென்றும், "ஸ ஆத்மா ததவமலி ச்வேதகேதோ" என்னும் வாக்கியத்தால் ஜீவனுக்குப் பிரம்ம பாவம் உளதென்றும் போதிக்கப்பட்டது. ஆப்தாவாக்கியத்தால் உண்டாகும் கபிறு என்னும் ஞானம் பாம்பு என்னும் ஞானத்தைப் போக்குவது போலவே, 'ததவமலி' என்பன போன்ற உபதேசங்களால் உண்டாகும் ஜீவப்பிரம்மைக்கிய ஞானமும் அவித்தையாலுண்டான ஜீவ ஞானத்தைப் போக்கும். அதனால் ஜீவனை யாசிரயித்துள்ள சமஸ்தலோக விவகாரமும் பாதிக்கப்படுகின்றது. இங்ஙன மாதலால் விவகார சித்திக்காகப் பிரம்மத்தினிடத்துக் கற்பிக்கப்பட்ட நானாத்துவாம்சமும் பாதிக்கப் படுகின்றது.

இவ்வாறு கூறுவதால் நானாத்துவம் இல்லாமற் போய், உலக விவகாரமெல்லாம் இல்லை யாகுமென்றும், பேதத்தை யபேக்ஷிக்கும் விதிநிஷேத சாஸ்திரங்கள் பயனற்றவை யாகுமென்றும், குரு சிஷ்ய பேதத்தைக் கோரும் மோட்ச சாஸ்திரம் கிஷ்பிரயோஜனமாகு மென்றும், பொய்யாகிய மோக்ஷ சாஸ்திரங்களால் போதிக்கப்பட்ட ஆத்மைகத்துவத்திற்கு சத்தியத்துவம் சித்திக்காமற் போகுமென்றும் ஆக்ஷேபம் கூறப்படுகின்றது. இது சரியான ஆக்ஷேபமாகாது. ஏனெனில்,

தூங்குவோனுக்குச் சொப்பன காலத்தில் காணப்படும் பொருள்களைக் குறித்து நிச்சய ஞானமே யிருக்கிறதன்றி பொய்யெனும் எண்ணமில்லை. எனவே விழிப்பிற்கு முன் வஸ்துக்களுக்கு சத்தியத்துவ விவகாரமே யிருக்கின்றது. அப்படியே பிரம்மாத்தமைகத்துவ விஞ்ஞானம் உண்டாவதற்கு முன் எல்லா விவகாரங்களின் அடைவு சித்திக்கின்றது. அதுவரையிலுமே "நான்" "எனது" என்பனபோன்ற அவித்தையால் உண்டாகும் லௌகிக விவகாரமும், கர்த்தா கர்மம் பலத்தில் வீரூப்பம் என்னும் சமஸ்த சாஸ்திர விவகாரங்களும் சத்தியாகும். அசத்தியமாகிய சொப்பன பதார்த்தங்கள் சத்தியமாகிய ஸ்மிருதிக்கு (எண்ணத்திற்கு) எப்படி காரணமாகுமோ, அசத்தியமாகிய கயிற்றரவு சத்தியமாகிய பயநடுக்கங்களை எப்படி யுண்டாக்குகின்றனவோ அப்படியே அசத்தியமாகிய மோக்ஷ நூல்களும் சத்தியமாகிய ஆத்மைகத்துவ ஞானத்திற்குக் காரணமாகின்றது. ஆகலின் மேலே காட்டப்பட்ட தோஷங்கள் அத்தைவ மதத்தைப் பாதிக்கமாட்டா.

15-வது சூத்திரம், அவதாரிகை:—இந்த வாதத்தி லுனதாகும் பிரத்தி

பொருள் நூல்

ஸ்ரீகண்ட இராமன், எம். ஏ., எல். டி.,
(Rights Reserved.)

(494-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

போடப்பட்ட மூலதனம் (Fixed capital)
சுற்றிவரும் மூலதனம் (Circulating capital)

மூலதனத்தை மற்றும் இரண்டாகப் பிரித்துக் கொண்டால் போடப்பட்ட அல்லது குறித்த சாமான் மீது உபயோகப் படுத்தப்பட்ட மூலதனம் (Fixed capital) என்றும் சுற்றிவரும் மூலதனம் என்றும் பொருள்படும். ஆக்கிலத்திலிருந்தும் மொழி பெயர்ப்பு தமிழில் செய்வதில் சரியான வார்த்தைகள் கிடைப்பது கடினமாக இருந்தலால் “போடப்பட்ட மூலதனம்” என்றும், “சுற்றிவரும் மூலதனம்” என்றும் சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது.

போடப்பட்ட மூலதனம் உண்டாக்குதலில் பல வருஷ காலம் உபயோகப்படுகிறது. அதற்குப் பின் குறிப்பிட்ட காலத்தில் தான் கிடைக்கலாகும். இந்த மூலதனம் உண்டாக்குதலில் உந்திரங்கள், ரெயிலிவோ, கப்பல்கள்

யகூாதி விரோதங்களைப் பரிகரித்து மீண்டும் அனுமானத்தால் அந்த வாதம் உறுதிப் படுத்தப்படுகிறது.

சூ; 15. “பாவேசோபலப்தே”

பதவுரை:—பாவே—காரணத்தினுடைய பாவத்தில், உபலப்தேச்சு—காரியத்தின் இருப்பு இருத்தலால். (அன்னனியத்துவம் சித்தமாகின்றது.)

கருத்து:—காரணத்தின் பாவத்திலேயே காரியத்தின் அடைவு இருத்தலால் அவை அன்னனிய மென்றே சொல்லத் தக்கனவாம்.

மண் கடங்களிலும், நூல் ஆடைகளிலும், காணப்படுவதுபோல, காரண சத்தியவடை வில்லாமலே காரிய சத்திய வடைவு இல்லாமையால் காரிய காரணங்கள் அன்னனியம். பிராந்தியால் தோற்றுக்கின்ற பாம்பு அதற்காதாரமாகிய கயிற்றைத்தவிர இல்லாததுபோல, பிரம்மத்தினிடத்து அத்தியஸ்தமாகும் இந்த ஜகத்து பிரம்மத்தினும் பின்னமாயில்லை.

எக்கெங்கு குடமிருக்கிறதோ அங்கங்கு மண்ணின் அடைவுண்டு. ஆகையால் குடம் மண்ணினும் அபின்னமா யிருக்கிறது. அப்படியே எக்கெங்கு உலக மிருக்கிறதோ அங்கங்கு பிரம்மத்தின் அடைவுண்டு. ஆகலின், உலகம் பிரம்மத்தினும் அபின்னமா யிருக்கின்றதென்று அனுமானத்தால் நிரூபிக்கப்பட்டது.
(தொடரும்.)

ஆக இருந்து உதவி செய்யும். சுற்றிவரும் மூலதனத்தைப் போல் ஒரே நடவையில் உபயோகப்பட்டு மறைந்து போவதில்லை.

சுற்றிவரும் மூலதனம் உண்டாக்குதலில் ஒரே ஒரு முறை தான் உபயோகப்படுகிறது. உதாரணமாக ஒரு பொது பஞ்ச சுற்றிவரும் மூலதனம். எப்படி? அதைத் துணியாக செய்து வீட்டால் அந்தப் பஞ்ச உண்டாக்குதலில் ஒரே முறையில்தான் மூலதனமாக ஆகி, ஆலையில்லிருந்தும் வியாபாரத்தின் நிமித்தம் வெளியே போய் விடுகிறது. வேறு பஞ்சப் பொது வந்தாலொழிய வேறு துணி செய்ய முடியாது. ஆனால் போடப்பட்ட மூலதனத்தில் (Fixed capital) அப்படியல்ல. ஒரு ஆலையில் உள்ள யந்திரங்கள், இருப்புப்பாதை, மோட்டார் லாரிகள் முதலாயின போடப்பட்ட மூலதனம். அதாவது மூலதனம் குறிப்பிட்ட பொருள்களின் மீது உண்டாக்குதலின் பொருட்டு வாங்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவை உபயோகம் குன்றும் வரையில் மூலதனமாக இருந்து முதலாளிக்கு உண்டாக்குதலை அமோகமாக விருத்தி செய்கிறது.

மொத்த வருமானம் (Gross Income)

ஒருவன் ஒரு வேலையில் இறங்கியிருக்கும் பொழுது அவன் உழைப்பைத்தரும் கூலியாட்களுக்கு கூலிகளும், மூலதனப் பொருள்களை வாங்கச் செலவும் மற்றும் சில காரியங்களுக்கும் பணம் செலவழிக்கிறான். அவனுடைய தனி வருமானம் (Net Income) மொத்த வருமானத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட சாமானே அல்லது சாமான்களையோ செய்வதற்குச் செலவழியும் மொத்த தொகைக்கு வரும் மொத்த வருமானத்தி்லிருந்தும் செலவைக் கழித்தால் தனி வருமானம் தென்படும்.

பண வருமானம் (Money Income)

ஒருவனுக்குப் பண வருமானம் என்பது அவனுக்கு வரும் வருமானத்தில் பணமாக வருவதாகும்.

மொத்த வருமானம் (Total Income)

ஒருவனுடைய மொத்த வருமானத்தில் அவனுடைய பண வருமானமும் மற்றும் அவனுடைய வீனைய வருமானமும் அடங்கியுள்ளது. உதாரணமாக ஒரு தச்சன் தன்னுடைய வீட்டை 'ரிப்பேர்' செய்துகொண்டால் அவன் தனது மொத்த வருமானத்தை அதிகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான். அதனால் பண வருமானம் அதிகப்படுவதில்லை. மற்றொருவன் அவன் பொருட்டு வீட்டைப் பழுது செய்தால் அவனுக்குக் கூலி கொடுக்க வேண்டும். இப்பொழுது நாம் திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக் கொண்ட தச்சன் தானே பழுது பார்ப்பதால் அவன் அதன்பொருட்டுக் கொடுக்க வேண்டிய கூலி அவனை நீங்கா விடிலும் மொத்த வருமானத்தில் சேர்ந்த விடுகிறது.

வட்டி (Interest)

ஒருவன் மற்றவனிடமிருந்தும் வாங்கும் கடனுக்குக் கொடுக்கும் சிறு தொகையே வட்டி என்று சொல்லப்படும். உதாரணமாக கோவீர்தன்

கிருஷ்ணனிடம் வாங்கும் ரூபாய் நூறுக்கு எட்டண வட்டி பிரதிமாதம் கொடுப்பானேயாகில் அந்த எட்டண வட்டி எனப்படும்.

லாபம் (Profit)

ஒருவன் வியாபாரத்தில் ஒரு வருஷத்தில் பல வகையில் பணத்தைச் செலவிடுகிறான். அவ் வருஷக் கடைசியில் அவனுக்கு வரும் மொத்த வருமானத்தில் செலவெல்லாம் போய் மீந்து நிற்பதே லாபம் எனச் சொல்லப்படும். இந்த லாபத்தில் லாபம் அற்ற தென்று ப்ரொபசர் ஜூல்ஃரேட் மாரீஷல் கூறும் வேறு சில அடங்கி யிருப்பதைப் பற்றிப் பின்னர் விசதமாக உரைக்கிறோம்.

குத்தகை வருமானம் (Rent)

நிலம் சொந்தமாக வைத்துக் கொண்டு அதிலிருந்து வரும் குத்தகை வருமானத்தையும் இயற்கையின் தூணும் சரக்கு (Free goods of nature) களிலிருந்து வரும் வருமானத்தையும் குத்தகை வருமானம் என்று கூறுவார்கள். இந்த குத்தகை என்பதில் வேறு பல விஷயங்களும் அடங்கி யிருப்பதை மற்ருரு இடத்தில் எழுதுவோம்.

கூலி (Wages)

உழைப்பைக் கொடுத்து உண்டாக்குதலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் பெறும் வருமானத்தைக் கூலி என்று சொல்வர். பங்கிடுதல் (Distribution) எனும் பகுதியில் இதைப்பற்றி விசதமாகக் கூறுவோம்.

இரண்டாம் பாகம்

அதிகாரம் 1.

உபயோகத்தின் அவஸ்யம்

இந்தப் பாகத்தில் நாம் மனிதனுடைய தேவைகளைப்பற்றியும் அத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்விக்க அவன் வாங்கும் சரக்குகளினால் அடையும் திருப்தியைப்பற்றியும் உபயோகத்தின் (Consumption) சிக்கலான விஷயங்களைப் பற்றியும் ஆராய்வோம்.

முன்பு பொருளாதார ஆராய்ச்சி ஆரம்பத்தில் அறிவாளிகள் உபயோகத்தைப்பற்றி முக்கியமாகக் கருத்து வதும் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால் தற்பொழுது பொருள் அறிவினர் உண்டாக்கும் சாமான்களின் செலவு அல்லது உபயோகத்தைப்பற்றி அக்கரையோடு ஆராய்ச்சி செய்து, அதைப் பெரிதும் புகழ்ந்து பேசுவருகின்றனர். மனிதனுடைய தேவைகள் (Wants) பொருள் நூலுக்கு அடிகோலியாக இருப்பதால் பொருள் நூல் ஒரு சாஸ்திரமாக

விளக்க முடிகிறதா என்று ஒரு பொருள் நூல் ஆசிரியர் சொல்லுகிறார். மனிதனுக்குத் தேவைகள் இன்றேல் சாமான்கள் உண்டாக்கி என்ன பயன்? அவற்றிற்கு எங்ஙனம் விலையும் மதிப்பும் ஏற்படும்? அவற்றை எங்ஙனம் வேறு இடங்களில் விற்கமுடியும்? அல்லது பங்கிடுதல் எப்படி முடியும்? ஆதலால் மனிதனுடைய மனதைத் திருப்தி செய்விக்க உபயோகமான சரக்குகளும் உழைப்புகளும் (Goods and services) வேண்டும். ஆதலின் மனிதனுடைய தேவைகளைப்பற்றி நாம் கருத்தைச் செலுத்தவேண்டும். அயல் நாடுகள் இந்த விருப்பங்களைப் பூர்த்தி செய்விக்க எவ்வகையில் பாடு படுகின்றன வென்பதை நீங்கள் ஆராய்ந்தால் தேவைகளின் அவசியத்தை உடனே அறிந்து விடுவீர்கள். உதாரணம் ஒன்றை எடுத்துக் கொள்வோம். இந்திய ஜனங்களுக்கு ஜப்பானிய விளக்குகளில் விருப்பம் என்று எடுத்துக் கொள்வோம். ஜப்பானியர் அவற்றைச் செய்தால் லாபமும் புகழும் பெறுவர். இந்திய மக்களும் அவற்றினால் சந்தோஷம் எய்துவர். இதனால் ஜப்பானியருடைய தொழிலும் வியாபாரமும் பெருகும்.

சேலவு அல்லது உபயோகம்

மனிதனுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்விக்க உபயோகப்படும் சரக்குகளோ அல்லது உழைப்புகளோ அவசியம். அவற்றை உபயோகிப்பதால் அவன் சந்தோஷம் பெறுகிறான். உபயோகத்தின் திருப்தியால் உண்டாகும் சந்தோஷமே பொருள் விருத்திக்கு ஆதாரமாக விளங்குகிறது. ஊக்கம் அதனால் தான் உண்டாகிறது. ஒருவன் உபயோகிக்கும் சட்டை, தொப்பி, அங்கவஸ்திரம், மேஜை முதலாயினவற்றால் அடையும் சந்தோஷமே இங்கு சேலவு அல்லது உபயோகம் (Consumption) என்று கருதப்படும். இருக்கும் சாமானைக்கொண்டு உபயோகங்களை (Utilities)ச் செய்து கொள்ளலாம். அல்லது அவற்றைக் கொடுக்கும் சரக்குகளை உற்பத்திசெய்து அவற்றை அழித்துவிடலாம். மனிதன் உபயோகங்களை உட்கொள்ளுகிறான் என்றும் சொல்லலாம். ஒருவன் ஒரு சட்டையை போட்டுக் கொண்டால் அவன் மெல்ல அதனுடைய உபயோகத்தை நாசம் செய்கிறான். ஒருவன் ஒரு மெத்தைவீட்டில் வசித்தாலும் வீட்டின் உபயோகம் காலக்கிரமத்தில் அழிந்து வருகிறது; சில வருஷங்களோ பல வாண்டுகளோ ஆகலாம். இருந்தாலும் காலச்சக்கரம் அந்த வீட்டின் உபயோகம் (Utility) என்பதைக் குறைத்து விடுகிறது.

உண்டாக்குதல் (Production), மாற்றுதல் (Exchange), பங்கிடுதல் (Distribution) முதலான பொருளாதார மனிதனுடைய காரியங்கள் உபயோகம் (Consumption) என்பது இன்றேல் மறைந்துபோகும். மனிதனுடைய தேவை (Want) என்பதை அதுசரித்தே அவற்றின் காரியங்கள் நிற்கும். ஆதலால் உபயோகம் என்பது மேற்கூறியவற்றின் முடிவு என்று கொண்டால் தவறாகாது. மனிதன் செல்வத்தை ஏன் உண்டாக்குகிறான்? அதை அனுபவிக்கவே. செல்வம் படைப்பது மனிதனுடைய உபயோகத்தின் பொருட்டு என்பது வெள்ளிடை மலை போல் விளங்கித்தல்லவா? பொருளாசிரியர் ஜீவன்ஸ் (Prof. Jevons) என்பவர் "பொருள் நூலின் கொள்கை உபயோகம் (Consumption) எனும் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்

டிருக்கிறது” என்று உரைக்கிறார். (The whole theory of Economics depends upon a correct theory of consumption ”)

உபயோகம் இருவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்று உண்டாகும் உபயோகம் (Productive consumption). மற்றொன்று முடிவான உபயோகம் (Final Consumption). மூலதனப் பொருள்கள் (Raw Materials) யந்திரங்கள் (Machines) மற்றும் ஏனைய சாமான்கள் வேறு சாமான்கள் செய்ய உபயோகப் படுத்தப்பட்டால் அப்பொழுது அவை உண்டாக்கும் உபயோகம் என்று சொல்லப்படும். உண்டாக்கப்பட்ட சரக்குகள் வேறு உபயோகம் செய்யப்படாமல் மனிதனால் உபயோகிக்கப்பட்டால் அது முடிவான உபயோகம் என்று கருதப்படும். ஆனால் இந்தமாதிரி உபயோகத்தைப் பிரித்துவிடுவது சரியல்லவென்று சில பொருளாளிரியர்கள் அபிப்பிராயப் படுகின்றார்கள்.

மனிதனுடைய தேவைகள்

மனிதனுடைய தேவைகள் பல உள். அவை ஒரே மாதிரியாக ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இல்லை. வித்தியாசம் அவற்றில் காணப்படும். ஒரு தேசத்து மக்களுடைய குணத்தையும் சீதோஷண ஸ்திதியையும் அபிவாதிக்கின்றன. அதுசரிண செய்தே தேவைகள் இருக்கின்றன. மனிதனுடைய தேவைகள் பலவாம். அவை கண்களில் அடங்கா. அதனால் நாகரிகம் முன்னேற்றம் அடைந்து வருகிறது. நாகரீகமூன்ற மனிதர்களுக்கு உள்ள விருப்பங்கள் காட்டு மிராண்டியாக அலைந்து திரிந்து காலத்தைக் கழிக்கும் மனிதனுக்கு இல்லை என்பது நாம் கண்கூடாகக் கண்ட அநுபவம். பழைய காலத்தில் வதிந்த மாந்தர்களுக்கும் தற்காலத்திய மாந்தர்களுக்கும் வித்தியாசம் நாகரீக வாழ்க்கையில் இருப்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். நாகரீக ஏணியில் ஏற ஏற ஆண் பெண் பாலாகட்டு உணவு, உடை, வாழ்க்கை முதலிய வற்றால் வித்தியாசமும் முன்னேற்றமும் இருப்பது யாவரும் அறிந்ததே. அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய நாடுகளில் நாகரீக வாழ்க்கையின் காரணமாகத் தேவை பல பல்வேறு வகையில் வீருத்தியாகிக் கொண்டே ஆற்று வெள்ளம் போல் பொங்கி எழுந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

(தொடரும்.)

இசைக் குயில்

(கோட்டாறு - தே. ப. பெருமாள்.)

அடிமையா லழகிழந்து அருந்துயர்கள் பலவேற்று
இடிவெய்தும் எளியேங்கள் இன்பமுற எழிற்குயிலே!
முடிவிலாப் பெருமானே, முழுதணர்ந்த பெரியோயை,
நெடிதாய இசையர்லே நீட்டித்துக் கூவாயே! (1)

நறவிழியும் நறுஞ்சோலை நாகணவாய்ப் புன்னெல்லாம்
சிறகடைத்து செவிசாய்க்க சீர்செய்ப்பும் பூங்குயிலே!
கறைகொண்ட யணிவாழ்வைக் கழித்தற்கே கிழவியின்பால்
திறைபெற்ற பெருமானேத் தெளிவாகக் கூவாயே! (2)

அழகார்த்த பொழிற்குயிலே! அடியேங்கள் துயர்களைந்து
வழுவாத பெருவாழ்வை வணக்கத்தால் பெற்றிடவே
முழுதாகி நின்றானே, முறையாகி வந்தானே,
பழுதற்ற மொழியாலே பண்ணெழும்பப் பாடாயே! (3)

தன்னாட்டுத் தலைவர்கள் தங்குதற்கு வழியின்றி
என்னடோ சென்றொழிய இசைவிக்கும் இருவினையை,
பொன்னொளிர் மணிக் குயிலே! புசுழ்பார்ப்பும் வான்குயிலே!
இன்னேதா னழித்தற்கு இயம்பாயோ இறைவனையே! (4)

தாயிடத் தன்புகொண்டால் தடுப்பவர்தா மூலகிலுண்டோ?
சேயிடத் திதுபுரியும் செகத்தாரைச் சிறுகுயிலே!
பாயிருள் மனங்கரையப் பண்ணுதற்குப் பரமனையே
ஆயிர மொழியாலே அடுத்தடுத்துக் கூவாயே! (5)

கான்யாற்றுக் கறங்கருவி கவி சொல, அதுகேட்டு
யான்மீட்டு மிசையினுக் கிணையாமோ விதுகெனவே
தான்மீட்டுந் தனிக்குயிலே! தன்னிடவே இவ்வாழ்வை
மான்வைத்த பெருமானே மதித்துத்தான் கூவாயே! (6)

மலர்விரியும் மரக்காவில் மகிழ்ந்தாடும் மணிக் குயிலே!
நவிவுற்றோ மடியேங்கள், நாயதினு யிழிவுற்றோம்
விஸையற்ற சிறுவாழ்வை வேண்டோமே, யழித்தற்கு
நிலையுற்ற பெருமானே நினைத்துத்தான் கூவாயே! (7)

கடல்படு திரவியம்

(அரியலார். எஸ். ராகவேந்திரன்.)

கடல்படு திரவியம் கணக்கில் என்பது மண்ணுனோர் எவர்க்கும் மிகவும் தெரிந்தது. வேண்டுவார் வேண்டியவற்றை ஈன்றருளும் தடங்கருணை பெருங்கடவுளர், இப்பெரிய உலகினில் மூன்றில் இரண்டு பாகம் தண்ணீரை சிருஷ்டித்திருக்கிறார். சாகரம் கொதிக்கின், அதாவது பொங்கினால் தடுப்பார் யார்? அதனை அவ்விதம் பொங்க விடாமல், வைத்திருப்பதிலிருந்தே கடவுள் பெருமை குன்றின் மேலிட்ட விளக்காம்.

கடலின்கண், உப்பு, முத்து, பவழம் முதலிய விலையுயர்ந்த பொருள்கள் வரையிலாது கிடைக்கின்றன. கடல்நீர் அதிக உப்பாக இருப்பதன் காரண மாவது:—கடல் வாழும் ஐந்துக்கள் இறப்பதால் உற்பத்தியாகும் நாற்றத்தினை வெளியே பரவவிடாது கிரஹிக்கும் தன்மை உப்பிற்கு உண்டு. கடலில் உப்பே யில்லாமல் போமானால், கடல்நீர் அழுகிவிடும். வியாதி பரவும். மானுடர் மரிப்பர்.

முதல் திரவியம் உப்பாம். உப்பு மிகவும் முத்தியமானது. உப்பின் உபயோகத்தினை உரைக்க ஆர் தாம்? ஒப்பிடத்தக்க பொருள் உப்புக்கு உப்பே யாம். இதை நினைத்ததன்றே “உப்பில்லாப் பண்டம் குப்பையிலே” என்றும் “உப்பிட்டவரை உள்ளவளும் நினை” என்றும் தமிழ்ப்புலவர்கள் புகன்றார்கள். வடமொழியினும், “ஷண்ணம் ரசானம் லவணம் பிரதானம்” என்னும் முது மொழி யொன்று முளது. எனவே உப்பு இன்றியமையாதது.

எகிப்து தேயத்தினில், இறந்த மன்னர்களின் தேகத்தை அழுகாதிருக்க வைத்துக்கொள்வது உப்பு. காயுலிகள், தங்களிடம் உப்புண்டார், தமக்கு என்ன தீங்கு புரியினும், எதிர்த்து உரையாடார். சண்டை புரியார். என்னே உப்பின் மகிமை! குணத்தையும் மேன்மை செய்து, மனதுக்கும் ராமணியமான சந்துஷ்டி அளிக்கின்றது.

முத்தும் சில இடங்களில் அதிகமாக அகப்படுகின்றது. செல்வர்களின் மாளிகையில், மிகவும் மகிமையுடன் விளங்கும் கடல்படு திரவியம் முத்து. பவழமும் அவ்விதமே. ஆகவே மானுடர்க்கு கடலால் பலப்பல உதவிகள் இருக்கின்றன. இதிலிருக்கும் மீன் முதலிய ஜீவராசிகள் மாமிச பக்ஷிணி களால் மிகவும் விரும்பப்பட்டு இன்பம் விளைக்கின்றது.

இவ்வளவு விலையுயர்ந்த திரவியங்களை “கைம்மாறு கருதாது” களிப்புடனளிக்கும் கடலினைப் படைத்த கடவுள் எவ்வளவு மகிமையுடையவரா யிருக்க வேண்டும். திசை தப்பித்தியங்கும் மாலுமி கரை கண்டு களிப்பான். இக்

ஒ ள ஐ வ ய ா ர்

(ஸ்ரீமதி. பண்டிதை-அசலாம்பிகை அம்மையார்.)

‘பொருடனைப் போற்றி வாழ்’ என்பது அடுத்த நீதி. இதற்கு, நீ திரவியத்தை மேன்மேலும் உயரும்படி காத்து வாழ்வாயாக என்பது பொருள். ‘பொருள் இல்லார்க் கிவ்வுலகம் இல்லை’ என்னும் உண்மை யுரையே திரவியத்தின் அவசியத்தினை நன்குணர்த்தும். தனது சுகவாழ்விற்குத்தான் பொருள் அவசியம் என்பதில்லை. அறங்களை வளர்ப்பதற்கும், கடமைகளைச் செய்வதற்கும் பொருள் வளமே வேண்டற்பாலதென்பது வெள்ளிடை மலை. இதனை வலியுறுத்த,

“கல்லானே யானாலும் கைப்பொருள் ஒன்றுண்டாகில்
எல்லாரும் சென்றல் கெதிர்கொள்வர்—இல்லானே
இல்லாளும் வேண்டாள்மற் றீன்றெடுத்த தாய்வேண்டாள்
செல்லாதவன் வாயிற் சொல்”

என்ற வெண்பாவே போதியதாகும். அதனாலேயே பொருளுடையவனைத் தனேசுவான் என்று சுச்வராகுச் சிறப்பிக்கும் உபசாரமும் வழக்கில் உளது. இதற்கு நேர்மாறாகப் பொருளைப் புன்மையாகக் கருதும்படி போதிக்கும் மூதுரைகளும் மிக மிகவள ஆனால் அக்கருத்துக்களெல்லாம் உலக வாழ்வை வெறுத்து முற்றத் துறந்து சீராபிமான மறந்த மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கே

கடலினை சம்சார சாகரத்திற்கு ஒப்பிடலாம். இதுபற்றியே, தெய்வப் புலவர் தமது வாயறை வாழ்த்தில்,

“பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடி சேராதார்” என்றார்.

கடல்புடை சூழல்களை உடன் கொடுப்போர்த், மாயவர்களை மண்ணின்று விண்ணேற்றிய மாயவன், மாமறை தந்த மலர்க்கரம் உடைய, மாதவன் பண்ணிய புண்ணியம் பயன் பிறர்க்களிக்கும் கண்ணியன், அன்னான் நமக்கு உன்னியோ மற்றோ, பல வேறு உதவிகள் இலையெனக் கொடுத்ததற்காக அவர் தம் அருளுருவத்தை, அல்லும் பகலும், அனவாதமும் துதித்துப் பெற்றதாலாய் பெரும் பயன் அடைவோமாக.

அரண் செய்வதாகும். அத்துறவிகளுக்கும் பொருளைப் போற்றிக் காத்து வரும் இல்வாழ்வானே உற்ற துணை என்பதற்கு, "இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும், நல்லாற்றின் நின்ற துணை" என்னும் பொய்யா மொழியே உதாரணமாகும். பொருளைப் போற்றுவதல் என்பது அதனைச் சிறிதும் செலவிடாமல் இருப்புப் பெட்டியில் வைத்து ஆராதனை செய்வதென்று அர்த்தமன்று. அளவிற்கு மிஞ்சிச் செலவிடுவது மன்று. பாவச் செயல்களில் வாரி யழிப்பது மன்று. அளவறிந்து அறத்துறைகளில் செயல்புரிந்து தானும் சுகவாழ்வு பெறுவதேயாகும். இவ்விரண்டு கருத்துக்களையும் 'இயல்வது காவேல்' என்ற நீதியாலும், 'வளவனையினும் அளவறிந் சழித்துண்' என்ற நீதி யுரையாலும் பெருமாட்டியாரே வெவ்வேறாக விளக்கியுள்ளார். பொருளைத் தனக்கெனப் பாதுகாவாமல் ஒரே மூச்சாக வாரியிறைத்து வறண்டு ஏக்கிப் பிறரை எதிர்பார்க்கும் பலரும் நம் நாட்டில் உளர். இவர்களுது நிலை பரிதபிக்கத்தக்க தாகும். இக் கொள்கையைப் பாராட்டுவோரும் இருக்கலாம். ஆனால் மூதாட்டியாருக்கு அளவறியாது செலவிட்டு ஆண்டியாகும் முறையில் சிறிதும் உடன் பாடில்ல. இவ்வாறு அறம் புரிந்து வறுமை யுழந்தவர் பலர். இளையாங்குடி மாற நாயனாரும் இவ் வினத்தவரில் ஒருவரே. அவர் சைவப் பெரியாரில் தலை சிறந்த ஒருவர்தான். எத்துணை மாட்சி அவரது தாய்மை யுள்ளத்திற் கிருப்பினும், அவர் செய்துவந்த அறம் எம்மட்டுடோடு நின்ற தென்பதை மறக்க முடியாது. அவ்வுலக வாழ்வையடைந்தார் அல்லது இவ்வுலகில் அவர் வாழ்வு எந்நிலையை யடைந்தது. அவர் மனைவியார் அறத்தை யே யோம்பி வந்தவராயிருந்தும் பசித்துவந்த அடியவரை அழுதாட்டித் தன்பால் ஏதுமின்றி யிருந்ததை எண்ணித் "தீது செய்வினையேற் கென் செயல்" என்று உள்ளுடைந்து கைத்து கூறிய மாற்றமே அவர் தம் வாழ்வு கசப்புடையதாயிருந்தமையை யுணர்ந்தும் சுட்டாகும். நம் நாட்டில் அறத்துறைகள் பலவும் தேய்ந்து மறைத்துபடுதல் இவ்வித கொள்கையாளர்களாலே பெரும்பாலு மென்பது சிந்திக்கத்தக்கது. அநிதிகட்கு அமுதாட்டி ஒருவனத்திற் வசித்த வான்பிரவந்தர்களான நால்வர் உணவின்றி உயிர் துறந்தனர் என்னும் பழம் சரிதம் நமது மூதாட்டியாருக்கு உடன்பாடில்ல என்பதை ஐயம் இட்டுண் என்ற நீதியால் உணரலாம். பொருள் உடையவன் உண்டு சகித்து உடலோம்பி வாழ்ந்தால் தான் அறங்கள் நடைபெறும் என்பதை மனதில் இருத்தல்வேண்டும்.

அன்றிப் பொருள் என்பதற்குப் பிறிதொரு வகையாற் பொருள் செய்வோரும் உளர். அவர்கள், 'கைப்பொருள் தன்னின் மெய்ப் பொருள் கல்வி' என்றிருந்தலால் அழியும் பொருளாகிய திரவியத்தைக் குறியாமல் மெய்ப் பொருளாகிய கல்விப் பொருளையே குறிப்பதாகக் கூறுவர். ஆனால் கல்விப் பொருளைப் பெறுவதற்கும் திரவியமே முக்கிய சாதனமாக முடிவதால் ஔவையார் செல்வப் பொருளையே ஈண்டு குறித்ததாகக் கோடல் பொருத்தமுடைத்தது. செல்வம் பெருகிய வழி தீயொழுக்கங்கள் சிறுகச் சிறுகப் பெருகுவதால் அதனை அறிஞர் வெறுக்கின்றனர். அவ்வாறின்றி செல்வத்தாற் செருக்குறுது நல்லாற்றின் ஒருகவல்லார்க்குச் செல்வம்போல் நலம் தருவது பிறிதில்லை யென்றுணர்தல் வேண்டும். துறைமங்கலம் சிவபிரகாச சுவாமிகள் செல்வத்தைக் கட்டும் வன்மையுள்ள கயிறு அறம் என்று பொருள்படுமாறு,

“திருவைநல் லறக்கயிற்றின் அசைப்பவர் எங்குமே”

என்றருளினர்.

ஆதலின் பொருளைப் படைத்தோர் அப்பொருளைப் பெருக்குவதற்கும், நிலைத்திருக்கச் செய்வதற்கும் உத்தம வொழுக்கமும் நல்லறச் செயல்களுமே சாதனமென்று மனதிற்கொண்டு ஒழுக்கக்கடவர். அம்முறையே அப்பொருளைப் போற்றுவதாகும். பொருளை அசட்டை செய்தால் அப்பொருள் இவனை அசட்டை செய்வது திண்ணம். அதன் அருமையை யுணரவொட்டாமல் தடுக்கவில்ல உபாயங்கள் நவநாகரிக உலகில் கோடி கோடி யென்பதும் சிறிதே. இளைஞர்கள் கவனத்தை யீர்க்கக்கூடிய மாயவலைபோன்ற காட்சிகள் மலைமலையாக வளர்ந்து வழி மறிக்கும் தற்கால யுவர்களுக்குப் பொருடனைப் போற்றிவாரும்படி பாட்டியார் கட்டளையிடுவது மிகக் கொடிய தண்டனையாகவும் படும். அத்தகையார் வாழ்நாளில் வறுமைப் படுகுழியில் வீழ்ந்து சிறுமைக்காளாகி அல்லல் உழப்பர். பெரியார் எதிர்கால நிலையை நோக்கிக் கூறிவைத்தனரோ? வென்றெண்ண வேண்டியது கடன்.

“ஆன முதலில் அதிகம் செலவானால்,

மாண மழிந்து மதிக்கெட்டு.....விடும்”

என்னும் பொன்னுரையும் உன்னத்தக்கது. பெற்றோர் வருந்தித் தேடிச் சேர்த்த பொருளைத் தண்ணீர்போல் வாரி யிறைக்கும் யுவர்களைக் கணக்கிட முடியுமோ? பொருளைப் போற்றி வாழ்வு நடாத்த வறியாத புல்லறிவினர் பெருகியதே நாட்டின் சிறுமைக்குக் காரணம் என்று தயங்காமற் கூறலாம். எனவே எவ்வெவரும் பொருடனைப் போற்றி வாழ்தல்வேண்டும் என்னும் உறுதியை மனதிற்கொறித்தல் வேண்டும்.

இனி, 'போர்த் தொழில் புரியேல்' என்பது. இதற்கு சண்டையாகிய தொழிலை நீ செய்யாதே என்பது பொருள். மனிதன் மேற்கொள்ளத்தக்க தொழில்கள் பலவற்றுள்ளும் இழிவானது போர்த்தொழில். சண்டையை உயிர்ப்பிக்கும் குணம் கோபம். அக்கோபம் அறிவை விழுங்கு மலைப் பாம்பாகும். அறிவை யழிக்கச் செய்யும் கோபத்தால் உயிர்ப்பிக்க வெழும் போர்த்தொழில் மாக்களின் நீர்மைக்கே உரியதாகு மன்றி மக்களினத்திற்கேற்றதன்று. ஆதலினால் கல்வியறிவில்லாக் கசடர்களாகிப் போர்புரிவதைத் தொழிலாகக் கொள்வதை ஒளவையார் வெறுக்கின்றார். ஆண்மையுடைமைக் கழகு நிறைந்த பொறையுடைமையே யன்றிப் போர்க்குணம் உடமையன்று. நன்மதியில்லாதவர்கட்கே போர்க் குணம் முற்படும். அமைதியுடையவர்களிடம் மூர்க்கரின் கோபமும் முனை மழுங்கும். சத்துவத்தின் முன் தமோகுணம் தலைகாட்டுமோ? விளக்கின்முன் இருள் நிற்குமோ? அது போலச் சார்த்தத்திற்கு முன் கோபம் என் செய்யும்? ஆதலினால் போர்க்குண முடையார் தம் செயலே பெரிதெனவும், தமக்கே எவரும் அஞ்சவொனவும் எண்ணுவது முழு மூடத்தனமென்பது அறவோர் துணிபு. முற்காலத்தில் தம்போத்பவன் என்னும் அரசன் ஒருவன் தன் யிருக பலத்தால் மதங்கொண்டு ஒவ்வொருவரையும் தன்னுடன் சண்டை செய்யும்படி வலிந்தழைத்தான். அதற்கிணங்காமல் ஒவ்வொருவரும் மறுத்தனர். அவன் அதனால் அமைதியிழந்து வனத்திலுள்ள தபோதனர்களிடம் சென்று தன் ஆவலைத்

தணித்துக்கொள்ள உபாயம் கேட்டான். அவர்கள் இவன் மடமைக்கு வருந்தி நன்றாக யோசித்து இவனது மதத்தை யடக்கக் கருதி அவனை நோக்கி நீ தவசிரேஷ்டர்களாகிய நர நாராயண ரிஷிகளிடம் சென்று உன் விருப்பத்தைத் தெரிவிப்பாயாகில் அவர்களால் உன் ஆவல் தணியுமென்று விடை பகர்ந்தனர். தம்போத்பவன் அதைக் கேட்டுப் பரம சந்தோஷத்துடன் தபோநிதிகளாகிய நரநாராயண ரிஷிகளோடு யடைந்து தன்னுடன் போர் செய்ய வரும்படி கோரினான். அவர்கள் தங்கள் ஆசிரமத்தில் சாந்தம் சமாதானம் நிலவியிருக்குமே யன்றிப் போரும் பகைமையும் கிடையா வென்றும் அவன் விருப்பம் தவறென்றும் எவ்வளவோ கூறியும் கேளாமல் மேலுமேலும் வற்புறுத்தினான். அவர்கள் இவ்வரசனின் பிடிவாதத்தைக் கண்டு இவன் மதத்தை அடக்கக் கருதி அங்ஙனமே ஆகுத வெணக்கூறி பிடி தருப்பைப் புற்களை யெடுத்து நிறுத்தினர். அரசன் தன்னிடமுள்ள எல்லா அஸ்திரங்களையும் ஆயுதங்களையும் பிரயோகித்து தனது முழுவன்மையையும் காட்டினான். தருப்பைப் புற்கள் இவன் தலைகுனியவும் கைசோரவும் எல்லா ஆயுதங்களையும் விழுக்கின. இதுகண்ட தம்போத்பவன் நாணத்தால் வருந்தித் தன் அறிவின்மையை யுணர்ந்து நரநாராயணர்களை வணங்கி விடைகொண்டு தன் நகரம் திரும்பினான். இதனால் போர்க்குணம் எவ்வளவு இழி வென்பது புலப்படுகின்றது. அக்குணம் அகம்பாவத்தால் விளைவது. அகமபாவம் அறியாமையால் முகிழ்ப்பது. அறியாமையென்னும் இருளில் மக்களாய்ப் பிறந்தோர் வீழ்த்துபடுவது சிறுமை. அதுபற்றியே ஒளவையார் போர்த்தொழில் புரியேல் என்றருளினார் என்றணர்ந்தல் கடமையாகும். இதிலும் உலகாளு மன்னவர்கட்கே போர்த்தொழில் குல தருமம். அதிலும் அறப்போர் மறப்போர் என இருவிதம் உண்டு. துஷ்டர்களாலும், கன்னர்களாலும், வனவிலங்குகளாலும் நாட்டு மக்களுக்குத் துன்பம் விளையாமற் தடுக்க வேண்டி நடுபடுவது அறப்போர். நாடாசை கொண்டு இளைத்த அரசரை வருத்தி எதிர்த்துப் போர்புரிய முற்படுவது மறப்போர். அக்காலத்தில் போர் நிகழ்ச்சிகளிலும் மெலிந்தோர், அஞ்சினோர், புறம் காட்டினோர், பெண்கள், பேடிகள், சாண் அடைந்தோர், துறவிகள், வேதியர், தூதுவர், அங்கவீனர்கள் இவர்கள் மீது கொலைக் கருவிகளை ஒருபோதும் விடுக்கார். பகைவரோடு போர்செய்கையிலும் மேலே கண்ட சியதி கண்டிப்பாய் கையாளப்படும். இதுவும் அறப்போரேயாகும். இவ்விதமாகப் படுகனத்திலும் அறம்பிறழாத அரசர்களே நமது பண்டைக்கால வேந்தர். தனது உயிர்க்காதலியாகிய ஜாநகியைக் கவாந்த புன்றொழில் அரசர்களுகிய இராவணன் தனிமையில் அகப்பட்டு வலிகுன்றித் தோல்வியுற்றுத் தன்னெதிரில் சின்றிருப்பது கண்ட இராமன் அவனை அந்நிலையிற் கொல்ல எண்ணாமல் இரக்கப்பட்டு,

“ஆளையாவுனக் கமைந்த யாவையுங் கொண்டு

நாளையாவென நவின்றனன்”

என்று விடை கொடுத்த உதாரணம் பாரத நாட்டின் பண்டைப் பெருமைக்கு ஒப்பில்லா ஒளி செய்வதாகும். தற்கால யுவர்களுக்குப் போரில் அறம் உள தென்று கருத்ததான் முடிபுமோ? அரசரும் அஞ்சம் படுகொலைகளையே தினமும் படித்துப் படித்துச் சிந்திக்கும் காலம் இதுவாதலின் போரில் அறத்தைப் புகுத்த எண்ணுவோரும் இரார். இருந்தால் அவர் ஆண்மையற்றவர்களாகவே கருதப்படுவர். மூதாட்டியார் ஆதலின் அரச குலத்தவரைத் தவிர

எனையோர்க்கு எவ்வாற்றானும் போர்த் தொழில் அடாதென விலக்கினார் போலும்.

இனி மனந்தடுமாறேல் என்பது. இது சாதாரணமாக அமையக் கூடிய தன்று. பெருமதியும் நிறை குணமும் புண்ணியத்தால் அமைபப் பெற்றவர்களுக்கே மனந் தடுமாறாத நிலைமை ஏற்படும். இன்ப துன்பங்களைச் சரிசமமாக மதிக்கக்கூடிய அறிவுத் திட்டம் அமைவது எளிதா? மனமே மனிதனைச் செலுத்தும் கருவி; மனிதன் நிலையை அளக்கும் அளவு கோல்; மனம் நிலை பேராக இராதவர்களுக்கு இம்மையு மில்லை. மறுமையு மில்லை. மனந்தடுமாறின் அனைத்தும் தடுமாறும். மனந்தடுமாற்றம் உடையார் கல்வியிற் சிறக்க முடியாது. கேள்வியிற் றலைப்பட வியலாது. ஒழுக்கத்தில் உயரமுடியாது. எடுத்த பணியை முடித்தல் அரிது. தமக்கென ஒரு கொள்கையுமின்றித் தயக்கமெய்துவர், எல்லாப் பிணிகட்டும் மருந்து காணலாம். மனந்தடுமாறின் அதற்கு மருந்தில்லை. அறிஞர்களெல்லாம் மனத்தைக் குரங்கிற் குவமை கூறினார். அத்தகைய மனதை அடக்கியானப் பயில்வதே ஞானம். 'மனமடக்கமில்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே' என்றருளினர் தாயுமானாரும். சூவாசைகளுக்கு அடிமையாகாமல் நிமிர்ந்து நிற்கும் மனமே தடுமாற்ற முறாது நிற்கும். மண்டலாதிபதிகளிலும் மனந்தடுமாறாமல் வாழ்வை நிலையற்றதெனக் கண்டு வெறுப்பவருமுண்டு. உணவுக்கும் உடைக்கும் ஏக்குற்றப் பிறர்கையை எதிர்பார்க்கும் வறியாளும் ஆசைப் பேய்க் கடிமைப்பட்டு வாழ விரும்புவோருமுண்டு.

சக்கரவர்த்திக்குத் தலைமகளைப் பிறந்த இராமன், சிவததுளை முறித்த செம்மல் பாசராமரையும் அடக்கிய பராக்கிரமன். தான் முடி சூடுவதற்குக் குறித்த நன்னூலில் அரசுபோகத்தையும் அணி முடியையும் துறந்து மாவுரியுடுத்துத் தம்பியும் தையலும் பின்னொடர வணம் புக நோர்ந்ததற்குச் சிறிதும் கவன்றாரில்லை. பிறரை நோந்தாரில்லை. இதைக் கூறவந்த கம்பநாடர்,

‘இப்பொழு தெம்மனோரால் இயம்புதற் கெளிதே யாரும்
செப்பருங் குணத்திராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கில்
அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினும் அழகிதம்மா”

என வினக்கக் கூறினார். மனந் திருவிழந்ததை யெண்ணிச் சிறிது கவலை கொண்டிருந்தாலும் அகத்திலழகு முகத்திற் றெரியும் என்றபடி திருமுகம் செந்தாமரைபோல் மலர்ந்து பொலியுமோ? வாடியன்றோ ஒளியிழக்கும். அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சம் கடுத்தது காட்டிவிடும் என்பது மறைமொழியன்றோ? இராமபிரான் உள்ளத்தில் தவமலையாகிய வசிட்ட முனிவர் ஊட்டிய வாசிஷ்டமான ஞான தூலின் ஸாரமன்றோ வற்றாத தியாக சூற்றாயிருந்தது. இராமன் பெரும் புகழ் இன்றும் நின்று நிலவுவதற்கு அவரது நினைத்தற்கும் அரிதாகிய தியாகமன்றோ முதன்மைக் காரணம். புன்னகைபூத்த முகத்துடன் சிற்றன்னையை நோக்கி 'மின்னொளி காணம் இன்றே போகின்றேன் விடையுங் கொண்டேன்' என்ற வீரவிடை மனந்தடுமாறாமையால்தான் என்பதை மறுப்பாருளரோ? இதுபோலப் பலவகையிற் றியாகம் செய்து புகழுடம்பு கொண்டவர்களை விரித்துரைக்க ஒல்லுமோ? சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் செயல் அறியாதார் எவர்? சந்திரகுல திலக்கர்களிலும் தியாகிகள் பலப்பலர்.

பெண்பாலார் நியாகத்தில் ஆண் பாலாரைவிட உறுதி காட்டும் இயல்புடையர் என்பது ஊன்றி நோக்குவோர்க்கு விளக்கமே. தமது மனம் தடுமாறுவதை யுணராமல் பெண்கள் தமது மனதைக் கலக்கினார்களென்று ஒழுகம் பேணும் உறுதியற்ற சில ஆடவர் கூறிவருவது கண்கூடு.

அரிச்சந்திர காவியத்தில் சந்திரமதி தேவீமீது கொலைக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு அத்தண்டனையை நிறைவேற்ற ஏவப்பட்ட சடலைக்காவலனாகிய அரிச்சந்திரனை நோக்கிப் பதறாது மனந்தடுமாறாது தனது கடமையைக் கவலையின்றிச் செய்வீராக என்னும் குறிப்புடன்,

“பொருந்து கீத்தத்திற் புற்புதவாழ்வை மெய்மென்று
அருந்தவந்தையு மெய்யையும் அறந்தையும் விடுத்து
வருந்தல் மன்னவ”

என்று திடப்படுத்தியதாக வரும் செய்யுள் ஒன்றே சாலும். இளைஞர்களிலும் மனந்தடுமாறாத மைந்தர் உளர். தருவனும் பிரகலாதனும் தக்க சட்டாவர். மனந்தடுமாரில் மானமே தடுமாறும், வாழ்வும் தடுமாறும், கொள்கை தடுமாறும் சொற்சொர்வு தோன்றும், அடுக்கடுக்காக அனைத்தும் தடுமாறிச் சிதறுண்டழியும், மனதினைத் தடுமாறச் செய்யவல்ல குணங்கள் இராண்டு. அவைகாமமும், கோபமும் என்று திண்ணமாயுணர்தல் வேண்டும். அவ்வுண்மையையுணர்ந்து அவ்விரண்டு கொடிய பகைவர்களுக்குக் கீழ்ப்படியாமலிருந்தால் மனந்தடுமாறாத செந்நிலை பெறலாம். மனந்தடுமாறா நிலையினர்க்கே ஆத்ம ஞானச் சுடர் காட்சி வழங்கமுடியும். பெறலரும் பிறவிபெற்றும் மெய்யுணர்வைப் பெறமுடியாமல் அழிந்துபடாமல் உய்தல்வேண்டும் என்னும் கருணையினாலேயே மூதாட்டியார் ‘மனந்தடுமாறேல்’ என்று அருளிச் செய்தார். இம்மை வாழ்வை யிழப்பது அறிஞர்க்கு ஒரு பொருளல்லவாயினும் இம்மை வாழ்வு சிறக்க இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதாகிய மனந்தடுமாறாத பயிற்சியே மறுமை வாழ்விற்கு உரியதாதலினால் இளமையிலிருந்தே மனதைத் தடுத்து நிறுத்தப் பழகல்வேண்டும்.

ஆனந்தபோதினி அச்சுக்கூடத்தில்

போஸ்ட் காடுகள் முதல் போஸ்டர்கள் வரை புஸ்தக வேலைகள் உள்பட எல்லாவித அச்சு வேலைகளும் சுத்தமாகவும், அழகாகவும், கால தாமதமின்றியும் செய்து கொடுக்கப்படும்.

விவரங்களுக்கு கீழ்க்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதித் தெரிந்துகொள்ளவும்.

மானேஜர்.

“ஆனந்தபோதினி” மதராஸ்.

சங்கப் புலவரின் துங்கம்

(சேம்பியனிடுப்பு, பி. சுப்பிரமணியன்.)

தமிழ்நாடு முற்காலத்தில் சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் மூன்று பெரிய அரசர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது. "தமிழ்நாடு" என்பது வடவேங்கட மென்னும் திருப்பதி மலைக்குத் தெற்கும், தென்குமரி என்னும் மலைக்கும் ஆற்றுக்கும் வடக்கும், கிழக்கும், மேற்கும் கடலை எல்லையாகக் கொண்டு விளங்கிய ஒரு பெரு நிலப் பரப்பாகும். இதனைப் பனம்பாளையூர்,

“வடவேங்கடர் தென்குமரி

ஆயிடைத்

தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து” என்றார்.

இப் பெரு நிலத்தை யாண்டு வந்த மூவேந்தரும் தமிழ்க் கல்வி, வளர்ச்சியைக் கருதி, தமிழ்ப் பெருந் கழகமாம் சங்கத்தை நிறுவி, அதன்கண் ஆங்காங்குள்ள புலவர் பெரு மக்களை யமர்த்தி அவர்களை ஆதரித்துப் பற்பல நூல்களை யாக்குவித்தனர்.

இங்ஙனமாக பன்னிராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே முதற் சங்கம் நிறுவப்பட்ட தென்றும், அது ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் நடைபெற்று ஓய்வுறவே, இடை, கடை சங்கங்கள் முறையே தோன்றி இப்போது நமக்குக் கிடைத்துள்ள சங்க நூல்களை யளித்துள்ள வெண்பதும் சரித்திர வாயிலாக நன்கறிந்த தொன்றாகும்.

சங்க நூல்களில் எட்டுத் தொகையில் ஒன்றாகிய புறநானூற்றுக் காண்பு படும் புலவர்களின் இயல்பினைச் சிறப்பாகவும், வேண்டுழி பிறநூற் புலவர்களைப் பொதுவாகவும், ஆய்ந்து அவர்களின் அறிவு ஆற்றல் உயர்ச்சியினை யுள்ளவாறு கூறின் நம்மனோர்க்கு மிகுந்த களிப்புண்டாகு மெனக் கருதி கண்டு இத் தலைப் பெயர் கொடுத்து இக் கட்டுரையினை எழுதப் புகுந்தோம். பழம் புலவர்கள் பிற்காலத்துப் புலவர்கள் போலன்றி தாம் நேரிற் கண்டவற்றையும், அறிந்தவற்றையுமே கூறுவர். ஒவ்வொரு பொருள்களின் தன்மையிளையும் ஆராய்ந்து உள்ளவாறே கூறுவர். அரசர்களிடத்தும் வள்ளல்களிடத்தும் சென்று அவர்கட்கு உண்மையினின்றும் வழா தொழுதொழுது இடித்துக் கூற நேர்ந்தழி இடித்துக் கூறியும் அவர்கட்கு ஆவன செய்வர். தாங்களும் கற்றவாறே ஒழுகும் பெற்றியினர்.

பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன் என்னும் அரசனை, 'குடபுலவியனார்' என்னும் புலவர் பெருமான் கோக்கி, 'நீ ஆளும் நாட்டில் வேளாண்மை நீர் நிலைகளை வேண்டியவளவு பெருக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்' என்று கூற வந்த

வர் அவன் மனதில் பதிபுமாறு தாம் கூறப்புகச் செய்தியின் இயல்பினை எடுத்துக் கூறும் சதுரப்பாடு நம்மனோர் கண்டு களித்தற் குரியவாகும். அவை:—

வயவேந்தே! நீ மறுமைச் செல்வம் வேண்டினும், தெவ்வர் தோள்வலி முருக்கி ஒப்பற்ற அரசு செல்வம் பெற வேண்டினும், இசை வேண்டினும் யான் கூறுவன கேண் மினி! இவ்வுடம்பு உண்டி முதலதாதலின் உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோராவார். ஆதலின் உணவென்பது நீரும் நிலனும் ஆம். ஆக நீரும் நிலனும் இவ்வுலகிற் புணர்த்தவர் உடம்பும் உயிரும் படைத்தவராவார். வாளைக்கும் நிலம் பார்த்து கிடப்பினும் தலைவன் முயற்சிக்கு அது பொருந்தாது. ஆதலின் விரைவாக நிலங்குழிந்த விடத்து நீர் நிலை பெருகச் செய்தவர், செல்வத்தினையும், வலியினையும், இசையினையும் இவ்வுலகத்து நிலை நிறுத்தியவராவார். அல்லாதோர் மேற் கூறிய செல்வம் முதலியவற்றினை நிலை நிறுத்தியோராகார். இதனை,

“உண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம்)
உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே
நீரு(ம்) நிலனும் புணரி யோர் (ஈ)ண்டு)
உடம்பு(ம்) உயிரும் படைத்திசி னேரே
வித்திவா(ன்) நோக்கும் புன்புலங் கண்ணகன்
வைப்பிற்(று) ஆயினும் நண்ணி யானு(ம்)
இறைவன் தாக்குத வாதே யதன(ல்)
அடுபோர்ச் செழிய விசுழாது வல்லே
நிலனெளி மருங்கி(ல்) நீர்நிலை பெருகத்
தட்டோ(ர்) அம்ம இவட்டட் டோரே
தன்னா கோரிவ(ண்) தன்னா தாரே”

என்னும் புறநானூற்றின் (கஅம்) பாடலால் அறியலாம்.

மேலும் கோலூர் கிழார் என்னும் புலவர் உறைபூரை முற்றியிருந்த சோழன் நலங்கிள்ளியையும், அடைபட்டிருந்த நெடுங் கிள்ளியையும் நோக்கி, “நீயோ; பணம் பூமலை யணிந்த சேரனல்லன், அவனோ வேம்பு மலை யணிந்த பாண்டிய னல்லன்; இருவரும் ஆத்தி மலை யணிந்த சோழர்களே. நாம்மில் ஒருவர் தோற்பினும் தோல்வி யறுவது நங்குடியே. இருவரும் போரில் வெல்லுதல் என்பது உலகியல்பன்று. ஆதலின் நம் மில் போரொழிக என்று அவர்களுக்கு மிகவும் அஞ்சா நெஞ்சுடன் இடித்துரைத் திருக்கின்றார். இதனை,

“இரும்பினை வெண்டோடு மலைந்தோ(ன்) அல்லன்
கருஞ்சினை வேம்பின் நெரியலோ(ன்) அல்ல(ன்)
நின்ன கண்ணியு(ம்) ஆர்மிடைந் தன்றே, நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியு மார் மிடைந் தன்றே
யொருவீர் தோற்பினுந் தோற்பதுங் குடியே

யிருவீர் வேற(ல்) இயற்கையு(ம்) அன்றே, அதனை
 குடிப்பொரு ன்றுதஞ்செய்தி னகொடித்தேர்
 நும்மோ(ர்) அன்ன வேந்தர்க்கு
 மெய்ம்மலி யுவகை செய்யுமீவ் விக்கல்''

என்னும் செய்யுளினு லறியலாம்.

நிற்க. இப்புலவர் பெருமானே சோழன் குளமுற்றத்துத் தஞ்சிய கிள்ளி வளவன் ; மலயமான் மக்களை யானைக்கிடகாலத்து, அம் மக்கன் மீது இராக் கங்கொண்டு சோழனுக்கு இவர் எடுத்தாரைக்குஞ் செய்புன் மிகவும் போற்றத் தக்கது. அச் செய்யுள்.

'நீயே, புறவி(ன்) அல்ல(ல்) அன்றியும் பிறவு(ம்)
 இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகளை
 இவரே, புலனுமு(து) உண்மார் புன்க(ண்) அஞ்சித்
 தமது பகுத்(து) உண்ணுந் தண்ணிழல் வாழ்கர்
 களிற்சண் டமுஉ மழான் மறந்த
 புன்றலைச் சிறுஅர் மன்று மருண்டு நோக்கி
 விருந்திற் புன்களே லுடையர்
 கேட்டனை யாயினீ வேட்-து செய்ம்மே''

என்பதாம். இச் செய்யுளால், அரசனுக்குப் புலவர் பண்டைய அரையர் பெருமிதத்தை எடுத்துக் கூறி அறிவுறுத்துகின்றார். நீயோ; ஒரு புறவின் பொருட்டுத் தன்னுயிரையும் கொடுத்துச் சிறப்புப் பெற்ற முன்னோது வழிவந்த மரபினன். உன் எதிரில் நிற்கும் இச் சிறுர்களோ; அறிவான் உழுதண்ணுங் கற்றோது வறுமைக்கு அஞ்சித் தமது பொருளைப் பசுத்துக் கொடுத்துண்ணும் அருளுடைய வன்னல்களின் மரபினர்கள். ஆதலின் நீ இவர்களை அருள் செய்து காப்பாற்றுவதல்லது, இவர்கள் மீது செற்றங் கொண்டு கொல்வது முறையன்று என்று எவ்வளவு இரக்கமுடன் எடுத்தாரைக்கின்றார். என்னே! பண்டைக்காலப் புலவரின் மனநிலை இருந்தவாறு!

சேரமான் தகடுரெறிந்த பெருஞ்சேர விரும்பொறையென்பான் தன்னுடைய முரசு கட்டிலில் அறியாது ஏறித் துயின்ற மோசிகிரோர் என்னும் புலவர்க்குத் துன்பஞ் செய்யாமல், அவர் துயிலெழுமளவும் இரு கையிலும் கவரி கொண்டு வீசிக் கொண்டிருந்தான். பின்னர் புலவர் துயிலெழுந்து அரையனைப் பார்த்து, குற்றத் தீர்ந்த கொற்றான் பூவை யணிந்த நீல மணி போன்ற உன்னுடைய வீரமுரசும் நீராடி வருவதன் முன்னே எண்ணெயினது துரையை முகந்தாற் போன்ற டென்பூவைபுடைய கட்டிலை முரசு கட்டிலென்பதறியாது ஏறிய என்னை முனியாது, அருகில் வந்து கவரி இரட்டிய உத்தன் தன்மையை யான் என்னென்று சொல்வது என்று வியந்து கூறுகின்றார். இதனை,

"மாசற விசுத்த வார்புற வன்பின்
 மைபடு மருங்குல் பொலிய மஞ்ஞை
 யொலிநெடும் ழீலி யொண்பொறி மணித்தார்
 பொலங்குழை யுழிஞையொடு பொலியச் சூட்டிக்

குருதி வேட்கை யுருகெழு முரசு
 மண்ணி வாரா வளவை யெண்ணெய்
 துரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
 யறியா தேறிய யென்கோத் தெறுவா
 விருபாற் படுக்குநின் வாள்வா யொழித்ததை
 யனஞ்சாலுநற் றமிழ்முழு தறித(ல்)
 அதனெடு(ம்) அமையா(து) அணுக வந்துநின்
 மதனுடை முழவுத்தோ னோச்சித் தண்ணென
 வீசி யோயே வியலிடங் கமழு
 விவணிசை யுடையோர்க் கல்ல தவண
 துயர்நிலை யுலகத் துறையு ளின்மை
 வினங்கக் கேட்ட மாறுகொல்
 வலம்படு குருசினீ யீங்கிது செயலே''

என்னும் புறநானூற்றின் (50ம்) செய்யுளால் அறியலாம்.

நண்டு பண்டைய அரையர்கள் புலவரை நன்கு ஆதரித்தது மன்றித் தாமும் தமிழ் கற்றவர்களாய் இருந்தனர் என்பது "அதூஉஞ் சாலுநற் றமிழ் முழு தறிதல்" என்னும் அடியால் நன்கு விளங்கும் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

வேள் பாரியின் நாட்டைத் தமிழ் மூவேந்தரும் முற்றுகை செய்தனர். அது காலே அவனுடைய நண்பரும் பெரும் புலவருமான கபிலர் மூவேந்தருக்குஞ் சிறிதும் அஞ்சாது அவரிடஞ் சென்று பாரியினுடைய வலிமையைப் பற்றி, 'நீவிர் பாரியினுடைய பறம்பு மிகவும் எளிதென்று எண்ணினீரோ! பெருமையைக் கொண்ட முரசினையுடைய நீயிர் மூவேந்தருஞ் சூழினும் அவன் அஞ்சான். அவனது நாடு உழவரால் உழாமலேயே ஸ்னையும் நான்கு வீளையு ளுடைத்து. அவற்றுள்—ஒன்று:—சிறிய இலையை யுடைய மூங்கிலரிசி; இரண்டு:—இனிய பலாப்பழம்; மூன்று:—கொழுவிய கொடியை யுடைய வள்ளிக்கிழங்கு; நான்கு:—அழகிய ஓரி பாய்தலான் பொழியும் மலைத்தேன் என்பனவாம். மேலும் அகல நீன உயரத்தால் அவனுடைய மலையோ வான னாவி யுள்ளது. வானி லுள்ள உடுக் கூட்டங்களோ அம் மலையில் நீரருவி யாக உள்ளது. இத்தகைய இடத்தில் மரந்தோழங் கட்டிய யானையை யுடை யீராயினும், இடைவிடாது பரப்பிய தேரையுடையீராயினும் உங்கள் முயற் சியால் அவன் மலையைக் கொள்ள முடியாது. அன்றியும் தாமது வான்வலிக்கு அவன் ஒரு சிறிதும்ஞ்சான். அன்றி, வேறு எவ்வாறு அவனது நாட்டைப் பெறலா மென்னின்; நரம்புடைய சிறிய யாழைப் பண்ணிவாசித்து, நறு நாரற்றத்தோடு கூடிய தழைத்த கூந்தலை யுடைய தம் விறலியர் பின்வர, ஆடல் புரிபவராய்ச் சென்றால்; அவன் நமக்கு நாட்டையும் மலையையுந் தரு வன் என்று தமிழ் மூவேந்தர்க்கும் எடுத்துரைத்தார். இதனை,

"அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே
 களிகொன் முரசின் மூவர் முற்றினு(ம்)

உழவ ருழாதன நான்குபய னுடைத்தே
 ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரி னெல்விளை யும்மே
 இரண்டே, தீஞ்சுளைப் பலவின் பழமூழ்க் கும்மே
 மூன்றே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்குவீழ்க் கும்மே
 நான்கே, அணிநிற வோரி பாய்தலின் மீதழிந்து
 திணிநெடுங் குன்றந் தேன்செர்ரி யும்மே
 வான்க ணற்றவன் மலையே வானத்து
 மீன்க ணற்றதன் சுனையே யாங்கு
 மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்
 புலந்தொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினுந்
 தாளிற் கொண்கலிர் வானிற் றூரலன்
 யானறி குவனது கொள்ளு மாறே
 சுகிர்புரி நரம்பின் சிறியாழ் பண்ணி
 விரையொலி கூந்தனும் விறவியர் பின்வர
 வாடினார் பாடினார் செவினே
 நாடுங் குன்று மொருங்கி யும்மே”

என்னும் புறப்பாட்டா லறியலாம்.

நிற்க, உறையூரில் அரசாண்ட கோப்பெருஞ் சோழ னென்பவனுக்குப் பிசிராந்தையார் என்னும் புலவர் உயிர் நண்பனு யிருந்தார். சிறிது காலத் திற்குப் பின்னர் கோப்பெருஞ் சோழன் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தான். இதனைப் பிசிராந்தையார்,

“புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சி தான்
 நட்பாங் கிழமை தரும்”

என்ற பொய்யாமொழிப்படி, அவனுழை வடக்கிருக்கச் சென்றார். அதகால, அங்கிருந்த சான்றோர்கள் யாண்டு பல வாகியும் துமக்கு நரைதிரை மூப்பு வாராமைக்குக் காரணம் யாதென வினாவுழி; அதற்குப் பிசிராந்தையார், என் னுடைய மனைவியும் மக்களும் அறிவு நிரம்பியவர்கள். எனக்கு ஏவல் செய் வாரோ நான் கருதியவற்றையே கருதப்பவாகன். அரையனே நீதியினின்றுஞ் சிறிதும் வழுவான். மேலும் என்னுடைய நாட்டில் ஐம்பொறிகுளையும் அடக் கிய சான்றோர் பலருள் என்ற விடையிறுத்துள்ளார் என்பதை,

“யாண்டு பல வாக நரையில் வாகுதல்
 யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்
 மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரம்பினர்
 யான் கண்டினையரென் னினையரும் வேந்தனும்)
 அல்லவை செய்யான் காக்கு மதன்றலை
 யான்றவீந் தடங்கிய கொண்கைச்
 சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே”

என்னும் புற நானூற்றின் (191)ம் செய்யுளால் அறியலாம்.

நிற்க,

“யாது மூரே யாவருங் கேளிர்
 தீது நன்றும் பிற்தர வாரா
 நோதலுந் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன
 சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்த(ல்)
 இனிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே முனிவி(ன்)
 இன்ன தென்றலு மிலமே மின்னெடு
 வானந் தண்டுளி தலைஇ யானாது
 கல்பொரு திரங்கு மல்லற் பேர்யாற்று
 கீர்வழிப் படுஉம் புணைபோ லாருயிர்
 முறைவழிப் படுஉ மென்பது திறவோர்
 காட்சியிற் றெளிந்தன மாகலின் மாட்சியிற்
 பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
 சிறியோரை யிகழ்த லதனினு மிலமே”

இச் செய்யுளால் பண்டைக்காலப் புலவர்கள் பிறவி யுண்டென்றும், யாவரும் நமது சுற்றத்தின ரென்றும், யாதும் நமது ஊரென்றும், அதனால் சாதல் புதிதன்று தொன்று தொட்டு வருவ தென்றும் அறிந்திருந்தார்களென்பதை நன்கு உணரலாம்.

இது நிற்க. கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகிய ஆயின் சகையைப்பற்றிப் பாடிய உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் ; அவனுடைய கொடைச் சிறப்பைப்பற்றி எடுத்துரைப்பது மிகவும் மெச்சத் தக்கது. அச் செய்யுளா மாறு,

“இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனு(ம்)
 அறவிலை வணிக(ன்) ஆயலன் பிறருஞ்
 சான்றோர் சென்ற நெறியென
 வாங்குப் பட்டன் றவண்கை வண்மையே”

என்பதாம். இச் செய்யுளில் ஆய் அறத்தை விற்கும் வணிகனல்லன். அது அவனுடைய கைவண்மையே என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வாறு பண்டைப் புலவர்கள் அரசனுக்கு அறிவுறுத்துவதும், இன்ன லுற்ற கால ஏற்பன எடுத்துரைப்பதும், அவனுடைய சகையைப்பற்றி வெளிப்படையாகப் புகழ்வது மன்றி, புகழாப் புகழ்ச்சியாகவும் அரையனைப் புகழ்ந்துள்ளார்கள். அவற்றுள் சேரன் பால் அன்புள்ளவனாகிய நாஞ்சில் வன் னூவனைப்பற்றி ஓளவையார் பாடிய செய்யுள் வியக்கத்தக்கது. நாஞ்சிற் பொருநன் அறிவு மெல்லியன் செவ்விய நாவையுடைய புலவீர், வளையணிந்த கையையுடைய பாங்கியர் சோலையிற் பறித்த இலைக்கு (கீரைக்கு) மேலே தூவுவதற்கு யாங்கன் சில அரிசி வேண்டினேன்; தான் பரிசிலர்க் குதவும் வரிசை யறிந்தவனானால் எம் வறுமையையும் தனது மேம்பாட்டையுஞ் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, பெரிய மலைபோன்ற யானையையும், அதற்கேற்ற பரி வாரங்களையும் அளித்துள்ளான் என்று புகழ்ந்துள்ளார். அச் செய்யுள்,

“தடவுநிலைப் பலவி னாஞ்சிற் பொருநன்
 மடவன் மன்ற செந்நாப் புலவீர்

வளைக்கை விரலியர் படப்பைக் கொய்த
 வடகின் கண்ணுறை யாக யாஞ்சில
 வரிசி வேண்டினே மாகத் தான்பிழ
 வரிசை யறிதலிற் தன்னுந் தாக்கி
 யிருங்கடறு வளைஇய குன்றத் தன்ன தோர்
 பெருங்களிறு கல்கி யோனே யன்ன தோர்
 தேற்றூ வீகையு முளது கொல்
 போற்றூ ரம்ப பெரியோர்தங் கடனே” என்பதாம்.

இனி எட்டுத் தொகை தூலுள் பிரிதொன்றாகிய அகநானூற்றிலிருந்து பண்டைப்புலவர்கள் இயற்கையைப்பற்றி வருணித்துச் செல்வதையறியலாம். கபிலர் என்னும் புலவர் பெருமான் மலைவளத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது, ஒரு மயிலானது மலையை நடனசாலையாகக் கொண்டு நடனமாடுகின்ற தென்று கூறி, அதற்கு வேண்டிய துணைக் கருவிகளும் அதன் கண் உன்னன என்று கூறுகின்றார். எவ்வாறெனில், ஆடுகின்ற மூங்கிலில் செய்யப்பட்டதனை யொப்ப உள்ள துளைகளில் வீசுகின்ற தென்றற் காற்றால் உண்டாகும் ஓசையானது குழலிசையாகவும், அங்குள்ள அருவி நீரொழுக்கால் உண்டாகும் ஓசை மத்தள முழக்காகவும், ஆண் குரங்கினிடமிருந்து உண்டாகும் ஒலி பெருவங்கிய (வாத்திய விசேடம்)மாகவும், அசைகின்ற பூவிலுள்ள வண்டானது யாழாகவும் இவற்றினுடைய இன்னிசைகளைக் கேட்டுப் பெண் குரங்கு மருண்டு நோக்கவும், மூங்கில் வளர்கின்ற அம்மலையில் உலாவியில் ஆடுகின்ற கனம்போல் தோன்றும் நல்ல நாட்டையுடையவனே! என்று விதந்து கூறுகின்றார். இதனை,

“ஆடமைக் குயின்ற வலிர் துளை மருங்கிற்
 கோடையவ்வளி குழலிசை யாகப்
 பாடிஞ் னருவீப் பணிநீ ரின்னிசை
 தோடமை முழவின் துதை குரலாகக்
 கணக்கலை யிசூக்குங் கடுங்குரற் றும்பொடு
 மலைப்பூஞ் சாரல் வண்டியாழாக
 வன்பல் விமிழிசை கேட்டுக் கவிசிறந்து
 மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
 கழைவள ரடுக்கத் தியலி யாடுமயிச்
 கனவுப்புரு விறவியிற் றேன்று நாட”

என்ற அகநானூற்றின் (82)ம் செய்யுளால் அறியலாம்.

ஆகவே பண்டு நம் முன்னோர்களெல்லாம் உலகத்தில் உள்ளதனை உள்ளவாறு உரைக்கும் பெற்றியையும், புலவர்களிடத்து அரையர்கள் வைத்திருந்த நன்மதிப்பையும், புலவர்கள் அரையனுக்கு அவ்வப்போது இடித்துரைத்திருப்பதையும், அக் காலத்து நாட்டில் புலவர்க்குள்ள பெருமையையும் மேற்கூறிய வற்றிலிருந்து ஒருவாறு அறியலாம்.

ஆபுத்திரன் வரலாறு

(பே. ராமாநுஜம்.)

2. அறம் வெல்லும்

1. நல்லவர் ஒருவரால் நாடு சேழ்ப்புறம்

சாவக நாட்டைக் குறித்து நீங்கள் ஏற்கனவே படித்திருக்கிறீர்கள்.

அந்த நாட்டில் தவனமலைச்சாரலில் பொன்னிறமான கொம்பும் குளம்பும் உடைய ஓர் பசு வாழ்ந்து வந்தது. அப்பசு கன்று ஈனாததாக இருந்தும் பல உயிர்க்கும் பால் சொரிந்து ஊட்டி வந்தது. இப்புதுமையை அத்தவனமலையில் வாழ்ந்துவந்த மண் முகன் என்னும் முனிவர் கண்டு வியப்புற்று, அப்பசுவைத் தன் உயிரினும் அரிதாகக் காத்துவந்தார். “ஒரு பசு வீற்குக் கொம்பும் குளம்பும் பொன்னிறமாக இருக்கிறதாமே! அதைப் போய்ப் பார்த்து வருவோம்” என்று மக்கள் பலர் திரள்திரளாகத் தவனமலைச்சாரலை யடைந்தனர். அடைந்த அவர்களின் புதுமை முன்னிலும் அதிகமாயிற்று. முனிவர் அவர்கள் அனைவர்க்கும் அவ்வொரு பசு—கன்று ஈனப்பசு சொரிந்த பால் வழங்கி அவாகன பசியை நீக்கினார். கொம்பும் குளம்பும் பொன்னிறமாக இருப்பதைக் காட்டிலும் ஒரு பசு கன்று ஈனாததற்கு முன்பு பால் தருவது யிக்க வியப்புத்தரும் செய்தியல்லவா? சாவக நாட்டில் பருவ மழை யில்லாமையால் மக்களும் மாக்களும் பசித்துயரால் வருத்தலை யறிந்து, “அக் கொடுத்தாயரைத் தீர்ப்பேன்” என்று சென்ற ஆபுத்திரன் விதியின் வலியால் மணிபல்லவம் எனும் தீவிடை உயிர் நீத்து ஆண்டுகள் பணவாயின. வருடம் பல ஆயினவேயன்றி நல்ல மழையிலலாமையால் உண்டான துயர் இன்றவரை நீங்கவில்லை. மக்கள் “பசி பசி” யென்று கதறும் கூக்குரல் நிரகவில்லை. முனிவர் அந்த பசு சொரிந்த பால் வந்த அனைவருக்கும் பருகும்படி அளித்தாரெனின் அவர்கள் அப்பொழுது அடைந்த மகிழ்வையும் வியப்பையும் அகலிட்டு உரைக்க முடியுமா?

“அருள் உருவாகிய அடிசனே! வாழிய சின் மலரடிகள்! ஒரு பசு பொன்மயமான கொம்பும் குளம்பும் பெற்றிருக்கின்ற புதுமையைச் செவி மடுத்ததும், அதைக் கண்டு செல்லலாம் என வந்த எங்கட்கு கன்று ஈனாததற்கு முன்னரே இவ்வொரு பசு எவ்வளவு பெயர் வரினும் அவ்வளவினார்க்கும் பால் தந்து பசியாற்றும் இச்செயல் அதிக வியப்பைக் கொடுக்கின்றது. கால மழையின்மையால் பயிர்கள் வாடிக்கிடக்குந் தறுவாயில் நீலமேகம் தோன்றிக் குளிர்ந்த துளிகளைச் சொரிந்தாற்போல, நீண்ட காலமாக நல்லுணவு பெறாது, மக்களும் மாக்களும், சாகவோ பிழைக்கவோ என்று நிலை தடுமாறி இருக்கும்பொழுது, தங்கள் போருளே எம்மையெல்லாம் உய்விக்க இப்பசு வடிவமாகி வந்ததோ? நல்லவர் ஒருவர் பொருட்டு எல்லார்க்கும் மழை பெய்யும் என்பர்; மற்றும், தங்கள் தவமஹிமை

யால் அமிர்த மழை பெய்கிறது!" என்று பலவாறு துதித்துத் தம் மகிழ்வை வெளிப்படுத்தி நின்றனர்.

“அன்புடையீர்! ஆ ஒன்று பொன்னுல் கொம்பும் குளம்பும் வாய்ந்திருக்கின்ற புதுமையைச் செவிமடுத்த, அதனைக் காண்போம் என வந்தவிடத்து, அதனினும் அரிய செயல் ஒன்றைக் கண்டாகன்! எனினும் இன்னும் சில நாட்களுக்குப் பின்பு நீங்கள் என்றும் கேட்டிராத புதுமை யொன்று நிகழ்வதைக் காண்பீர்கள். பொன் மயமான கொம்பும் குளம்பும் உடைய இப்பசுவயிற்றினின்று பொன்னிறம் வாய்ந்த ஒரு முட்டை உண்டாகும். பசுவயிற்றினின்று முட்டை யுண்டாவது கருதி நீங்கள் வியப்பு அடையலாம். ஆனால், அதனினும் வியப்புத்தரும் சம்பவம் ஒன்று அதன் பின்பு நிகழ்விருக்கிறது. புத்த தேவன் தோன்றிய வைசாக சத்த பூர்ணிமையில், அப்பொன்னிறம் வாய்ந்த முட்டையினின்று அறவொழுக்கம் பூண்ட ஒரு உத்தமன் வெளிப்படுவான்! பசுவயிற்றிலிருந்து ஒரு முட்டை தோன்றுவதைக் காட்டிலும், அம்முட்டையிலிருந்து ஒரு மனிதன் வெளிப்படுவது மிக்க வியப்புத்தரும் செய்தியல்லவா! அன்று முதல் இச்சாவக நாடு பசிப்பிணி மறந்து வாழும்; தருமப்பயிர் தழைத்து வளரும்” என்று கூறினார் அம்முனிவர். மக்கள் யாவரும் முனிவரையும் பசுவையும் வலம் வந்து வணங்கி முனிவரிடத்து விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

உலகத்திற் கெல்லாம் ஒப்பற்ற அறத்தைப் போதித்த உத்தமன்—கொல்லா அறமே குவலயமெல்லாம் ஒங்கச் செய்தவன்—“தனக்கென வாழாமல் பிறர்க்கென வாழ்தல் வேண்டும்” என்ற சீரிய ஒழுக்கத்தைச் செயலிற் காட்டிய செல்வன் அவதரித்த கவகாசி மாதத்து மதிநிறைந்த நன்னூலில், தவள மலைச்சாரலில், முனிவரிடத்து வளர்ந்து வந்த அத்தெய்வப்பசு பொன்னிறமான முட்டையொன்று இட்டது. அப்பொழுதே அம்முட்டையினின்று அழகிய குழந்தையொன்று வெளிப்பட்டது. காண்போர் மனதைக் கொள்ளா கொள்ளும் அழகிய தெய்வக்குழந்தை பிறந்த அன்று காற்று வலமாகச் சுற்றியது. மழையின்றிக் காய்ந்து கிடந்த சாவகநாடு மட்டுமன்றி உலக முழுவதும் நல்ல மழை பெய்தது. பசுக்கள் தத்தமது கன்றுகளுக்கு ஊட்டி, அளவிறந்த பாலைப் பொழியத் தொடங்கின. உயிர்கள் எல்லாம் துயர் என்பது அறியா வாயின.

பல வருடங்களாக மழை யில்லாமைமால் பசித்துயர் வருத்த மெய்நீந்த சாவக நாட்டு மக்கள் ‘திடீரென’ நல்ல மழைபெய்து நாடு செழிக்க நேர்ந்த இப்பெரும் மாறுதல் “அன்று மண்முகன் என்னும் அம்மாமுனிவர் கூறிய உரைப்படி நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும்” எனக் கருதி உளங்கொள்ளா உவகை கொண்டனர். தம் அனைவர்க்கும் தாயணைய அத்தெய்வப் பசுவின் திருவயிற்றில் அவதரித்த செல்வப் புதல்வனைத் தரிசிக்க வேண்டி, அனைவரும் முனிவர் இருப்பிடம் அடைந்தனர். திங்களைப்போன்ற தன்னொளியோடு, முனிவர் அருகே மெல்லணையிற் கிடந்த அப் பச்சினங்குழுவியைக் கண்ணிறைபக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். முனிவரை நில்லாது வணக்கிப் போற்றினர். “அடிகளே! இந்நாடு செய்த தவமோ, நாங்கள் இயற்றிய நல்வினையோ, அல்லது, எங்கள் முன்னோர் புரிந்த புண்ணியமோ தாங்கள் இந்நாட்டில் வதியவும், தங்கள் அருட்பெருக்கே இத்தெய்வப் பசுவின் வயிற்றில் திருக்குழுவியாகவும் தோன்றப் பெற்றேம்; எங்கள் உயிர் தழைக்கவும் பெற்றேம்” என்று

புகழ்ந்தனர். இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னும் முக்காலமும் உணர்ந்த முனிவர் அவர்கள் அனைவர்க்கும் ஆசி கூறிப் பின் வருமாறு மொழியலுற்றார்.—

“பெயராப் பேரன்புடையீர்; நீங்கள் கூறிய உரைக்கு நான் சிறிதும் தகுதியுடையவன் அல்லன், நீங்களும் உங்கள் முன்னோரும் புரிந்த நல்வினையே இத் தெய்வப்பசு உங்கள் நாட்டில் பிறந்து வளரவும், இதன் வயிற்றில் இச்செல்வன் தோன்றவும் காரணமாயிற்று. ஒருவன் செய்த நல்வினையோ தீவினையோ எதுவாயினும், அதன் பயனை அப்பிறவியிலாவது மறு பிறவியிலாவது நுகர்தல் கூடும். நீங்கள் இயற்றிய நல்வினைப்பயனை இப்பிறவியிலேயே அநுபவிக்கும்பேறு பெற்றீர்கள். ஆனால் இப்பசு சென்ற பிறவியிற் செய்த ஆறத்தின் பயனை இப்பிறவியில் பெற்றது.

‘ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவலது

ஊதியம் இல்லை உயர்க்கு’

[புகழ் உண்டாக வாழ்தலாவது கொடுத்தல்; உயர்க்கு ஊதியம் அது வல்லது இல்லை.] ஆதலின், இந்நாட்டினர் அனைவராலும் பேரற்றிபுரீபுகழ்வதற்கு ஏதுவாக இருப்பது இத்தெய்வப்பசு அல்லவா? சென்ற பிறவியில் இப்பசு தனது இனத்தோடு இனமாய்ப் பசு மந்தையில் வாழ்ந்து வந்தது. ஒரு நாள் மேய்ச்சல் தரையில் புல் மேய்ந்து கொண்டிருக்கையில், அருகே அழகுரல் எழுவதைக் கேட்டு, அக்குரல் வரும் இடத்தை நாடிச்சென்றது. நீல நெடுங்கடலில் செங்கதிர் தோன்றிக் காட்சி தருவதுபோல, பசும்புல் தரையில் கிடந்து கதறும் சிறு குழவி யொன்றைக் கண்டது. தன்னந்தனியே ஒரு துணையும் இன்றிக் கதறும் குழந்தையை அப்பசு கண்டதும் மனம் இரங்கி, அதன் அருகமர்ந்து தீஞ்சுவைப் பால் ஊட்டிற்று. இங்ஙனம் பல நாட்கள்வரை அக்குழந்தையைப் பாதுகாத்து வந்தது. அவ்வறத்தின் பயனை இப்பிறவியில் விலங்காகப் பிறந்திருப்பினும் இப்பசு இன்று மக்களினமும் மேன்மை பெற்று விளங்குகிறது. ஐயறிவுடைய விலங்கினங்களுள் ஓர் இனமாகிய பசுக்கள் இப்பசு வொன்றால் பெருஞ்சிறப்பு அடையலாயின. பசுக்கள் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவை யென்று ஆறறிவுடைய மக்களால் போற்றப்படுவதினும் பெருஞ் சிறப்பு வேறு யாதுளது? தனது இனத்திற்கு மட்டுமன்றித் தான் பிறந்த இடத்திற்கும் பெருமை யெய்தத்தோன்றிய இப்பசுவே உங்கள் புகழ்ச்சிக்கும் போற்றுதலுக்கும் தகுதி யுடையதாகும். ‘நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொருட்டு எல்லார்க்கும் மழை பெய்யுமாதலின், இப்புதல்வன் ஒருவனால் இனி இவ்வுலக முழுவதும் செழிப்படையும்.’

வந்தவர் அனைவரும் முனிவரின் மெய்யுரையைச் செவிமடுத்தும் பேருவகை யடைந்து, வீடை பெற்றுச் சென்றனர்.

2 புண்ணிய ராசன்

பொன் மயமான கொம்பும் குளம்பும் வாய்ந்த ஒரு பசு பொன்னிற முள்ள முட்டை யொன்று இட்டதும், அதனின்றி ஒரு புதல்வன் தோன்றியதும் நிகழ்ந்து ஆண்டுகள் பலவாயின. இப்பொழுதுள்ள சாவக நாட்டின் செழிப்பும் பிறவும் செப்பும் தரத்ததன்று. மா பலா கமுகு தென்னை வாழை இவற்றின் செறிவு அணியணியாய் நின்று அழகு தருகின்றன. கன்னல் கமுகின் எழில் காட்டும் கழனிக்கும், செந்நெல் கன்னல் எனத் திகழும் பண்ணை

களும் சூழ்ந்து பொலிகின்றன. செந்நெற் கழனியில் களைபறிக்கும் பெண்கள் தம முகமெனப் பொலியும் கமல மலர்களையும், கண் என மிசிரும் கரு நீலப் பூக்களையும் பறித்தெறிய மனம் இல்லாது அவற்றை அப்படியே விட்டுச் செல்கின்றனர். களைபறித்த நிலங்களைப் பார்வை யிடுதற்கு வரும் நில வரிமையாளர்கள் தாமரை குவளை முதலில் கொடிகள் பறித்தெறியப் பெறாது, நிலமுழுவதும் அப்படியே விட்டிருப்பதைக் கண்டு சினமிருந்து களைபறிக்கும் மாதர்களைக் கடிந்துகூறச் செல்கையில், அக் கொடிகளில் மலர்ந்து பொலியும் பூக்களின் வணப்பையும், வண்டுகள் அவற்றின் தேனையுண்டு இங்கும் அங்குமாக இன்னிசை யெழுப்பிப்பறக்கும் இயல்பையும் பார்த்தவண்ணமே பரவசப்பட்டு நின்று விடுகின்றனர். நீர் நிலங்களில் அட்வியும் தாமரையும் மலர்ந்து காண்போர் நெஞ்சைக் கவரும் வணப்புடன் விளங்குகின்றன. அவற்றில் அன்னச்சேவலும் பேடும் வரிசை வரிசையாய் அமர்ந்திருக்கின்றன. எருமைகள் நீரையழக்கித் தாமரை குவளை மலர்களைத் துவைத்து செந்நெற்பயிரை மேய்ந்து திரிகின்றன. செந்நெற்பயிரைத் துவைக்கும் எருமைகளை ஒட்டச் சென்ற சிறுவர்கள் வயிரூர மேய்ந்து திரியும் அவற்றின் இறுமாந்த நடைகளைக் கண்டு ஒட்ட மனம் வராமல் நிற்கின்றனர்.

சோலையில் வண்டுகள் இசை கூட்டவும், மேகங்கள் மத்தளம்போல் ஒலிக்கவும், குயில்கள் பாடவும், மயில்கள் ஆடவும் உள்ள அழகிய காட்சியில் ஈடுபட்டு நிற்கின்றனர் சிலர். சேவற்கோழி தன் பெடையொடு கூடித் தம் தாங்களால் மேட்டு நிலங்களைக் கிளறும்போது தோன்றி ஒளிவீசும் இரத்தினங்களை அபல் கின்று பார்த்திருந்த குருவிகள் மின்மினிப்பூச்சியென எண்ணித் தம் கூட்டிற்கு விளக்காகுமென அவைகளைக்கொண்டு சேர்ப்பதைக் கண்டு நகைப்பார். சிலர் ஐம்படைத்தாலி புரள்கின்ற மாப்பினில் மாலை மாலையாக வாயினின்று உமிழ்நீர் வழியும் குழந்தைகளுக்குப் பால் ஊட்ட எடுத்த தாயார் கைகுவிபச் 'சந்திரனைக் கண்டு குவிர்த தாமரையோ இது!' என மகிழ்வார் வேறு சிலர். சிறுமிகள் முச்சில் முச்சிலாக முத்துக்களை வாரிவந்து தம் முன்றலில் சிற்றில் கட்டிச் சரியாக வராததால் சிதறி விடுகின்றதைக் கண்டு சிரிப்பார் இன்னும் சிலர். தென்னம் பாளையினின்ற வடியும் தேநிலை மாந்தித் துள்ளிக்குதிகும் வரால்மீன்களைக் கண்டு கண்டு மகிழ்வார் மற்றொரு சிலர்.

ஓம் என்னும் ஒலியைத் தம் வடிவினால் மட்டுமன்றி எழுத்தாலும் எழுதிக்காட்டுவனபோல் நீர் மடைகளில் ஊர்ந்து செல்வதால் எழும் வெள்ளிய சங்கொலிகள் ஒலியிடும். கரும்பினின்று தீஞ்சுவைச் சாறுபிழியும் கரும்பாலிகளின் ஒலி இனிமையைத் தருவதாயிருந்தது. வானுயர் சோலைகளும், அவற்றின் உச்சியில் நாழிகைக்கு ஆயிரம் வடிவுபூண்டு உலவும் முகிற் கூட்டங்களும், குயிலின் குரலும், மயிலின் ஆடலும், கிளியின் கொஞ்சலும், பலவகைப் புட்களின் பாடலும், கடல் முழுவமும், நெஞ்சையன்றும் அழகொடு பொலியும் பலநிறப் பூக்களும், தென்றற்காற்றும் என இவையென்ன பிறவே உல்லாச இடங்களும், அசையும் ஒளிப்படங்களும் நாடக அரங்குகளுமாக இயற்கையன்னை காட்சி யளிக்கின்றன. மான்கன்றுகள் பெண்புலியின் மூலக்காம்பைச் சுவைத்துப் பால் பருகுதலும், யானைக்குட்டிகளும் அரிமாவின் பறளைகளும் ஒன்றொடு ஒன்று தழுவி விளையாடுதலும் அந் நாட்டில் என்றும் நிகழக்கூடிய சம்பவம்.

“நாடென்ப நாடா வளத்தன, நாடல்ல

நாட வளந்தரும் நாடு.”

என்ற பெருநாவலரின் திருவாய்மொழிக்கு இலக்காக உப்புமுதல் கற்பூரம் வரை அனைவர்க்கும் எளிதில் கிடைக்குமாறு அமைந்து விளங்குகிறது அச்சாவகநாடு.

இந்நகரம் நிலவளம் நீர்வளம் சிறந்து மக்களும் மாக்களும் துயரென்பது அறியாது அன்பு மிகுந்து மகிழ்ந்து உலவும் அச்சாவகநாட்டின் தலைமை நகர் நாகபுரம் என்னும் பெயரது. பாற்கடல்மேல் எழுமயித் தோன்றுவது போல வெண்சகை தீட்டிய மாடமாளிகைகளும், கூடகோபுரங்களும் வரிசை வரிசையாய் விளங்குகின்றன. அவற்றில் அடுக்கோப் புகையும், மகளிர் தம் கூந்தல் உலர்த்துவதற்கு என மூட்டிய அகிற்புகையும் எழுந்து பரவுங்காட்சி பனிமலையில் நீலமேகங்கள் தவழ்வனபோல் தோன்றுகின்றது. அந் நகரின் இடையிடையே உள்ள சோலைகளில் மான் இனம் திரிவபோன்றும், மயலினம் அசைவ போன்றும் மங்கையர்கள் கண்பொத்தி யாடலும், கைதட்டி ஓடலும், நறுமலர்க்கொடியில் ஊசலாடலுமாக மகிழ்வெய்துகின்றனர். மைந்தர்கள் முதியவர்களிடத்தில் அறவுரை கேட்டலும் மங்கையர்களிடத்து அன்புரையாடலுமாகப் பொழுது போக்குகின்றனர். இவ்வாறு எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் எய்தி வாழ்கின்றமையின், அவர்களுள் உயர்ந்தோர் இழிந்தோர் என்றும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லை. இவ்வாறு எல்லா வகையிலும் கிறைவு பெற்று விளங்கும் அந்நாட்டில் குறைசிலவும் இல்லாமற் போகவில்லை.

கொள்வார் இல்லாமையால் கொடுப்பவர்கள் இல்லை. பகைவர் இல்லாமையால் படைவீரர்கள் இல்லை. ஆனால் அந்நகரைச் சுற்றிக் குன்றெனப் பொலியும் மதில் அழகு ஒன்றையே கருதி அமைந்திருக்கின்றது. இன்னும் அந்நகரில் போரும், சிறையும், வறுமையும் உண்டு; எனினும் நெற்போரல்லது பிற போரில்லை; ஆறுகளில் தன் இச்சைப்படி ஓடும் நீரைக் குடங்களிலும், வேறு கலன்களிலும் கொண்டுவந்து தத்தம் வீட்டில் சிறை செய்திருப்பதன்றி வேறு சிறையில்லை. வறுமையென்பது மங்கையர் இடையே. வானுலகத்துள்ள நாகபுரிக்கும் இந்த நாகபுரிக்கும் பெயரளவிலும் வேற்றுமை தெரியாது விளங்கினும், தேவர்கள் என்போர் கண் இமையாமலும், கால் நிவந்தோயாதும் உலவுகின்றமையால் பிரித்துணர முடிகின்றது. விழித்தகண் விழித்தபடியே இருத்தலும், கால் நிலம் தோயாது அலைதலும் தேவர்களுக்குச் சிறுமை தருவனவேயன்றிப் பெருமைதரா. தூங்காது இருப்பதும், கால் நிலம் பாயாது உலவுவதும் அச்சத்தையும் அமைதியின்மையையும் குறிப்பன அல்லவா? அச்சமும் அலைச்சலும் உடையவர்க்கு இன்பம் ஏது? இக்குறை நாகபுர வாசிகளிடத்து இல்லை.

இத்தகைய நாடு நகரங்களைக் காக்கும் பேறுபெற்ற அரசன் ஒருவன் எவ்வளவு புண்ணியம் செய்தவனாக இருத்தல் வேண்டும்! உண்மையாகவே அந்த நாட்டு அரசனுடைய பெயர் புண்ணியராசன் என்பதுதான்! எவ்வளவு பொருத்தமும் அழகும் வாய்ந்த பெயர்! அன்றியும்,

“ஆகிம் மதியும் அருளும் அறனும் அமைவும்

ஏதின் மிடல் வீரரும் ஈகையும் எண்ணில் யாவும்

ரீதி நிலையும் இவை நேய்பி நோர்க்குகின்ற

பாதிம் முழுதும் இவர்க்கே பணிகேட்ப மன்றோ.”

[எப்பொருளையும் வெளித்தோற்றத்தின் அளவில் மயங்காது அதன் மூலத் தன்மையை ஆராயும் அறிவும், அருளும், அறமும், பெருமையும், பழிப்பில்லா வலியமைந்த வீரமும், இவையனைய எண்ணரிய நற்குணங்கள் யாவும், ரீதி தவறாத நடுநிலையும் மற்ற அரசர்களுக்கு அஃததனில் பாதிவே இருந்ததென எண்ணும்படி இவ்வாசன்பால் முழு அளவும் பூர்த்தியாய் எய்தி யிருந்து அவன்: இட்ட ஏவலைச் செய்திருந்தன.] என்றால் இவனுக்குப் புண்ணியராசன் என்ற திருப்பெயர் வழங்கி வந்தது புதுமையல்ல.

அவன் அனைவரிடத்தும் காட்டும் அன்புப்பெருக்கால் அவ்வனைவர்க்கும் தாயாக விளங்கினான்; நன்மை புரிவதில் அவரவர் இயற்றிய புண்ணியமா யிருந்தான்; இம்மைக்கு மட்டுமன்றி மறுமையில், மேல்நிலையிற் கொண்டு சேர்க்கும் தன்மையில் புதல்வனைப்போன்றும்; தன்னுயிர் வேறு, மன்னுயிர் வேறு என்னும் வேறு பாடின்றி இரண்டறக் கலந்து வாழும் சீர்மையால் மனைவியைப்போன்றும் விளங்கினான். இவ்வாறு உலகத்துள்ள உயிர்கட்கு எல்லாம் தான் ஒரு தாயாகியும், தவமாகியும், சேயாகியும், தாரமாகியும், மற்றொரு உடம்பே யாகியும் வாழ்ந்த வந்தான். “மன்னுயிர் எல்லாம், மண்ணை வேந்தன் தன்னுயிர்” என்னும் தகவுரை இப் புண்ணியராசனுடைய ஆட்சியின் மேன்மை கண்டு, அவன் காலத்தில் இருந்துதான் வழங்கி வந்திருக்கவேண்டும். “கற்றது கைமண்ணளவு, கல்லாதது உலகளவு என்று கலை மடந்தை”யே ஒதும் பொழுது, அறப்பெரு வேந்தனும் இப் புண்ணியராசன் மெய்நூல் பல அறிந்திருப்பினும், அவ்வளவே சாலும் என அமைந்திருப்பன? உனது நகர்ப்புறச் சோலையில் வசிக்கும் தருமசாவகன் என்னும் தவமுனிவரை யடைந்து,

“பிறந்தோர் இறத்தலும் இறந்தோர் பிறத்தலும்

அறத்தரு சால்பும் மறத்தரு துன்பமும்”

“பவம்அறு மார்க்கமும்”

பிறவும் கேட்டு வருவான். அவ்வாறு அவன் அத்தவ முனிவரிடத்து மெய்புரை கேட்க செல்லும் பொழுதெல்லாம் தான்மட்டும் தனித்துச் செல்லாது, தனது ஆருயிரினைய மனைவியையும் உடன் அழைத்துச் சென்று இருவுருமாகக் கேட்டு வருவது வழக்கம். இச்செயலை நினைக்கும்பொழுது உனதாகும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கை என்னென்று உரைப்பது! பெண்களுக்குக் கல்வி அவசியமில்லை யென்பவரும், பெண்களைப் பகலவன் ஒளிபடாதவாறு வீட்டிற்குள்ளே பூட்டி வைத்துக்கொண்டு, தம் நகருக்கு அறிவான் மிக்க ஆன்றோர் எழுந்தருளின் அவரை அவர் தங்கிய இடத்தில் சென்று காணுதல் குறைவு எனக் கருதித் தமது இருப்பிடத்திற்கு வரச்செய்து, தாமும் தமது மனைவி மக்களும் தரிசித்து மகிழ்வதாக நடிப்போரும் இப் புண்ணிய ராசனின் புனிதச் செயலைச் சிந்திப்பாராக. அரசியல் முறை இவ்வாறென வனைய அரசர்க்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் இவ்வாசன் இவ்வாழ்க்கையினர்க்கும் ஓர் எடுத்துக் காட்டாயினான்.

மைசூர் மன்னர்களும்

வீர சைவமும்

(K. V. சிவசுப்பிரமணியன், B. A.)

மைசூர் ராஜ்யத்தை உடையார் பரம்பரையினர் ஆட்சி புரிய ஆரம்பித்த காலத்தில் கன்னட நாட்டில் வீரசைவமதம் எத்தனைச் சிறப்புடன் விளங்கியது என்பது பற்றிய சில சரித்திரக் குறிப்புகளைக் கீழே ஆராய்வோம்.

கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 17-ஆம் நூற்றாண்டிலும் சங்கம சமயமெனப்படும் வீரசைவ சமயமானது சீரூடு சிறப்புமுற்று விளங்கியது. வீரபாட்சி பண்டிதர் என்னும் பெரியாரியற்றிய சென்ன வசவ புராணம் அஞ்ஞான்று வீரசைவ சமயம் அந்நாட்டி லெந்நிலையிலிருந்த தென்பதைத் தெற்றெனப் புலப்படுத்துகின்றது. விஜயநகர மன்னருள் ஒருவராகிய சதாசிவராயர் காலத்தில் நடந்த “தலைக்கோட்டை யுத்தம்” (1565-ம் ஆண்டு) இந்துதேச சரித்திரத்தில் முக்கியமானதோர் நிகழ்ச்சியாகும். அத்தகைய யுத்த நிகழ்ச்சிக் காலத்தில் வீரசைவ மதம் சீர்கேடுற்றிருந்த தென்றும், கி. பி. 1584-ம் ஆண்டில் வீரவசந்த பூபாலன் என்னுமாசன் தென் கன்னட நாட்டில் காவிரிக்கரையில் பசவப்பட்டினம் என்பதைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆட்சிபுரிய ஆரம்பித்தபின் இச் சமயமானது மிக உன்னத நிலையை எய்திய தென்றும் மேலே குறிப்பிட்ட சென்ன வசவபுராணம் கூறுகின்றது. பசவப்பட்டினத்திலும் அதைச் சார்ந்த பிரதேசங்களிலும் வீரசைவ சித்தாந்தத்தையும் வசவ தேவரது கொள்கைகளையும் பரப்புவான் வேண்டி அம்மன்னன் காலத்தில் பல மடங்களும் ஆலயங்களும் கட்டப்பெற்றன. அம்மடங்களில் வீற்றிருந்த தலைவர்கள் சிவனது பெருமையையும் வீரசைவ நெறிகளையும் பற்றி ஆங்காங்கே பிரசாரம் செய்யும் கடமையை மேற்கொண்டனர். வீரவசந்தன் காலத்தி லேற்பட்ட கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் இந்நிகழ்ச்சிகளை வலியுறுத்துகின்றன.

பதினாறு, பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளிலெழுந்த கருநட நாட்டுக் குறுநில மன்னர்கள் வீரசைவ மாஹேஸ்வரர்களால் வீரசைவ சித்தாந்தத்தை உபதேசிக்கப்பெற்று “உடையார்” என்னும் பரம்பரைப்பட்டமும் கொண்டு சைவநெறி நின்றொழுதுவாராயினர். “உடையார்” எனும் சொல் “சீமான்” (Lord) என்று பொருள் படுமென்ப. அதற்கு முன்னரே வீரசைவ நெறியைப் பின்பற்றி பொழுதினவர்களாகிய மைசூர், உம்மத்தூர், தலைக்காடு, அம்மா சாவடி முதலிய விடங்களில் அரசாண்டு வந்த சிற்றரசர்கள் நீண்ட காலமாக உடையார் என்றே வழங்கப்பட்டு வந்தனர்.

விஜயநகரத்தில் பல வம்சத்தினர் அரசு புரிந்தனர். அவைகளுள் அர

வீடுவம்சத்தைச் சேர்ந்த அரசர்களது ஆட்சிக்காலத்தில் வீரசைவ மதம் மக்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டு வந்தது. அவர்க ளாட்சியில் சீரங்கப் பட்டினத்தில் (இப்போது Seringapatam என வழங்குகின்றது) பெரும் பாலோர் வீரசைவர்களாகவே விளங்கினர். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் முக்கியமான சில கல்வெட்டுகளையும் இதர வரலாறுகளையும் கவனிப்போம்.

(1) விஜயநகரில் ஆட்சி புரிந்த இராமராயன் காலத்தில் கங்காதர தேவர் என்னும் சீர்த்தி வாய்ந்த மஹந்தத்துக்கு (திருப்பதி போன்ற பெரிய தேவஸ் தானங்களுக்கு மஹந்த் என்று பெயர்) தொகணம்பி என்னு மூரில் நன்செய் புன்செய் நிலங்களைத் தானம் செய்ததாக 1576-ம் ஆண்டில் சாசனம் மூலம் அறிவித்தான். கங்காதரதேவர் மடாலயமும் வீரசைவ அன்னதான சாலையும் நஞ்சன்கூடு பெரிய மடத்தின் ஆதிக்கத்திற் குட்பட்டது. (2) வீரசைவ சங்கமர்களுக்கு அன்னதானம் செய்வதற்காக சீவன சமுத்திரம் என்னு மிடத்திலுள்ள வீரசைவாலயத்தில் இலிங்காயுத மடமொன்று கட்டுவதற் காக 1604-ம் ஆண்டில் திருமலராயன் என்னும் மன்னனா லளிர்க்கப்பட்ட தாகக் கல்வெட்டுடொன்று காணப்படுகிறது. திருமலராயன் இராமராயனது தம்பி எனத் தெரிகிறது. (3) வெங்கடபதிராயன் (Venkata I) என்னு மரசனது தண்டத் தலைவர்களுள் ஒருவன் 1605-ஆம் ஆண்டில் சாசன மொன்று வெட்டுவித்தான். அரகோதாரம் என்னும் காட்டை ஆண்டுவந்த அவன் தனது குடும்ப தேவதையாகிய வீரேஸ்வார் அல்லது வீரபத்திரருக்கு ஆராதனையின் பொருட்டு கொஞ்ச நிலத்தை தானமாக அளித்தான் என அச்சாசனம் குறிப்பிடுகின்றது. (4) திருமலராயனால் மற்ருரு சாசனமும் ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. மழலவாடி எனும் நாகப் பிரதேசத்திலுள்ள சில நிலங்களை அன்னகாணி மல்லிகார்ஜுன தேவ மடாலயத்திற்கு உபயோக மாகும்படி ரஞ்சராஜப் பட்டினத்திலுள்ள உருத்திரகணர் என்பவருக்கு திரு மலராயன் லட்சத்தித் தொண்ணூற்றூறாயிரம் சங்கம தேவதைகள் முன் னிலையில் தானமாக வழங்கினான் என ஒரு சாசனம் காணப்படுகிறது. அவன் காலத்தப் பிறிதோர் சாசனத்தால் சீரங்கப்பட்டண மடாதிபதியான இலிங் கண்ணு என்பவருக்கு ஒரு கிராமம் முழுதும் இராமாக அளித்தானெனத் தெரிகிறது. நமது ஆராய்ச்சிக் கெடுத்துக்கொண்ட கால எல்லையள் வீரசைவமேயன்றி பிறமதங்களும் சிறப்புற்று விளங்கினவென்றும், அவையும் அரசாக்களா லாதரிக்கப்பட்டனவென்றும், மக்களுள்ளே சமயப்பூசுக்கள் நிகழ்ந் திருவென்றும் தெரிகிறது. இனி, 15-ஆம் 17-ம் நூற்றாண்டுகளில் கண்ட நாட்டிலிருந்த மன்னர்கள் ஒரு சிலரைப்பற்றித் தனித்தனிபடி ஆராய் வோம்:—

கந்தர்வ நரசராஜ உடையார்:—(1638-59) இம் மன்னன் காலத்தில் எல்லா மதங்களும் சிறப்புற்றிருந்தன. தனது தலைநகரில் பசுவேஸ்வார் ஆலயமும் அதற்கு முன்புறம் ஆழகியதோர் சிங்கார மண்டபமும் கட்டப் பெற்றதாக 1642-ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப் பெற்ற சாசனமொன்று கூறு கின்றது. 1648-ம் ஆண்டுக் கல்வெட்டின்படி பஸவேசர் தூணும் (பஸவ ஸ்தம்பம்) மண்டபமும் மடமும் கட்டப்பட்டதாக அறிகிறோம். பசுவேசர் என்பார் திருநந்தி தேவரின் அவதாரமாய் இப்பூமியில் தோன்றி வீரசைவ சமயத்திடையே காணப்பட்ட போலி யொழுக்கங்களைத் தகர்த்தெறிந்த பெரியார். தேவராஜ உடையார் (1659-73):— இவனும் தன் தந்தையைப்

போல் வீரசைவ சமயத்தில் பேரன்பு பூண்டவன் இவன் விரக்த மடமெனும் வீரசைவப் பள்ளியொன்று நிறுவினான். குளிகல் மடத்தைச் சேர்ந்த கக்கேரி தொண்டட்ட சித்தேஸ்வர சுவாமிகளுக்கும் கிட்டி எனுமிடத்திலுள்ள விங்காயுத கம்பர மடத்திற்கும் நிஷங்களைத் தானம் செய்தான்.

சிக்க தேவராஜ உடையார் (1673-1704) இவனும் தனது மூதாதையர்களைப் போலவே வீரசைவப்பற்று மிக்கவராய் விளங்கினான். 1763-ம் ஆண்டில் அவன் வெளியீட்ட சாசனம் ஹூல்லம் பள்ளியிலுள்ள மல்லிகார்ஜுன சுவாமிக்கு திருவிழா நடத்துவதற்காக ரேவணாராத்ய மடத்தலைவரான உருத்ரமுனி தேவாராத்யருக்கு 212-வராகன் பொன் தானமளித்ததாகக் கூறுகிறது. மல்லிகார்ஜுன சுவாமியை ஸ்ரீசைலத்திற்கு எழுந்தருளச் செய்வதற்கு அப்பொன் செலவு செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீசைலத்திற்கு யாத்திரை போய் வந்தபின் இம்மன்னன் மல்லிகார்ஜுனரது பிரசாதத்தைப் பெற்றான். அப்பிரசாதத்தின் மஹிமைமால் தனது ராச்சியத்தில் கலகங்களும் புரட்சிகளும் ஏற்படாமல் அமைதியாக அரசாள முடிந்தது என்பது சிக்க தேவராஜனின் நம்பிக்கை. அவனது ஆட்சிக் காலத்தில், அழகு சிங்கரா ஆரிடர் என்ற வைணவ குருவின் தொடர்பாலும் உபதேசத்தினாலும் அவன் வைணவனாகிச் சில ஆண்டுகளில் உயிர் நீத்தான்.

இங்ஙனமாக 17-ம் நூற்றாண்டில் உடையார் குலமன்னர்கள் வீரசைவ ஆலயங்கட்கும் மடங்கட்கும் ஆக்கமளித்து வந்தனர். இன்றுக்கூட மாட்சிமை தங்கிய மைசூர் மன்னாவர்கள் வீரசைவ சமயத்திற்குப் பேராதாவளித்து வருவது கண் கூடு.

ஏஜண்டுகள் தேவை.

எல்லா ஊர்களிலும் நமது 'ஆனந்தபோதினி' மாத, வாரப் பத்திரிகைகளை விற்பதற்கும், சந்தா சேர்த்துக் கொடுப்பதற்கும், விளம்பரம் சேர்த்துக் கொடுப்பதற்கும் தக்க சாமாத்தியமுள்ள ஏஜண்டுகள் தேவை. விவரம் அறிய விரும்புவோர் எமக்கு எழுதித் தெரிந்து கொள்ளவும். நமது புஸ்தகங்களும் பத்திரிகைகளும் எல்லா ஸ்டேஷன்களிலுமுள்ள ஹிக்கீன்பாத்தம் புஸ்தகசாலைகளில் கிடைக்கும்

மானேஜர்.

48. ஐர்லந்து இங்கிலாந்துடன் பிணைக்கப்பட்ட விபரம்

(T. S. ராஜகோபாலன், B. A., L. T.)

சென்ற தொடர்ச்சியின் இறுதியில் குறிப்பிட்டபடி பார்லிமெண்டின் அமைப்புமுறைச் சீர்திருத்தத்தைப்பற்றி எழுதுவதற்கு முன்பு, ஐர்லாந்து III காலத்திய முக்கிய சம்பவங்களில் ஒன்றான ஐரிஷ் ஜக்கியத்தைப்பற்றி எழுதுவது பொருத்தமும் அவசியமும் ஆகும். அரசனுடைய பொதுவான பிடிவாத குணத்தை அது விளக்கும். அதுவே சுயேச்சைப் போக்கு மந்திரி இளைய பிட்டின் தன்மையை தெரிவிக்கும். ஆங்கிலேய தன்மைகளையும் அரசியல் சூட்சுமங்களையும் வெளிப்படுத்தும்.

பத்திரிகைகள் மலிந்த இக் காலத்தவருக்கு உவாலராவின் தீவிரப் போக்கு ஐர்லாந்து ஜனங்களுடைய துரிதப்போக்கு எவ்வளவு கடுமையாக இருக்கின்றன என்பது நன்கு தெரியவரும். இந்த ஆழ்ந்த எதிர்ப்பும், தீவிர முற்போக்கு முயற்சியும் சரித்திரத்தின் விளைவுகளே. அவைகள் ஆரம்ப காலத் தொடங்கி நடந்து வந்திருக்கும் கடுமையான போராட்டத்தின் பின் விளைவுகள்தாம் என்பது நன் குணஊற்பாலது. முன்பு ஸ்காட்லாந்து ஜக்கியத்தைப்பற்றி எழுதியபோது தெளிவித்த சில விபரங்களை ஞாபக மூட்டுவது மிகையாகாது. "தாயும் பிள்ளையும் ஆனாலும் வாயும் வயிறும் வேறு" என்ற பாழமொழிக்கொப்ப ஒரே நிலப்பாகமாக இருந்தும் அஸல் எல்லைக்குப் புறம்பாக ஒரு சிறு குன்றினால் மட்டும் பிரிக்கப்பட்டு இருந்த ஸ்காட்லாந்து வாசிகளை ஆங்கிலேயர் வேறாக நினைத்து, அவர்களிடம், அன்னியருக்குக் காட்டும் மனோபாவம்காட்டி, "கஞ்சித் தொட்டிகள்" என்றும், "கொள்ளைக்காரர்கள்" என்றும் "ஒட்டஸ் என்னும் தானியம் ஸ்காட்லாந்தில் மனிதருக்கும் இங்கிலாந்தில் குகைகளுக்கும் ஆகாரம்" என்று இழிவு படுத்திக் கூறியும் வந்தார்கள். ஆனாலும் அவர்களோடு அரசியல் துறைகளில் பழகும்போது, "எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தால் என்ன கொண்டுவருகிறாய்? உங்கள் வீட்டில் என்ன கொடுக்கிறாய்?" என்ற போக்குடனும் "மீ லொத்து மா லொத்து; மா லொத்து மா லொத்து" என்ற தன்னை மறந்த வேதாந்த நினைவு நிலையுடனும், "தம்பி உங்கள் அவலையும் எங்கள் வீட்டு உமியையும் சேர்த்த கலந்து கொள்வோம். அதில் ஊதும் தர்ம கைங்கரியத்தைத் தாராள தர்ம சிந்தனையுள்ள நீயே செய்து விடுவாயன்றோ? நான் அவலைத் தின்று தொலைக்கிறேன்" என்ற நிஷ்காமய கர்மம் செய்யும் போக்குடனும் நடந்து வருவது என்பதும் தெரிந்திருக்கும். கூடி யிருந்த ஸ்காட்லாந்துக்கே இந்த வி; மானால், ஐரிஷ்சானல் என்ற நீர்ப்பாகத்தினால் பிரிக்கப்பட்ட ஐர்லாந்தைப் பற்றிய மனோபாவம் எப்படி யிருந்திருக்கும் என்பது சொல்லாமல் விளக்க

கூடியது. இதே மனப்போக்கைப் பல்லாயிரம் மைல்களுக்கு கப்பாலிருந்த அமெரிக்கா குடியேற்ற நாட்டு வாசிகளிடம் காட்டி, கைமேல் பெற்ற பன்னும் வாசகர்களும் அறிந்த விஷயங்களே. ஆனால் அவர்களும் இவர்களுடைய இரத்தம் உடையவர்கள் என்பது மறக்கக்கூடாததான விஷயம். தவிரவும் இவ்வளவுதரம் சூட்சுமயுத்திகள் அப்போது இல்லை. ஏதோ கொஞ்சம் இருந்தன.

ஆக ஐர்லாந்து இயற்கையின் போக்கில் பிரிந்திருந்த காரணத்தால் அதன் போக்கு ஆதிமுதல் வேறாகவும் தனிப்பட்ட முறையிலும் இருந்தது. தவிரவும் இங்கிலாந்தின் மேற்குபாகம் உயர்ந்து கிழக்கே சரிவாகத் தாழ்ந்து இருந்த காரணத்தினால் ஐர்லாந்துக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் பாலைவு, பழக்க வழக்கங்கள், நாகரீகம், முற்போக்கு இவைகளில் ஏராளமான வேதங்கள் இருந்தன. மதம் ஏறத்தாழ கி. பி. முதல் நூற்றாண்டிலேயே கிறிஸ்தவமதமாக இருந்தது. ஒதுங்கி அமைந்திருந்த போக்கில் ஆதிக்கொள்கைகளிலேயே ஊழி இன்றாவும் கதோலிகப் போக்கில்தான் இருந்து, ஐரோப்பிய குழப்பங்கள் அங்கு அதிசயம், புரவையிலலை. சுமாராக ஹென்ரி II காலத்தில்தான் ஐர்லாந்து ஜனங்களுக்கும் இங்கிலாந்து அரசனுக்கும் ஏதோ ஸொல்ப சம்பந்தம் உண்டோ இல்லையோ, "உண்டானால் உண்டு. இல்லையானால் இல்லை" என்று சந்தேகால்பதத்தில் இருந்தது. குடியைக் கெடுக்கும் உள்நாட்டுச் சச்சரவுகளின் காரணத்தில் இங்கிலாந்து அரசர்கள் ஏகதேசத்தில் தங்களுடைய எஸ்டேட்டாக நினைப்பதற்கு இடம் பண்ணி வந்தார்கள். பிறகு ஏற்பட்ட பல குழப்பங்களிலும் ஐர்லாந்துக்கு விசேஷ பங்கு கிடையாதெனவே சொல்லி விடலாம்.

ஹென்ரி VII (ட்யூடர்) அரசர் தாம், தம்மை ஐர்லாந்தின் 'எஜமான்' என்று பொருள் படக்கூடிய "The Lord of Ireland" என்ற பட்டம் புனைந்துகொண்டு, அவர் காலத்தில் ஐர்லாந்துக்கு சட்டவிலங்கு போடப்பட்டது. அந்தச் சட்டத்திற்கு "Poynings law" பாய்னிங்க்ஸ் பிரடிவின் சட்டம் என்று பெயர். இந்த தர்மப்படி பாய்னிங்க்ஸ் விநோதமான வூர்த்துகளுள்ள ஒரு விலங்கு, ஐரிஷ் மக்களுக்கும் அவர்களுடைய பார்லிமெண்ட் சபைக்கும் தயாரித்து இங்கிலாந்து பார்லிமெண்டிலேயே அரங்கேற்றினார். அதன்படி ஐர்லாந்துக்கான சட்டங்களை இங்கிலாந்திலேயே இங்கிலாந்து பார்லிமெண்டில் செய்துவிடலாம்! இங்கிலாந்தில் செய்யப்பட்ட இங்கிலாந்து சம்பந்தமான எந்த சட்டமும் ஐர்லாந்துக்கும் செல்லுபடியானது!! ஐர்லாந்தின் பார்லிமெண்டில் செய்யப்படும் எந்தச் சட்டத்திற்கும் இங்கிலாந்து அரசாங்கத்தின் சம்மதமும் இருந்தாலொழிய செல்லுபடியாகாது!!! ஐர்லாந்தின் எந்தச் சட்டத்தையும் ஆங்கில அரசாங்கம் செல்லுபடியாகாதபடி ரத்து செய்து விடலாம்!!!! அப்படியானால், அந்த ஐர்லாந்து பார்லிமெண்டின் பிரயோஜனம்தான் என்ன? (அதுதான் அரசியல் தத்துவ ரகசியமாக, இக்காலத்திய மேதாவினர்களுக்குக்கூட விளங்குகிறது) அதன்பிறகு ஹென்ரி VIII தம்மையே ஐர்லாந்தின் அரசராக தாமே பிரகடனம் செய்துகொண்டு, பாய்னிங்க்ஸ் சட்டம் ஒரு ஆவர்த்தம் நாமசங்கீர்த்தனம் செய்யப்பட்டது. அவர் காலத்தில் மத சம்பந்தமான பல பல சட்டங்கள் செய்யப்பட்டனவென்பது இத்தொடர்ச்சிகளில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பாவம்! எந்த வழியிலும் தனியே கிடந்த ஐரிஷ்மக்கள் இங்கிலாந்தின் குழப்பங்களுக்கும் ஆள்பட நேர்ந்தது. அவர்கள் பழைய வழியிலேயே செல்பவர்கள் என்பதும் சொல்லப்பட்டது. சுருக்கச் சொல்லுமிடத்து எட்வர்ட் VI, காலத்திய சீர்திருத்த

கலவரங்கள் கொள்ளையடிப்புகள், மடாலய, மாதாகோவில் தகர்ப்புகள் அங்கும் ஏற்பட்டன. “நாட்டுக்கு நல்ல ராஜாவந்தாலும் தேர்ப்படிக்குப் புல்கமை போகாதது” போல் மேரி காலத்திலும் உபத்திரவம் ஒன்றாகத்தான் இருந்ததென சரித்திரங்கள் கூறுகின்றன. சீர்திருத்தப் போக்குள்ள எலிஸபெத் ராணி காலத்தில், கல்கங்கள், கொலைகள், கொளுத்துதல்கள், கொள்ளைகள், பறிமுதல்கள் முதலியன நிறம்பி இருந்தன. “வேண்டாதவர்களுக்கு நடுக்காவேரியில் நான்குகாணி நிலம் தருவதுபோல்” தீராத முறையில் இளம் செய்யேரும்போது இடகிலந்து மன்னர்கள், சிலரை ஐரலந்து தேசத்திலுள்ள சில பாகங்களுக்கு பிரபுக்களாக, தாயானமாக சாசனம் செய்து விடுவது சர்வ சாதாரணம். இந்த மட்டிலு ஐடைத்ததே என்று அந்த நிலங்களைப் பெற்ற பிரபுக்களுக்கு வரும்படி ஐடைப்பது கஷ்டம். ஆனால் எளிய நிலையில் ஐரிஷ் மக்களுக்குள்ளேயே போட்டி மூட்டி விலக்குத்தகைதார்களைக்கி, அவர்களுக்குள் சச்சரவும் சூழப்பங்களும், கூச்சல்களும் ஏற்படுத்தி, தண்டிக்கும் முறையில் பல பறிமுதல்களும் வெளியேற்றல்களும் நடத்தப்பட்டனவாம். இந்த முறையில்தான், “உற்றரி மூடனா” ஜேம்ஸ் I காலத்தில், அல்ஸ்டர் மாசாணத்திலிருந்த சுவதேசிகளை ஈவிரக்கமின்றி விரட்டியடித்தது, பூராவாக ஆங்கிலேயராகவே வந்து குடியேறும்படியாகச் செய்யப்பட்டதாம்! அப்படிக்குடியேறிய அந்த அல்ஸ்டர் ஆங்கிலேயரின் சந்ததியார்தான் இப்போது டெவாலராவக்கு மூட்டுகட்டை போடும் தற்போதைய அல்ஸ்டர் வாசிகள் என்று உணர்ந்தால், இந்த காரியத்தில் விசேஷமே தோன்றாது. (அப் புண்ணியவான்களின் சந்ததியாரிடமிருந்து வேறென்னதான் எதிர்பார்க்கலாம்?) பிற விஷயங்கள் சொல்லாமலே யூகித்தறியக்கூடியது !!

ஓர்வர்ட் அரசர்கள் காலத்தில் நடந்த பெருங்கலகம், குடியரசு, முடியரசு மீட்சி, புரட்சி ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் ஐரிஷ்மக்கள் அனுபவித்த கஷ்டங்களை வர்ணிப்பதும் சாத்தியமில்லை. எழுதினாலும் கல்மனதையும் கரைச்சு செய்யும் என்பது தெளிவு. கதோலிக்கரிடம் கினுதாபம் காட்டவிரும்பிய சால்ஸ் I காலத்தில் வெண்ட்வொர்த் பிரபு அவர்களைக் கண்டிப்பான முறையின் (Thorough system) படி அடக்கி, வாட்டி வதைத்துப் பிழிந்து, பயமுறுத்தி சிம்ம லொப்பணமாக வைத்திருந்தது எந்த சரித்திரமும் கூறும். ஆக ப்யூரிடன் சிராமவெல் காலத்தில், அருண்டு கலகம் செய்த போது, ட்ரோகீடா (Drogheda) வெக்ஸ்போர்டு (Wexford) என்ற இடங்களிலும் அவர்களை முற்றுகை செய்து, பஞ்சநிலைமையில், நாய்களையும் பூனைகளையும் கூடவிடாமல் இன்றை கஷ்டப்படவேண்டி யிருந்ததாம். கடைசியில் பணிய நேரிட்டபோது, சொல்லாமல் விட்டுவிடுவது நலம். புரட்சித்திட்டம் ஏற்பட்டபோது, முடியிருந்த ஜேம்ஸ் II ன் சார்பாக கலகம் செய்த ஐரிஷ்மக்களை, வில்லியம் III லண்டன்டெரி, என்னிஸ்கிலன் (Londonderry and Enniskillen) என்ற விடங்களில் முற்றுகையிட்டு, பசியில் வதைத்து, நையத் தோற்கடித்து, கொன்று, சமாதானம் ஏற்பட்டபோது, நிலங்களை ஓரக்கமின்றி பறிமுதல் செய்து கடுமையான நிலப்படைஸல் திட்டமும் செய்து ஐரிஷ் மக்களுக்கு சாதாரண உரிமைகள் கூட இல்லாமல் செய்து விட்டார் என்பது சரித்திரப் பிரசித்தமானது. ஆக எந்த சமயத்திலும், பஞ்சம், சண்டை, கலகம், சச்சரவு, பறிமுதல், குற்றச்சட்டம்,

இவைகளிலேயே பெரும்பாலும் வந்தவர்கள் என்பது வெளிப்படடை ! இந்த லட்சணத்தில் இங்கிலாந்து மதத்திற்கு புறம்பானவர்கள் சட்டப்படி அனுபவித்த அல்லல்களுக்கெல்லாம் பாய்னிங்க்வின் புண்ணியத் திட்டத்தின்படி ஐரிஷ் மக்களும் ஐயுமின்றி ஆளாயினர் !! கதோலிக்கர் என்றால் அவர்கள் பட்ட கஷ்டத்தைச் சொல்லவே வேண்டாம். வாக்குரிமை கிடையாது. சொத்துரிமை கிடையாது. சங்க உரிமை கிடையாது. உத்தியோகம் ஏற்கக்கூடாது. சேர்ந்து தொழக்கூடாது. கூடியிருக்கக்கூடாது. தொழில் நடத்தக்கூடாது. பட்டணத்தில் வாக்கூடாது.

இது ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்ட இனத்தாருக்கென்று மட்டும் என்பது போய், 18-வது நூற்றாண்டில், பொது தேசாட்சகளுக்கே, “உனக்கும் பெப்பே உங்கள் பாட்டனுக்கும் பெப்பே” என்ற கதையாய், இவைகளை குரோதங்காரணமாகவும், தன்னல்பற்றுடனும் செய்து கொடுத்த பொறுமைப் பிராடெஸ்டெண்ட்களுக்கும் ஐர்லாந்தில் குடியேறி விட்டார்கள் என்பது ஒட்டி வந்துவிட்டன. “கிளைக்குக்கேடு தனக்கு” என்பதுபோலும் அவர்களும் அனுபவிக்க ஏற்படுத்திய பாய்னிங்க்வின் சட்டம் இருந்ததை இந்த சக்ராசாரிகள் உணரவில்லை. வியாபார குடியேற்ற விஷயங்களில், ஐரிஷ்காரர்கள் இங்கிலாந்துக்கு அன்னியர்களாகவே கருதப்பட்டார்கள். “கப்பல் போக்கு வரத்துச் சட்டம்” (The Navigation Act) அமெரிக்க வாசிகளையும், ஸ்காட்லாந்து வாசிகளையும் பாதித்த அதே அளவு ஐரிஷ்வாசிகளையும் பாதித்தது. பாதிக்காமல் செய்ய சட்ட உரிமையல்ல. மெதுவாகக் காத்திருந்து, அமெரிக்க குடியேற்ற வாசிகளை சுதந்திர புருஷர்களாக ஏற்றுக்கொண்ட அக்காலத்தில் ஏதோ சற்று அயர்ந்த சமயத்தில் அயர்லாந்து வாசிகள் கிளர்ச்சி செய்து பாய்னிங்க்வின் சட்டத்தை ரத்து செய்துகொண்டதோடு சில சிலலரை உரிமைகளையும் பெற்று விட்டார்கள். 1789 வாக்கில் அதற்கு உதவி செய்த சம்பவம் பிரஞ்சுப் புரட்சி பூச்சாண்டியாகும். அமெரிக்கர் பெற்ற வெற்றி பிரஞ்சுமக்களை துணிவுறுத்தியது. பிரஞ்சு மக்களின் உணர்ச்சி வெறியின் அதிர்ச்சியைக் கண்டு அருண்ட ஆங்கிலக் கவர்ன்மெண்டார், ஐரிஷ்காரர்களைக் சமணப்படுத்த எண்ணி இந்த சென்கரியத்தை மறந்து செய்து கொடுத்த விட்டனர்.

அதுவே செப்போலியன் முன்னணிக்கு வந்து முடுக்காய் முறுக்கிய காலத்தில் ஆங்கிலேயருக்கு ஆபத்தாக முடிந்தது. ஐரிஷ்மக்கள் செப்போலியனுடன் சேர்ந்துகொண்டு, அவனுக்கு இங்கிலாந்தை பின்னிர்ந்த தாக்க இடம்தரும் அளவுக்கு ஐரிஷ்காரர்களுக்குள் உணர்ச்சி தோன்றிவிட்டது. என்ன செய்யார் பாவம் இளைப்பிட்டு! மண்டையை உடைத்துக்கொண்டே யோஜித்துப் பார்த்து, ஐர்லாந்தையும் இங்கிலாந்தையும் ஒன்றாக்கிவிடுவதுதான் தகுந்த வழியென்று புலப்பட்டது. ஐரிஷ்கார பிரதிநிதிகள் சம்மதித்து ஐரிஷ் பார்லிமெண்ட் இந்தப் பிரச்சினையை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டாமே! அதற்கென்ன செய்வது? முக்கியமாக, வியாபார உரிமை, குடியேற்றராட்டு உரிமை வாக்களித்தார். முதல்தரமாக கதோலிக்கருக்கு இருந்த பல தடைகளையும் நீக்கிவிட வேண்டும் என்பது மிக, மிக முக்கியமான பிரச்சினை. பிட்டும் ஒப்புக்கொண்டார். இருந்தாலும் ஐரிஷ் பார்லிமெண்ட் அங்கத்தினர்கள் பலருக்கும் பட்டங்கள், பதவிகள், கௌரவங்கள் லஞ்சங்கள் நிறம்ப கேவலமான பல சூழ்ச்சிகளையும் செய்து தீரவேண்டி வந்துவிட்டது. தீரணை

இளைய பிட்டுக்கும்! இந்தப்படி ஆட்களைச் சரி செய்யும் அருமையான வேலை, காரன்வால்ஸ் பிரபுவால் செய்யப்பட்டதாம். (நமது இந்தியாவில் கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்து, வங்காளத்தில் சாசுவத நிலவரித்திட்டம் ஏற்படுத்தியவர் என்பது இந்திய சரித்திரவியல்.) அவரே மனது கசந்து லஜ்ஜைப்பட்டிட்டுக் கொண்டு, “நமது தேசத்தின் கேழ்மத்தை யுத்தேசித்து, சலிக்க முடியாத ஆபாசமான காரியங்களைச் செய்யவேண்டி நேரிட்டது நினைக்க எனக்கே அருவருப்பாக இருந்தது” என எழுதி யிருக்கிறாராம். (ஆக சட்டசபை எதற்கு உபயோகப்படுகின்றன என்பதற்கு நமக்கு உள்ள அனுபவம், சரித்திரத்தின் மூலமும் ஸ்திரப்படுத்தப்படுகிறது. கமிட்டிகள் கமிஷன்கள் பாட்டாக்கள் படிக்கள்! இவ்வளவும் மோக வலைதான் என்பதை மறுக்கவும் முடியுமோ?) ஆகக் கூடி, மென்று பிடித்து, தின்று திணறி வந்தது சட்டம் 1800-ல்! அதன்படி ஐர்லாந்து பார்லிமெண்ட் கலைக்கப்பட்டு, ஐர்லாந்திலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பொதுஜன பிரதிநிதிகள் 100 பேர் இங்கிலாந்து பார்லிமெண்டின் பொது ஜன சபைக்கும், 32 பிரபுக்கள் அம்மாதிரியே ஆங்கில பார்லிமெண்ட் பிரபுக்கள் சபைக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அங்கே போய் இருந்து வேலைகளில் கலந்து கொள்ளவேண்டியது. கொடியளும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு புதிய யூனியன் ஜாக் கொடி வந்தது. மற்றப்படி எல்லா விதங்களிலும் எவ்வித வேற்றுமையும் கிடையாது. ஆனால் ஐரிஷ் மக்கள் கேட்டுக் கொண்டபடி “கதோல்க்கருக்கான தடைகள் நீக்கப்படாத படி துரோகமாக கைவிடப்படும்படி நேர்ந்துவிட்டது. பாவம் இளையபிட்டு அரசனுடன் போராடினார். அரசன் தன்னுடைய “மகுடாபிஷேக பிரமாணத்திற்கு மாறாக நடக்க முடியாது” என்று திட்டமாகவும் நிஷ்கண்டகமாகவும் சொல்லி உதறிவிட்டான். வாக்குறுதியைக் காப்பாற்ற, பிரதம மந்திரியும் மிக்க நெருக்கடியான சமயத்தில் 1802-ல் ராஜீனாமா செய்து விட்டார். நெப்போலியனுடைய உன்னத நிலையில், இரு திறத்தாரும் சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக்கொள்ள 1802-ல் அமீன்ஸ் ஸமாதானம் செய்துகொண்ட சமயம்! மறுபடியும் 1803 நெப்போலியன் சக்ரவர்த்தியாகி, கலக்கத் தொடங்கினபோது, 1803-ல் பிட்டு மறுபடியும் உத்தியோகம் ஏற்று பிற தேசங்களுடன் ஒரு ஒப்பந்தம் கடைசி முறையாகச் செய்து அதுவும், 1806ல் ஆஸ்டர் லிட்ஸ் சண்டையில் ஆஸ்டிரியா தோற்றுத் தொங்கின வருத்தம் தாளாமல், இளையபிட்டு அதே வருடம் மனமுடைந்து செத்தார் என்பதை (Austerlity Killed Pitt) என்ற வாக்கியம் விளக்கியது முன்பே குறிக்கப்பட்டது.

அடுத்து, ஏற்பட்ட சில்லறைச் சட்டங்களையும், பார்லிமெண்ட் அமைப்பு முறைச் சீர்திருத்த சட்டத்தையும் பற்றி எழுதப்படும்.

மதத் துவேஷம்

(பி. எஸ். சாம்பசிவன்.)

நமது பாரத மாதாவின் வயிற்றில் வெகு காலத்திற்கு முன்பே பல மதங்கள் பிறந்து, வளர்ந்து, அவை இன்றும் சிரஞ்சீவி களாய் வாழ்ந்து வருகின்றன. ஒவ்வொரு மதமும், ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஒவ்வொரு தக்க பெரியோரால், —சமயாசாரியாரால், உண்டாகி, பரவி இன்றும் அழியாது நிலை நிற்கின்றது.

அவற்றுள் முக்கியமானது ஹிந்து மதம் என்பதே. ஹிந்து மதத்தினரும் பல கிளை பிரிவுகள் இருக்கின்றன. ஹிந்துக்களுக்குள், சைவன், வைஷ்ணவன், ஸ்மார்த்தன், மாத்ருவன் முதலிய பல வகுப்பினர் இருக்கின்றனர்.

இவர்களில் சைவன், சைவத்தைக் கைப்பற்றியவன். அவனது மதம் சைவமதம். தெய்வம் சிவன். வைஷ்ணவன் வைஷ்ணவ மதத்தைப் பின்பற்றியவன். அவனது கடவுள் விஷ்ணு. சைவம், வைஷ்ணவம் ஆகிய இரண்டு மதங்களும் பல நாட்களுக்கு முன்பே சகோதர பாவத்துடனேயே தோன்றியபோதிலும்; இவ்விரண்டு மதத்தினருக்கும் சகோதரபாவம் கொஞ்சமும் இல்லாமலேயே இருந்தது, இருக்கின்றது. சைவர்களும், வைஷ்ணவர்களும், ஒருவருக்கொருவர் துவேஷித்து, மதச் சண்டையிட்டு வந்தனர்.

சிவமே பெரிது; சைவமே பெரிது; சிவனைத் தவிர வேறு தெய்வமுமில்லை. சைவத்தைத் தவிர வேறு மதமுமில்லை என்னும் உறுதியுடன் அம் மதத்தின்பால் அதிகப் பற்றுக் கொண்டவன் வீரசைவன். அவ்வாறே, வைஷ்ணவத்தின் பால் அதிகப் பற்றுக் கொண்டவன் வீர வைஷ்ணவன்.

இவ் விருதிறத்தாரும், தம் தம் தெய்வத்தினிடமும் மதத்தினிடமும் கொண்ட உறுதியாலும், அதிகப்பற்றாலும், அதையே போற்றியதைத் தவிர, அவர்கள் செய்த முக்கியமான வேறு வேலையும் உண்டு. அதாவது வீரசைவன், வைஷ்ணவத்தையும், விஷ்ணுவையும், வீர வைஷ்ணவன் சைவத்தையும் சிவனையும், தாழித்து தூற்றி அவமதித்து வந்ததேயாகும். முகச் சிறிய விஷயங்களிலும் அவர்கள் மதத்துவேஷம் காட்டினர். மனோவாக்கு காயம் என்ற திரிகரணங்களிலும் துவேஷமே குடி கொண்டிருந்தது. இஃது பின் வருவனவற்றால் நன்கு விளங்கும்.

I

ஆர் ஊரில் ஒரு வீரசைவரும், ஒரு வீரவைஷ்ணவரும் ஆப்த சிரேஷ்டர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் இருவரும் மத விஷயங்களில் தம்முள் அடிக்கடி பெரும் விவாதம் விளைவித்துக் கொண்டாலும், ஏனைய விஷயங்களில் இசைந்த நட்பினராகவே இருந்தனர். இவர்களுக்கு உவமை இக்காலத்திய வக்கீல்களேயாவர். நியாயஸ்தலத்தில் இருதரப்பு வக்கீல்களும், தாம் வாங்கும் பீசுக்காகக் கஷ்டிகாரரை முன்னிட்டு, ஒருவருக்கொருவர் ஜென்மத்

துவேஷிகள் போல மண்டையை உடைத்துக்கொண்டாலும், கோர்ட்டு கலைத் த உடன், இரண்டு வக்கீல்களும் கை குறுக்கிக்கொண்டு, ஒன்றாகச் சேர்ந்து சிற்றுண்டிச்சாலை சென்று, சிறு உண்டி உண்டு, சிறு குடி குடித்து, ஒரே வாகனத்தில் போவது போல்வாகும்.

நிற்க, வீரசைவர் தமது நண்பர் வீர வைஷ்ணவர் வீட்டுக்கும், வீர வைஷ்ணவர் தமது நண்பர் வீட்டுக்கும் அடிக்கடி போவதுண்டு. இருவரும் கூடுமிடத்தில் முகசியமாக மத விவாதமே நடக்கும். ஒருநாள் வீர வைஷ்ணவர் தமது நண்பர் வீரசைவர் வீட்டுக்குச் சென்றார். ஆங்கு, இருவரும் திண்ணையில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது, அதே திண்ணையில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த வீரசைவரின் சிறு குழந்தை மலம் கழித்தது. வீரசைவர் அம்மலத்தை அப்புறப் படுத்துவதற்காக உன்னேயிருந்த தனது மனைவியை “அடிகா! குழந்தை சொல்லுக்குப் போயிருக்கான். ஜல்நியா வந்து எடுவா, ஆபாஸம்! நாங்கள்நாம் இவகே உக்காந்துண்டிருக்கோம். குழந்தையை உன்னேயே வச்சிக்கோக் கூடாதா! முட்டான்” என்று சிறிது லேபத்துடன் கூறினார்.

அவர் மனைவி உள்ளிருந்தபடியே “இங்கே கைவேலையா இருக்கேன். கொஞ்சம் பார்த்துக்கொங்க, இதோ வந்துட்டேன். நானும் எதேன்னு தான் பார்ப்பேன்” என்றாள்.

இதற்குள் வீர வைஷ்ணவர், “நமது சிவத் துவேஷத்தையும் காட்டியதுபோல் இருக்கவேண்டும்; கேலி செய்ததுபோலும் இருக்கவேண்டும்” என்று நினைத்து, “அவா கைவேலையா இருந்தா இருக்கட்டுமே. கொஞ்சம் மெதுவா வரட்டுமே. நீங்க, இப்போ சத்தியா பார்ப்பதற்கு ஆபாசமாய் இல்லாமல், உங்க பகவான் பிரசாதம் (கிருகீறு OR சாம்பல்) அவர் உகந்து பூசிக் கொள்வதை, கொஞ்சம்மேலே சொண்டுவந்து தூவிவிடுங்கோ, போறும்னா” என்று சாமர்த்தியமாகக் கூறினார்.

வீரசைவர் இதைக் கேட்கப் பொறுத்து, “நமது பகவான் பிரசாதத்தை இவ்வளவு கேவலமாகப் பேசுகிறாரே, இவரையும் இவர் கடவுளையும் விட்டேனா பார்” என நினைத்து, மிகவும் அமைதியாக “நண்பரே! எமது கடவுளின் பிரசாதத்தைக் கொண்டுவந்து அதன்மேல் போட்டாலும், பின் அதை எப்படியும் எடுக்க ஒரு ஆள்வேண்டும். ஆனால் அதைவிட சலபமான வழி வேறொன்று இருக்கிறதே! அதை மறந்து விட்டீர்களா? நீங்கள் தொழும் வராகாவதாரம் பன்றி) வந்தால், மலம் கழித்த இடமே தெரிபுராமல், செய்து விடுவாரே. அதை விட்டுவிட்டு மூக்கை என்னமோ சுத்திப் பிடிக்கிறேனே” என்று சிரித்துக்கொண்டே கூறினார்.

அந்தோ! இதைக்கேட்ட வீர வைஷ்ணவர் உள்ளம் பட்டபாட்டையும், அவர் மனம்பட்ட அவஸ்தையையும், அவர் முகம் மாறிய விதத்தையும் இங்கு விவரிப்பதும் இயலாது.

II

ஓர் ஊரில் சிவன் கோயில், விஷ்ணுகோயில் ஆகிய இரண்டு கோயில்களும் ஒன்றினருகில் ஒன்றாக அமைந்திருந்தன. அவ்வூரின்கண் இருந்த ஓர் வீர வைஷ்ணவருக்கு தமது விஷ்ணு ஆலயத்துக்குச் சமமாக சிவனாலயம்

அருகில் இருப்பது சற்றும் பிடிக்கவில்லை, எப்படியாவது அவ்வாலயத்தை இடித்துத் தகர்த்து, தரையோடு தரையாகச் செய்துவிட வேண்டுமென்று வைராக்கியம் கொண்டார். அதே ஊரில் இருந்த வீர சைவர்களுக்கும் இவ்வித எண்ணம் மனத்தில் இருந்தபோதிலும் வகையறிபாது வாளா இருந்தனர்.

வீர வைஷ்ணவர் வைராக்கியம் மேலிட்டு, காலையில் எழுந்த உண்டியருத்தி, தமது இல்லம்விட்டுப் புறப்பட்டு, சிவன் கோயிலையடைந்து, முதலில் அவ்வாலயத்தின் நாற்புற மதிலையும் இடிக்கக்கூடுதி, அதிகமாக ஜனநடமாட்டமில்லாத ஓர்புற மதிலினருகில் சென்று, அல்பசங்கியை கழிப்பவர்போல் அமர்ந்து, கையில் ஓர் சூரியையக்கொண்டு, கருங்கற்களின் இடையில் இருந்த சுண்ணாம்பை சப்தசில்லாமல் மெதுவாக கொஞ்சங் கொஞ்சமாக தோண்டி வாரம்பித்தார். அப்படி கற்களின் இடையே இருக்கும் சுண்ணாத்தை, தோண்டிவிட்டால் நாளாவர்த்தியில் கற்கள் சூட்டங்கொடுத்து ஒவ்வொன்றாக கீழே விழுந்த மதிலிடிந்தவீடும் என்பதே அவர் நோக்கம். அந்நோக்கங்கொண்டு பிரதிதினமும், சில சமயங்களில்— இரவிலும், அவர்தான் மேற்கொண்ட காரியத்தைச் சலிப்படையாது ஊக்கத்துடன் செய்து சிறிது திருப்தியையும் அடைந்தார்.

எங்கும் நிறைந்துள்ள பரம்பொருள், எதையும் அறியவில்ல அற்புதப் பொருள், நமது வீர வைஷ்ணவரின் அறிவீனச் செய்கையை அறியாரோ? தனது ஆலயத்தின் மதிலை இடிக்கும் அன்னவருக்கு அறிவு புகட்டக் கூடுதி, அக்கோயிலில் எழுந்தருளிய பெய்யான், ஒருநாள் காக்கையுருக்கொண்டு, வீர வைஷ்ணவர் வேலைசெய்யும் இடத்தில் அவர் தலைக்குமேல் மதிலில் பறந்து சென்று அமர்ந்து, தனது மூக்கினால் ஒரு சிறியகல்லை அசைத்துப் புரட்டி வீர வைஷ்ணவரின் தலையில் விழுமாறு, அதனால் அவர் தனது பிழையை உணருமாறு, மெதுவாகக் கீழே தள்ளினார்.

சிறிய கல்லையாயினும், கல் விழுந்த வேகத்தால், வீர வைஷ்ணவரின் மண்டை சிறிது பொத்துண்டது. இரத்தம் பெருகி அவர் முகத்தில் வழிந்து ஓடிற்று. அந்நிலையிலும் அன்றா சளைக்காது, தனது வல்திரத்தால் முகத்தில் வழிந்து ஓடிய இரத்தத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு, பொத்துண்ட இடத்தைத் தன் இடதுகையால் அமுக்கிக்கொண்டு, மேலே நிமிர்ந்துநோக்க காகம் இருப்பதையும், அக்காகம் தனது தலையை ஒருபுறமாகச் சாய்த்துக் கொண்டு, தன்னையே கீழே குளிந்து பார்ப்பதையும் கண்டு மகிழ்ந்து அதுவும் தன்னுடன் சிவன்கோயிலை இடிக்கத் துணைபுரியும் வீர வைஷ்ணவக் காசுமேனத் தனது அறிவீனத்தால் நினைந்து உவந்து, தனது மண்டை உடைந்து இரத்தம் வடிவதையும் மறந்து மதியாது, "ஏ, வீர வைஷ்ணவக் காசுமே! அப்படி இடி, சிவன்கோயிலை" என்று கூறினார்.

காகமாக எழுந்தருளிய கடவுளும், வீர வைஷ்ணவன் அந்நிலையிலும் தனது தவறுதலை உணராது, தன்னையும் அவனது சகாவாகக் கருதிய அவன் மதிதான் என்னே! நம்பாலுற்ற துவேஷம்தான் என்னே! என்று ஆச்சரியமடைந்து தனது கோயில் எழுந்தருளினார்.

அந்தோ! பாவம், வீர வைஷ்ணவரின் துவேஷமே துவேஷம். மதத் துவேஷமும், தெய்வத் துவேஷமும் எவ்வளவு தீவிரமாக இருந்தது என்

பது இதனால் நன்கு வினங்குகிறதல்லவா? இன்னும் இத்தகைய துவேஷம் நமது நாட்டில் இல்லையென்று கூறுவது இயலாததே.

III

கண்பர்களே! வைஷ்ணவக் கோயில்களில் கடவுளுக்குத் திருவமுது சமைக்க தினம்தினம் புதிது புதிதான சட்டிப் பாணைகந்தான் உபயோகிப்பார்கள் என்பதை தங்களுக்கு முதலில் தெரிவித்துக்கொண்டு, என் கதையை ஆரம்பிக்கிறேன்.

ஓர் வைஷ்ணவக் கோயிலில் பெருமானுக்குத் தளிகை தயார்செய்ய தினந்தோறும் காலைில் ஒரு சைவக் குயவன் சட்டிபாணைகள் கொண்டு போய்க் கொடுப்பது வழக்கம். அக்குயவன் சைவனாக இருந்தபோதிலும், எக்காரணத்தாலோ அவ் வைஷ்ணவக் கோயிலில் அக்கைங்கரியம் புரிய அவனை ஏற்று வந்தனர்.

ஒருசமயம் அக்கோயிலின் அதிகாரியில் ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டது. புதிதாக வந்தவர் வீர வைஷ்ணவர். அவர் ஒருநாள் சைவக்குயவன் நெற்றி நிறைய விபூதியணிந்து, சட்டிபாணைகளைத் தட்டில் தலையில் சமந்து வருவதைப் பார்த்து, “ஏ, குயவா! நீ சைவன். வைஷ்ணவக் கோயிலுக்கு பாணைகள் நீ கொண்டுவந்து கொடுப்பதை இனி ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. நீயே கொண்டுவந்து கொடுக்க வேண்டுவென்ற விருப்பம் உனக்கிருக்குமே யானால், முதலில் நீ வைஷ்ணவன் ஆகவேண்டும். எங்கள் பெருமானின் சின்னமாகிய புண்டரீக நாமங்களை அணியவேண்டும். அணிந்துதான் நாளை முதல் இங்கு சட்டிபாணைகள் கொண்டு வரவேண்டும். இல்லாவிட்டால் உன்னை வேலையினின்றும் நீக்கிவிடுவோம்” என்று அவனை வெருட்டினார்.

குயவன் செய்வது யாதென அறியாது, முதலில் கொஞ்சம் சிந்தித்து பின் தெளிந்து, “சரி, எஜமாங்க சொல்றபடியே செய்றேங்க, எசமாங்க சொல்லிப்பூட்டே உதுக்குமேல நிக்கீங்கனா?” என்று கூறிச்சென்றான். குயவன் அக்கோயிலேயே சுகியாக நம்பினவனாகையாலும், பிழைக்க வேறுவழியில்லாமையாலும், தனது மதத்தைவிட மனமில்லாமையாலும், ஒரு யுக்தி செய்தான்.

மறுநாள் பொழுதும் புலர்ந்தது. குயவனும் கைகால்களைச் சுத்தம் செய்து நெற்றியில் பட்டை பட்டையாக விபூதியணிந்து, வயிற்றில் பட்டை பட்டையாக பெரிய புண்டரீக நாமங்களைப் போட்டுக்கொண்டான். எடுத்து வைத்தான் தலையில் சட்டிப்பாணை தட்டை. நடந்தான் நேரே வைஷ்ணவக் கோயிலுக்கு.

வீர வைஷ்ணவக் கோயில் அதிகாரி, மறுநாள் காலைில் குயவன் தான் கூறியதுபோல், பெருமானின் திருநாமங்களைத் தரித்து வருகிறானா என்பதைக் காண ஆவலுடன் கோயில் வாசலில் வந்து நின்று கொண்டிருந்தார். குயவனும் வந்தான். அதிகாரி குயவன் நெற்றியில் விபூதியும், வயிற்றில் நாமமும் இருப்பதைக் கண்டு பேராச்சரியப் கொண்டு, அதன் காரணத்தை வினவினார்.

குயவன் பயபக்தியுடன் மிகவும் பயந்தவனைப்போல் பாசாங்கு செய்து கொண்டு, “எசமாங்கனே! நெற்றியில் விபூதி அணிந்திருப்பது எங்க மதக்

ஒரு மங்கையின் ஏக்கம்

—(0)—

(ஆரியூர்-வ. பதுமநாப பிள்ளை.)

‘திருச்சிற்றம்பலம்’ என்றும், ‘கோயில்’ என்றும், ‘பெரும்பந்தம்’ போற்றப்படும் தில்லைமாநகர். செங்கதிரோன் மேற்றிசையில் விரைந்து இறங்கிக் கொண்டிருக்கும் மாலை வேளை. மனம் போனவாறு திரிந்து வயிராப் புல் மேய்ந்து கொண்டிருந்த பசுக்களும் காளைகளும், ஊரை நாடித் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றின் கழுத்தில் கட்டப்பட்டுள்ள சிறுமணிகளின் ‘கண்கண’ வென்ற ஒலியுடன், ஆலயத்தினின்றும் எழுந்த ‘கணீல்!’ ‘கணீல்!’ என்ற கண்டாமணியின் கம்பீரநாதம் கலந்து ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இன்னிசையறிவிற் சிறந்த காசகர வித்வான்களின் செவிக்கினிய நாகசாரநாதமும் பசுக்களின் பின் செல்லும் ஆயர்சிறுவர்களின் கர்ணமிர்தமான குழலோசையும் கலந்து, நகரத்து நங்கைகளின் நெஞ்சைப் பெரிதும் மகிழ்வித்துக் கொண்டிருக்கிறது. தங்கனது காதலனின் மறைவைக் கண்ட செந்தாமரை மலர்கள் விரித்திருந்த இதழ்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு ஒடுங்கிக் குவிந்து வாடி நின்றாலும், நகரத்திலுள்ள இளங்காதலர்களின் முக மலர்கள் எத்தகைய வாட்டமுமின்றி புத்தழகு பெற்று மலர்ந்திருக்கின்றன. எங்கு நோக்கினும் பலவகைக் குதூகலக் கொண்டாட்டங்களும் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்த முகங்களுமே காணப் படுகின்றன. அத்தகைய

குறிங்க. குல தர்மத்தையும் மதத்தையும் எப்படி விடமுடியுங்க. நீங்க தர்ம எசமாங்க சொன்னத்துக்காவ நான் இந்தக் கோவிலை அண்டிப் பிழைக்கிறத்துக்காவ, உங்களுக்கும் கோபமில்லாம, பெருமாளுக்கும் வஞ்சனை பண்ணாம, பெருமான் நாமத்தை வவுத்திலே போட்டேங்க. ஏன்னு வவுத்துப் பிழைப்புக்காகத்தானே இங்கே சட்டிப்பானை கொண்டுவரேங்க. அதனாலத்தானே நீங்க வைவண்ணவனா யிருன்னு சொல்நீங்க. அதனாலத்தான் வைவண்ணவக் குறியை வவுத்திலே போட்டேங்க. அது வவுத்துக்காக நாமங்க. நான் இரண்டு சாயிக்கும், இரண்டு மதத்துக்கும் வஞ்சனை செய்யல்லீங்க. நீங்களே பாருங்க” என்று வெகு பணிவாகக் கூறினான்.

கோயில் அதிகாரிக்கு வந்த கோபமெல்லாம் சிரிப்பாக மாறிற்று. குயவன் யுத்திக்கும் புத்திக்கும் மகிழ்ந்து, முன்போல் அவனையே அவனுடைய சௌகரியம்போல் விபூதியணிந்தே சட்டிபானைக் கொண்டுவரச் சொன்னார்.

குதூகலக் காட்சிகளி னிடையிலே, ஒரே ஒரு வீட்டின் தோட்டத்தில் மட்டும் உள்ளத்தை உருக்கும் துயரம் மிகுந்த காட்சி யொன்றும் காணப் படுகிறது.

ஒரு இனம்பருவ மங்கை; வயது சுமார் பதினெட்டுக் குள்ளாகவே இருக்கும். மேற்றிசையில் விரைந்திறங்கும் செங்கதிரோனைக் கண்டு ஒடுங்கிக் குவிந்து நிற்கும் செந்தாமரை மலரைப்போல், அவளது முகமலரும் நகையிழந்து துயர் மிகுந்து பெரிதும் வருந்தியிருக்கிறது. அந்த சந்தரி, அவ்வண்ணம் அசும் கலங்கி நிற்பதன் காரணம் என்னவா யிருக்கக்கூடும்? அவளது மன ஏக்கத்தின் காரணம் என்னவென்பதை, அவள் வாயினாலேயே கேட்டறிவோம்:—

“ஆ! அந்த காலம்! அன்றைய அற்புத உற்சவம்! அன்றைய ஆனந்த தரிசனம்! அன்றைய ஆனந்த அனுபவம்! அது, இனியும் ஒரு முறை மீண்டும் வருமோ? குனிந்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமின் சிரிப்பும்—பளித்த சடையும் பவனம்போல் மேனியில் பால் வெண்ணீறும் கொண்ட அந்த அழகன், இன்னும் ஒரு முறை நமது தெருவில் வருவானோ? அந்தோ! நான் ஏன் திடீரென்று ருதுவானேன்? திருக்கோயிலிலும் திருவீதிகளிலும் மனம்போல் வினையாடிக் கொண்டிருந்த என்னை, திடீரென்று இந்த வீட்டுச் சிறைக்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடக்கும்படி செய்து விட்டார்களே! எனது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு சென்று விட்ட அந்த சந்தரனை, வீட்டுச் சிறைக்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடக்கும் அபலையாகிய நான், இனி மறுமுறை எப்போது காண்பேன்? எனது விழிகளின் வழியே உட்புகுந்து எனது மனமாகிய சீரிய சிங்காதனத்தில் சிங்காரமாக வீற்றிருக்கும் சந்தரனைக் கண்டு களிக்க எனது இரு கண்களும் எவ்வளவு தவித்து நிற்கின்றன! உள்ளத்திற்குள் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் அந்த மாயக் கன்னன், எனது இரு கண்களும் கண்டு களிக்க எதிரில் தோன்றிக் காட்சியளிக்கும் காலம், எப்போது வாய்க்கும்? ஆ! அந்த வடிவழகனின் நடையழகு, இன்னும் என் உள்ளத்தைப் பெரிதும் உருக்குழந்தே! அன்று, நமது தெருவிலே, கட்டினங்கரையே போல் கம்பீரமாக நடந்து சென்ற அந்த சந்தரன், இனியும் ஒரு முறை நமது தெருவில் வருவானோ?

அந்த சந்தரன், அனைவரது உள்ளக்கிடக்கையையும் நன்கு உணர்ந்தவனென்று பலராலும் பெரிதும் போற்றிப் புகழ்ப்படுகின்றனே! எனது மனக் கிடக்கை என்னவென்பதை மட்டும் அவன் அறியானா என்ன? அறிந்திருந்தும், அவன் என் விஷயத்தில் இன்னும் பராமுகமாகவே இருந்து வரா, அவனுக்கு நான் இழைத்த பிழைதான் என்ன? அன்று, அவன், நமது தெருவழியே பவனி சென்றபோது, என் மனத்தில் தோன்றிய எண்ணக்கன் என்னென்னவென்பதை அவன் அறிவானோ? 'எண்ணை எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எண்ணி உள்ளம் மிகப் புண்ணாகிக்' கொண்டிருக்கும் எனது இன்றைய நிலைமையை, அவன் உணர்வானா என்ன? அந்த வடிவழகன் தெருவில் உலாசாஸமாக பவனி சென்றபோது, எனது இரு வேல்விழிகளும் அவளது பாரந்த மணிமாப்பில் சென்று பதிந்தனவே! அவ்வேலையிலே, எனது கண்களும் அவளது கண்களும் நெடுநாள் பழகியனவேபோல் ஒன்றோடொன்று கலந்து நோக்கிய அந்த நோக்கம், இன்னும் எனது உள்ளத்தில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் காதல் தீயை மேன்மேலும் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறதே!

இந்த காதல் தீ அடங்கி, எனது உன்னம் மீண்டும் குளிர்ச்சியடைவது எந்த நாள்? எனது இருவிழிகளும் அவனது வடிவழகை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த போதே, அந்த சுந்தரன் மாயமாக விரைந்து மறைந்துபோய் விட்டானே! ஊரார் பழிமொழிகள் கூறக்கூடுமென்று பெரிதும் அஞ்சிய நான், அந்த அந்த அழகனை அப்பொழுதே பின் தொடர்ந்து செல்லத் துணியாமலிருந்து விட்டேனே! கைக்கெட்டிய கனியைக் கிட்டிப் பிடித்துக் கட்டியணைத்துச் சுவைத்து மகிழாமல் விட்டுவிட்ட எனது மதியீனத்தை என்னென்பது? இன்னொரு முறை அந்த சுந்தரன் தமது தெருவில் விஜயம் செய்து, அவனையே உன்னி உன்னி உன்னம் உருகிக்கொண்டிருக்கும் என்னிடம் கருணை மிகுந்து, என்னைச் சற்றே திரும்பிப் பார்க்க திருவுள்ளம் இசைவானே? தூற்றுக்கணக்கான அன்பர்களால் சூழப்பட்டு அவன் கம்பீரமாக திருவீதியில் பவனி செல்லும்போது, எனது நிலையைக் கண்டு திருவுள்ளம் இரங்கி என்மீது தனது திருக்கண்களைச் சிறிது திருப்பி நோக்கும் மகத்தான பாக்கியமும், துர்ப்பாக்கிய வதியான எனக்கு மீண்டும் வாய்க்கக் கூடுமோ?

தனது மகத்தான சக்தியை உணர்ந்து கொள்ளாமல் பூங்கணைகளைத் தன்மேல் செலுத்தி அருந்தவத்தைக் கெடுக்க முயன்ற செருக்கு மிகுந்த மன்மதனையும் அரக்கர்களின் சொசுக்குக்குக் காரணமாக விளங்கிய முப்புரங்கனையும், முறையே நெற்றிக்கண் பார்வையினாலும் ஒப்பற்றதொரு சினச் சிரிப்பினாலும் கணப்பொழுதில் தீப்பிடித்து எரியச் செய்துவிட்ட வீரநாயகன், அவனிடம் பேரன்பு பாராட்டும் அபலையாகிய என் மனத்திலும் காதல் தீயை கொழுந்துவிட்டு எரியச் செய்வானேன்? அந்நெறிக்குப் புறம் பான தீவினைகளும் செருக்கும் கொண்ட பகைவர்களை ஒரே ஒரு பார்வையினாலேயே எரித்து நீறுக்கிவிட்ட சீரிய வீரநாயகனுக்கு, உண்மைக் காதலால் உன்னம் உருகி ஆர்வம் பெருகி நிற்கும் ஏழைப்பெண்ணாகிய என்னையும் காதல் தீயினால் எரியச் செய்வீக்க வெட்கமில்லாமற் போய்விட்டதே! அந்த வீரனது செங்கையில் தங்கியிருக்கும் செந்தீ, பகைவர்கள்—அன்பர்கள் என்ற வேற்றுமை பாராட்டாமல் எல்லோரையும் எரிக்கத் துணிந்துவிடும் கொடுந்தன்மை வாய்ந்ததா என்ன?

அருந்தவச் செல்வனாகிய அம்பலவாணன், எல்லோரின் மனக்கிடக்கையையும் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ள வல்ல ஞானதேசிக னல்லவா? இன்று பொன்னம்பலத்தில் ஆணர்த்த தாண்டவமாமும் ஐயன், முன்பு ஆலமரநிழலில் அமர்ந்து—சின் முத்திரை தரித்து—சனகாதி முனிவர்கள் நால்வருக்கும் உண்மைப் பொருள்களை உணர்த்திய மோன தேசிகனல்லவா? தன்னை அடுத்த அன்பர்களின் அகவிருளை அகற்றி அறிவொளியை அளித்து ஆட்கொண்டறளும் கருணை மிகுந்த தர்ம—தேசிகனல்லவா? வெளியின் உயரிய தத்துவத்தை உணர்த்தியருள 'சீதம்பாய்' எனும் சீரிய தலத்தில் கோயில் கொண்டள்ள சிற்சபாநாதன், இரவும் பகலும் அவனொருவனையே நினைந்து நினைந்து நெஞ்சு கரைந்து உருகிக்கொண்டிருக்கும் என்னொருத்தியை மட்டும் வெறுப்பானேன்? பூப்படைந்து விட்டதன் பயனாக, ஒரு வருக்கு வாழ்க்கைப் படுமனவும் வீட்டைவிட்டு வெளியேறக் கூடாதென்று எனது பெற்றோர்கள் என்னை இந்த வீட்டுச் சிறைக்குள் ஒரு அடிமையைப் போல் அடக்கி ஒடுக்கி ஆண்டு வருகிறார்களே! இந்த வீட்டுச் சிறையி

னின்றும் எனக்கு விடுதலை கிடைக்கும் நான் எந்த நாளோ? பாமரவிக்
 சிகாமணிகளாகிய தேவர்கள் தத்தமது தேவியருடன் ஏத்திப் போற்றி
 மகிழ்ந்து நிற்ப—பதஞ்சலி முனிவரும் வ்யாக்ரக பாதரும் பக்தி பரவசப்
 பட்டு இருகாங் குவித்தத் துதித்து நிற்ப—பொன்னம்பலத்தில் ஆனந்தத்
 தாண்டவமாடிநிற்கும் ஐயனைக் கண் குளிரக் கண்டு களிக்கும் பாக்கியம் தற்
 சமயம் எனக்கு வாய்க்காம லிருப்பினும், அந்த நடனராஜன் திருவீதிக்கு
 எழுந்தருளி நமது வீட்டுவாசலின் முன்பே இரண்டொரு கணப்பொழு
 தேனும் நிற்பானே? கோயிலுக்குச் சென்று தரிசித்து மகிழ முடியாம
 லிருக்கும் குறைதீர, அப்பெருமான் தெருவில் வந்த நமது வீட்டு வாசல்
 முன்பு சற்றே நின்றேனும் என்னை மகிழ்வுட்ட மனம் இரங்குவானே?

எல்லோரது, மணக்கிடக்கையும் எளிதில் உணர்ந்துகொள்ள வல்லவ
 னாகிய பொன்னம்பல மன்னன், என்னொருத்தியின் மனத்துயரை மட்டும்
 அறியானா என்ன? துன்புறுவோர் பக்கவில் மனம் இரங்கி ஆறுதல் மொழி
 கள் கூறி அவர்களது துன்பத்தைத் தொலைக்க முயல்வது, கருணை மிகுந்த
 வள்ளல்களின் பிறவிக் குணமல்லவா? “பேதாய்! ஏன் வீணில் கலங்கு
 கிறாய்? எவர் ஒருவர் என்னிடம் உண்மையன்பு செலுத்துகிறாரோ,
 அவரை நான் கைவிட்டுவிட மாட்டேன். எனது இன்னருளைக் குறித்து
 உனது நெஞ்சில் தோன்றிய ஐயுறுவை இப்பொழுதே ஒழித்துவிடு. விரை
 வில், நான் உனது மனத்துயரை ஒழித்து மகிழ்வுட்டிடுவேன். கவியுருதே!
 மனம் தேறி மகிழ்வு மிகுந்து நில்.”—என்று எனது எல்லாக் கவலைகளும்
 விரைந்து விலகுமாறு எனக்கு ஒரு மணிவாசகம் கூறியருள நடராஜர் திரு
 வுள்ளம் இரங்குவாரோ?

திரண்டு உருண்ட அந்த தண்ணிய தோள்களை நினைக்கும்போதே,
 எனது மனத்தில் எவ்வளவு ஆனந்தம் பொங்கிப் பெருகுகிறது! அந்த வீரத்
 தோள்களை நினைக்க நினைக்க, இப்பொழுதுகூட எனது மனம் பெரிதும்
 பொங்கிப் பூரித்துப்போய் விடுகிறதே! அந்த வீரத்தோள்களைத் தழுவி
 மகிழ்வு எனது மனம் எவ்வளவு பேரார்வம் கொண்டு நிற்கிறதென்பதை அம்பல
 வாணரது திருவுள்ளம் அறியாதா என்ன? உயிரோடு உயிர் கலந்த உண்
 மைக் காதலர்களின் ஆலிங்கனத்தினால் விளையும் ஆனந்தம் எத்தகைய தென்
 பதை, அம்பலவாணர் அறியாதவரல்லவே! எனது மனத்தில் பொங்கிப்
 பெருகிக் கொண்டிருக்கும் சீரிய தாய தெய்விக்ககாதல் எத்தகைய தென்
 பதை அந்த சுந்தரன் அறிந்திருந்தும், அச் செவ்வன் ஆராத பெருங்காத
 லோடு என்னைத் தழுவி மகிழ இன்னும் மனமிரங்கா திருந்து வருவது எக்
 காரணம் பற்றியோ தெரியவில்லையே!

செங்கரும்பு வில்லையும் ஐம்பூக்கணையையும் கொண்ட காமதேவன்,
 அம்பலவாணனையே நம்பி நிற்கும் என்னைத் தினந்தோறும் சிறிதளவும் கருணை
 யின்றி சித்திரவதை செய்துவரும் கொடுமையை, இன்னும் எவ்வளவு காலம்
 நான் கழித்துக் கொண்டிருப்பது? தன்மீது மலர்க்கணை தொடுத்த மாரனை
 ஒரே ஒரு பார்வையினால் ஒழித்து விட்டதாக எண்ணி மகிழ்ந்து கொண்
 டிருக்கும் நடராஜ வீரன், இரவும் பகலும் தன்னையே மனப்பூர்வமாக நம்பி
 நிற்கும் ஒரு எளிய பெண்ணின்மேல் போர் தொடுத்து நிற்கும் மாரனின்
 செருக்கை அடக்கி வெற்றி கொள்ளக் கருதாதிருந்து வருவது, அவனது
 சீரிய வீரத்தன்மைக்கு ஒரு பேரிழுக்கேயன்றோ? பகைவனின் உருவத்தை

ஒழித்த ஒரு வீரன், அவனது கருவத்தை அடக்காமல் விட்டுவிட்டு, உருவ மின்றியே அவன் செய்துவரும் சேஷ்டைகளைக் கண்டும் சும்மா இருப்பது முறைதானோ?

எனது சிந்தைக்கினிய செல்வப்பெருமான் அருகில் இல்லாதிருப்பதன் பயனாக, இந்தப் பொழுதைக் கழிப்பது எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கிறது! பிரிவாற்றாமையினால் வருந்தி நிற்கும் ஒவ்வொரு நாழிகையும் ஒவ்வொரு நீண்ட ஊழிபோலல்லவா தோன்றுகிறது! மிக மிக நீண்டு என்னை மிகுந்த வேதனைக்கு உள்ளாக்கிவரும் இந்த துன்பமயமான பொழுதை இன்பமயமாக மாற்றியருள், எனது ஆருயிர்த்தலைவராகிய அம்பலவாணர் திருவுள்ளம் இரங்கும் நாள் எந்த நாளோ?

எனது நெஞ்சில் மேன்மேலும் பொங்கிப் பெருகிக் கொண்டிருக்கும் துன்பங்களை யெல்லாம் விரிவாக எடுத்துரைத்து என்மேல் திருவுள்ளம் இரங்கும்படி எனது தலைவரிடம் தூது செல்லவல்லவர் எவரையும் இங்கு காணேனே! இவ்விடத்தில் தனித்துத் தவித்து நிற்கும் என்னைக் கண்டு மனமிரங்கி, எனது குறைகளை எனது தலைவரிடம் சென்று சொல்லிவரவல்ல தூதர்கள், இங்கு வேறு எவரும் இல்லையே! இந்நிலையிலுள்ள அபலையாகிய நான், எனது மனக்கிடக்கையை எனது தலைவர் உணரும்படி செய்வது எவ்வாறு? இரவும் பகலும் என்மனம் பொன்னம்பலவாணரை எண்ணி எண்ணி கரைந்து உருகிக் கொண்டிருக்கிறதே யன்றி, நான் படும் கொடும் துயரை எனது ஆருயிர்த்தலைவனாகிய அப் பெருமானுக்கு எவ்வாறு உணர்த்துவ தென்பதை இன்னமும் அறிந்தபாடில்லையே!

என்ன என் மதியினம்! இரவும் பகலும் இடைவிடாமல் எனது நெஞ்சக் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் எனது இன்னுயிர்த் தலைவர், நாடோறும் நான் அனுபவித்துவரும் கொடிய வேதனையை அறியாதவரா என்ன? அனைவரையும் தன் மனம்போல் ஆட்டிவைத்துவரும் அந்த ஆணந்தத் தாண்டவமூர்த்திகருணையே வடிவான கங்காதாமூர்த்தி—ஒரு மங்கைக்குத் தனது தலையிலும் மற்றொரு மங்கைக்குத் தனது உடலிலும் இடமளித்தருளிய கருணமூர்த்தி—என்றொருத்தியின் விஷயத்தில் மட்டும் இன்னும் பராமுகமாகவே இருந்து வருவதன் காரணம் என்னவென்பது, சிறிதும் வினங்கியபாடில்லையே! அம்பலவாணர் எனது மனக்கோயிலில் புகுந்த நாள் முதல் இன்றுவரையில், அவரது திருவுள்ளம் புண்படக் கூடியவாறு அவருக்கு அடியேன் எத்தகைய பிழையும் இழைத்தவ ளல்லவே! என்மேல் குற்றம் ஏதொன்றும் இல்லா திருந்தும், அன்பின் வடிவினராகிய அம்பலவாணர் இன்னும் என் பக்கவில் மனம் இரங்காதிருத்துவருவது ஏனோ? திசைமுகன் வியந்து நிற்ப—திருமால் மகிழ்ந்து நிற்ப—தில்லை மூவாயிரவர்களும் தொழுதேத்த—ஒரு பதத்தை நிலத்தில் ஊன்றி, மற்றொரு பதத்தைக் தூக்கி ஆணந்தத் தாண்டவமாமும் அம்பலவாணரது அடிமீழலை அடைந்து, உடல் உருக—உள்ளம் உருக—உயிர் உருகத் துதித்து நிற்கும் பேறு, இனி அடியேனுக்கு வாய்ப்பது எங்காலம்?"

(இக்கட்டுரை, 'முத்துத் தாண்டவர்' எனும் அன்பரின் "தெருவில் வாரானோ?"—எனும் கீதத்தின் பொருளை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது.)

(வீ. சங்கர ஐயர்.)

தினசரி சரியாக மலப் பிரவீர்த்தியாகவும், குஷ்டம் துர்நீர் முதலி யன குணப்படுவதற்கும் — மாணீ பத்தீர லேகியம். வாயு வினங்கம், விதை நீக்கின ரெல்லிக்காய், விதை நீக்கின கடுக்காய் வகைக்கு ஒரு பலம், சிலதை வேர் 3 பலம், இவைகளை நன்றாக இடித்து வஸ்திராகாயம் செய்து 12 பலம் வெல்லத்தில் 1/8 படி ஜலம் விட்டு பாகு வைத்து மேற்படி பொடியை போட்டு கிணறி 1/8 படி நெய்யும் 1/16 படி தேனும் சேர்த்து சரியான பக்குவத்தில் இறக்கி வைத்துக் கொள்ளவும். தினமும் இரவில் படுக்கு முன் கழற்சிக்காய் அளவு சாப்பிட்டு வரவும்.

கர்ப்பமே உண்டாகாத ஸ்திரீகளுக்கு கர்ப்பம் தரிக்க பல கர்ப்பீஸ்ஸி மஞ்செட்டி, அகிமதுரம், கோஷ்டம், தகரவிதை, திருபலை (கடுக்காய், ரெல்லிக்காய், தானிக்காய் இவைகள் கொட்டை நீக்கியது) வசம்பு, மஞ்சள், மரமஞ்சள், அமுக்கரா வேர், தேவதாரு, காயம், சதாவரிச் கிழங்கு, அடபொ தியன் கிழங்கு, கடுகு ரோஹிணி, ஒமம், இவை வகைக்கு ஒரு ரூபாயிடை தண்ணீர் விட்டு மை போல் அரைத்து 2 படி பசுவின் பாலும், ½ படி பசு வின் நெய்யும் சேர்த்து ஒன்றாகக் கலக்கி அடுப்பில் வைத்து சிறு தீயாக ளரித்து மெழுகு பாகத்தில் இறக்கி வேறொரு பாத்திரத்தில் 16 ரூபாயிடை மாஜீனி போட்டு அதில் மேற்படி நெய்யை வடிகட்டி அந்த நெய்யை தின மும். காலையு மாலையும் ½ அவன்ஸ் வீதம் கொடுத்து வர கர்ப்பாசயம் சுத்த மடைந்து கருத்தரிக்கும் நிலைமையை யடையும்.

மாத விடாயாக இருக்கும் 3 நாட்களும் தினமும் காலையில் 4 அரசு மரத் தின் மொட்டுகள் வீதம் கொண்டு வந்து பசுவின் பால் விட்டு அரைத்து கொடுக்கவும். புருஷன் பாலும் நெய்யும், ஸ்திரீ உழுந்தும், நல்லெண்ணையும் அதிகமாக சாப்பாட்டோடு கூட உபயோகிக்க வேண்டும்.

அடிக்கடி கர்ப்பம் கலைந்து, கருவை வளர வொட்டாமல் கஷ்டப்படு வோர்களுக்கு ஒரு தாமரைக் கிழங்கைப் பாலில் அரைத்து தினமும் காலையில் கொப்பமானது முதல், 5 மாதம் கொடுத்து வரவும். மாலை மாத்திரம் பல சர்ப்பீஸ்ஸி கொடுக்கவும்.

கர்ப்பாசய சுத்தீகீது (வேறொன்று) தசமூலம்—குறுந்தோட்டி, லாமிச் சம், சோனகப்புல், தகர விதை வகைக்கு 1/8 பலம் வீதம் 1 படி தண்ணீர் விட்டு ½ படியாக வற்றவைத்து ஜீனி சேர்த்து காலே மாலை 1/8 படி வீதம் 40 நாட்கள் கொடுக்கவும்.

✓ முலைப்பால் அதிகப்படு:—முருங்கையிலை எடுத்து உப்பு சேர்த்து வேக வைத்து வடிகட்டி நெய் சேர்த்துக் கொடுக்கவும்.

கூண சுக்கல சிகிச்சை

(1.) பூனைக்காலி வேர் (நாய்க்குழை வேர்) கஷாயம் வைத்து பால் சேர்த்து ஜீனி போட்டு காப்பிக்குப் பதில் சாப்பிடவும்.

(2.) கெரிஞ்சமுள் ஸமூலம், திராசைப் பழம் இவைகளைப் போட்டு கஷாயம் வைத்து அதில் உளுந்து, ஏலம் இவைகளை அரைத்து கலக்கி ½ படி ரெய் விட்டு காய்ச்சி மெழுகு பதத்தில் இறக்கி வடிகட்டி காலை மாலை சாப்பிடவும்.

(3.) சுக்கிலா ஆர்த்தவ ஸிந்தாமிருத கிருதம்:—மஞ்செட்டி, அதிமதாரம்; சதாவரிக் கிழங்கு, அடபெனதியன் கிழங்கு மஞ்சள், அமுக்கிராக் கிழங்கு கோஷ்டம், வசம்பு, தகரவிதை, ஒமம் கிருபலை (நெல்லிக்காய், தானிக்காய்) கடுகுரோஹிணி வகைக்கு 1 பலம் வீதம் நன்றாக அரைத்து, ½ படி ரெய் விட்டு காய்ச்சி 18 பலம் ஜீனியை ஒரு பாத்திரத்தில் போட்டு அப் பாத்திரத்தில் மேற்படி ரெய்யை வடிகட்டி விட்டு வைத்து காலை மாலை சாப்பிட்டு வந்தால் புருஷனுக்கு சுக்கிலமும் ஸ்திரீக்கு சோணிதமும் சுத்தமாகும்.

லிங்கயோனி விரணங்களுக்கு

(1.) முருங்கையிலையின் குருந்தை மை போல அரைத்து வெண்ணெய் சேர்த்து போடவும்.

(2.) குந்தமணி வேர், கருவேப்பிலை இவைகளை அரைத்து தேன், ரெய் இவைகளைச் சேர்த்து புண்ணின் மீது போடவும்.

(3.) தென்னைப் பூக்குலையையும் ஜீரகத்தையும் பால் விட்டு அரைத்து சாப்பிட லிங்கம் யோனி இவைகளின் காந்தல் (நீறல்) குணப்படும்.

(4.) தெற்றிப் பழத்தை அரைத்து பாலில் கலக்கி சாப்பிட தாது விருத்தியடையும்.

சுக்கல்லாவம் அதாவது சுக்கிலம், முத்திரத்தோடும், தூங்கும் பொழுதும் வெளிப்படுவது குணப்பட:—

(1.) சந்தனத்தைத் தண்ணீர் விட்டு அரைத்து வடிகட்டி ஜீனி சேர்த்து சாப்பிடவும்.

(2.) நிலப்பனைக் கிழங்கையும், கோரங் கிழங்கையும் பால் விட்டு அரைத்து சாப்பிடவும்.

மாதவிடாய் சுத்தப்படுவதற்கு

புரசுன்பட்டை, எள்ளு, முருங்கைப்பட்டை இவைகளை கஷாயம் வைத்துக் கொடுக்கவும்.

குழந்தை வயிற்றில் இறந்துவிட்டால் பிறப்பதற்கு

(1.) அதிமதாரத்தை அரிசி கழுவின் நீரில் அரைத்துக் கொடுக்கவும்.

(2.) அதிமதாரமும் வெல்லமும் அரைத்துக் கொடுக்கவும்.

அஸ்திஸ்ராவத்துக்கீது

(1.) பருத்தி சுட்ட சாம்பலை நெய்யில் சாப்பிடவும். (2.) தெற்றிப்பூ பருத்தி பாலில் அரைத்து சாப்பிடவும். (3.) தென்னைப் பூக்குலையை பாலில் அரைத்துச் சாப்பிடவும். (4.) பருத்தியிலைச் சாறும் பாலும் சேர்த்து சாப்பிடவும். (5.) செம்பருத்திப் பூச்சாறும் கூவலீறும் சேர்த்து சாப்பிடவும். (6.) செம்பருத்திப்பூ, தென்னம்பூ, நாயுருவி வேரோடு, தெத்திப்பூ, பேரீச்சம்பழம் இவைகளை தண்ணீர் விட்டு இடித்து சார் எடுத்து அதில் சந்தனத்தை அரைத்துச் சேர்த்து 25 கதலிப் பழத்தையும் இடித்துப் போட்டு நல்லெண்ணெய் விட்டு காய்ச்சி வடிகட்டி ஒரு மண்டலம் சாப்பிடவும், ஆர்த்த வசுத்தி, கர்ப்பாசய சித்தி, சுக்கில சுத்தி உண்டாகும். (7.) இலுப்பைப்பட்டையை தேங்காய்ப் பரலில் அரைத்து சாப்பிடவும்.

வாந்தியை நிறுத்துவதற்கீது

- (1.) மாங்கொட்டையை அரைத்து நெஞ்சில் தேய்க்கவும்.
- (2.) சந்தனமும் வெண்ணெயும் கலந்து உள்ளுக்குக் கொடுக்கவும்.
- (3.) புளிய வேரின் பட்டையை பாலில் அரைத்தும் கொடுக்கவும்.

அன்ன துவேஷத்துக்கீது

வில்வம் இலை, வேர், பட்டை, தேசாவரம், வாசிப்பருப்பு, நெற்பொரி, கரும்புத்துண்டு கஷாயம் வைத்து வடிகட்டி கற்கண்டும் நெய்யும் கூடச் சேர்த்து கொடுக்கவும்.

அதிஸாரத்துக்கீது (வயிற்றளச்சல்)

- (1.) மாதூளை இலை, ஜீரகம், மாந்தளிர், மாவிலை நெட்டு இவைகளை அரைத்துக் கொடுக்கவும்.
- (2.) தேற்றுகொட்டை எருமை மோரில் அரைத்துக் கொடுக்கவும்.
- (3.) கொத்தமல்லிக் கஷாயத்தில் அதிவிடயம் பொடித்துப் போட்டு கொடுக்கவும்.
- (4.) ஒமம் வறுத்து பொடித்து மோரில் போட்டுக் கொடுக்கவும்.

விஷிசிசைக்கீது

- (1.) கரு நொச்சியிலை உப்பு ஐலத்தில் வேகவைத்து வடிகட்டி சுக்கு ஒமம் பொடி செய்து போட்டுக் கொடுக்கவும்.
- (2.) திப்பலியும் மிளகும் பால்விட்டு அரைத்து பாலில் கலக்கிக் கொடுக்கவும்.

அகீனி மாந்தியம்

- (1.) சுக்கு, திப்பிலி, மிளகு, ஜீரகம் பொடி செய்து ஜீனி சேர்த்துக் கொடுக்கவும்.
- (2.) ஒமம், வெல்லம், வில்வ இலை, வில்வப்பட்டை, வில்வவேர் இடித்துக் கொடுக்கவும்.

முத்திர எரிச்சல் மாறுவதற்கு

- (1.) நத்தியா வட்டைக் கொழுந்தை அரைத்து தொப்புளைச் சுற்றி பூசவும்.
- (2.) புதுக் கலசத்தை காய்ச்சி அதில் இளநீர் விட்டு மூடி வைத்து ஆறின பிறகு ஏல்பொடி சேர்த்துக் கொடுக்கவும்.
- (3.) ஓமம் வறுத்து பொடித்து இளநீரில் கொடுக்கவும்.
- (4.) நெரிஞ்சுமூள் பொடி செய்து சதாவரிக் கஷாயத்தில் கொடுக்கவும்.
- (5.) பெரும் பூஷணிக்காய்ச் சாற்றில், ஜீனி பால் சேர்த்துக் காய்ச்சி உளுந்து கோதுமை, பாசிப்பயறு, இவ்வகளின் மாவுசமம் சேர்த்து காய்ச்சி நெய் சேர்த்து பக்குவத்தில் இறக்கின லேகியம் கொடுக்கவும்.
- (6.) கற்கண்டு, ஜீனி, திராக்கைப் பழம், கூவைநீறு, வெல்லம், தேன், நெய் இவை சமம் சேர்த்து தினம் 2 ரூபா யிடை வீதம் பாலில் சாப்பிடவும்.
- (7.) ஏலம், மல்லி, அதிமதுரம் இளநீரில் புழுக்கி, அரைத்துக் கலக்கிக் குடிக்கவும்.
- (8.) கரும்புச் சாற்றில் நெரிஞ்சுமூள் பொடி சேர்த்து இரவு பனியில் வைத்துக் குடிக்கவும்.

வாயு மாத்திரை

கஸ்தூரி, கர்ப்பூரம், திப்பிலி, ஜீரகம், புனுகு, நிலவேம்பு, சமம் தண்ணீர் விட்டு அரைத்து யினகுப் பிரமாணம் உருட்டி வைக்கவும். ஜீரகக் கஷாயத்திலோ வெந்நீரிலோ கொடுக்கவும்.

வஸூரிக் து

- (1.) விஷ்ணுக்கிராந்தி, துளசி, தும்பை, ஸமூலம் கஷாயம் வைத்துக் கொள்ளவும்.
- (2.) ருத்திராஷ்டம், சங்கு, ஏலம், கோரோசனை இவைகளை பாலில் அரைத்து தினம் காலை கொடுக்கவும்.
- (3.) தேங்காய்ப் பாலைக் காய்ச்சி நெய்மெடுத்து அதில் மஞ்சள் பொடி போட்டு மேலே தேய்க்கவும்.

சரணாகதம்

(K. S. சடகோப ராமாநுஜ நாயுடு.)

இவ்வுலகில் மானிடராய்ப் பிறந்த நாம், நம்முடைய அறிவினத்தினாலோ, முன் ஜென்மங்களில் செய்த கர்மங்களின் பயனான பிரார்த்த வசத்தாலோ நேரிடும் அநேகவிதமான கஷ்டங்களை யடையும் பொழுது, “ஐயோ, ஏன் கடவுள் என்னைப் படைத்து இப்படிக்கஷ்டப்படுத்தவேண்டும்?” என்று வாய் கூசாது சொல்லி விடுகிறோம். நாமும், இப்பிரபஞ்சமும் ஒருகாலத்தில் ஸூக்ஷ்ம தசையில் கூட இல்லாமலே இருந்ததாகவும், திடீர் என்று கடவுள் சிருஷ்டித்து விட்டதாகவும் எண்ணுவது சாஸ்திரஞான மில்லாத பாமரர்களின் கூற்றேயன்றி, வேதசாஸ்திரங்களை ஒதியுணர்ந்தவர் அங்ஙனங் கூறார். ஏனெனில், ஈசுவரன், சித் (ஜீவாத்துமாக்கள்) அசித் (அறிவில்லாத ஜடபதார்த்தங்கள்) ஆகிய மூன்று தத்துவங்களும் அநாசியாக இருப்பதாகவே வேதம் கூறுகிறது. ஆனால் ஈசுவரன், சித், அசித்துக்களைத் தனக்குச் சரீரமாகக்கொண்டு, தான் அவற்றுள் வியாபித்து சரீரியாய் விளங்குவதால், அதே வேதங்கள் ஈசுவரன் ஒருவனே இருப்பதாகவும் இரண்டாவது வஸ்து கிடையாது என்றும் கூறும். நாம், ஒருவனுடைய ஆத்மாவும் அவனுடைய சரீரமும் வேவ்வேறு பதார்த்தங்கள் என்று அறிந்தும், அவனை நோக்கி, “நீ இளைத்திருக்கிறாய்” என்று அவனுடைய ஆத்மாவையும் சரீரத்தையும் ஒன்று படுத்திப் பேசுகிறோம். இந்த வாக்கியத்தில் “நீ” என்பது ஆத்மாவையும், “இளைத்திருக்கிறாய்” என்பது சரீரத்தையும் குறிக்கும். அதுபோலவே வேதங்களும், ஈசுவரனையும், அவனுக்குச் சரீரமாக இருக்கும் சித் அசித்துக்களையும் ஒன்றுபடுத்திக் கூறுவதால், பிரம்மத்தைத் தவிர வேறொன்றுமே கிடையாது என்பார் ஒரு சாரார். “ஏகமேவ அத்விதீயம் பிரம்மம்” மென்றது போன்ற சருதி வாக்கியங்களே இவர்கள் கூற்றுக்குக் காரணமாகும். “இரண்டாவது கிடையாது. பிரம்மம் ஒன்றே உள்ளது” என்பது மேற்கண்ட சருதி வாக்கியத்தின் கருத்தாகும். ஒரு அரசனைக் குறித்துச் சொல்லும்பொழுது, “இவன் ஒரே அரசன்தான் இருக்கிறான்; இரண்டாவதாகச் சிதைக்கிடையாது” என்று ஒருவன் சொன்னால், பிராணிகளும் கிடையாது என்று அர்த்தம் செய்துகொள்வது பொருந்தாதல்லவா? அதுபோல, “பிரம்மம் ஒன்றே உள்ளது ஜீவாத்துமாக்கள் கிடையாது” என்பார் பகூமும் பொருந்தாது. ஆண்டாகிய ஈசுவரன் வேறு; அடிமைகனாகிற ஜீவாத்துமாக்கள் வேறுதான்.

மேற்கூறிய சருதி வாக்கியத்தையே நம்மாழ்வாரும் தம்முடைய திருவாய்மொழியில் “தானோர் உருவே தனிவித்தாய்” என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார். இதில், “தானே” என்பதால் ஈசுவரனே உபாதாந காரணமென்றும், “தனி” என்பதால் அவனை நிமித்த காரணமென்றும் “ஓர்”

என்பதால் அவனே ஸஹகாரி காரணமென்றும் அறியத்தக்கது. ஒரு குடத்தைச் செய்வதற்குக் குயவனுன நிமித்த காரணமும், மண்ணாகிய உபாதாகாரணமும், தண்ட சக்கரங்களாகிய ஸஹகாரி காரணமும் வேண்டி யிருக்கின்றன. ஜகத் விருஷ்டி முதலிய வகல வியாபாரங்களிலும், இம் மூன்று காரணங்களும் ஈசுவரனையாக இருக்கின்றன. குடம் செய்வதற்கு, தண்ட சக்கரங்களின் உதவி குயவனுக்கு வேண்டி யிருத்தல்போல, ஜகத் விருஷ்டி முதலிய காரியங்களில், ஈசுவரனுக்கு வேறு உதவி வேண்டியதில்லை யாகையால், அவனே ஸஹகாரி காரணம் என்னத் தட்டில்லை. ஆனால், குடத்திற்கு மண் உபாதாகாரணமாக இருப்பதுபோல், ஈசுவரனை எப்படி ஜகத்திற்கு உபாதாகாரணமாகச் சொல்லலாம் என்று சங்கை உண்டாகலாம். விருஷ்டிக்கு முன்பு ஸூக்ஷ்ம தசையில் அவனுக்குச் சரீரமாக உள்ள பிரகிருதியை, அதாவது அசித்தை ஸ்தூலமாகப் பரிணமிக்கச் செய்வதே விருஷ்டி எனப்படுவதால், சரீரியாகிய அவனே உபாதாகாரணமாகச் சொல்லப்படுகிறான். உண்மையில் அவன் பிரகிருதியே உபாதாகாரணமாகும். இனி சிருஷ்டி என்னவென்பதையும், அதன் காரணத்தையும் ஆராய்வோம்.

ஒருவனுக்கு எக் காரணத்தைக் கொண்டாயினும் அதிக ஆரந்தம் உண்டாகிவிட்டால், அந்த ஆரந்தம் அவனைப் பாடச் செய்கிறது. அது அவனைச் சும்மாயிருக்க வொட்டாது. அதிகமாக ஆரந்தம் பொங்கிவிட்டால், அது அவனை மெய்மறந்து ஆடவும் செய்துவிடும். இது கண்கூடு. இதைப் போலவே, பிரம்மாநந்த சொரூபியாகிய பகவான், தன் ஆரந்த மேலீட்டால், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் ஆகிய முத்தொழிலையும், அநாயாஸமாக லீலையாகச் செய்கிறார். அதாவது, ஒரு குழந்தை மண்ணை வீடுகட்டி விளையாடி விட்டு பிறகு அதை அழித்துவிட்டுப் போய்விடுவதைப்போல் அவ்வளவு ஸூலமாகச் செய்கிறார் என்பதாம். இன்னொரு காரணமும் உண்டு. ஒவ்வொரு மஹாபிரளயத்திற்குப் பிறகும், விருஷ்டிக்கு முன்னால், ஸமுத்திர ஜலத்தோடு உப்பு கலந்திருப்பதுபோல், பரப்பிரம்மத்தோடு சேதநா சேதநங்கள் ஒன்றாய்க் கலந்து அதி ஸூக்ஷ்ம தசையில் இருக்கின்றன. அப்பொழுது ஜீவனுக்கு “நான் இருக்கிறேன்” என்கிற ரூபகம்கூட கிடையாது; ஜடத்தோடு ஜடமாய் இருக்கிறது. ஜீவனுடைய இந்த தூர்த்தசையைப் பார்த்து பகவான், “நம்மைப்போல் பிரம்மாநந்தத்தை அனுபவிக்கக் கூடிய ஜீவன் இப்படி மூலப்ரகிருதியில் இறகுதிர்த பக்ஷி ஜாலங்களைப் போன்று உருமாய்ந்து கிடக்கிறதே,” என்று இரங்கி, தன் சங்கல்பத்தினால் மூலப்ரகிருதியை அசைவித்து, அதிலிருந்து மஹத், அஹங்காரம் முதல் பஞ்சபூதங்கள் வரையில் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றை படிப்படியாக உண்டாக்கி, இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் உண்டாக்கி, இவற்றால் அண்டத்தையும், அதற்குள் பிரம்மாவையும் சிருஷ்டித்தார். பிறகு, பிரம்மனுக்குள் அந்தராத்மாவாய் இருந்துகொண்டு, தேவர், மனிதர், பசு பக்ஷியாதிகள், ஸ்தாலரம் முதலிய நால்வகை பிறப்புக்களையும், உண்டாக்கினார். இவற்றுள் தேவர்களைப்போல மனிதர்களும் தன்னை உபாசிக்கும் வண்ணம், மனம், வாக்கு, காயம் என்ற திரிகாரணங்களோடு கூடினதாயும், கைங்கர்யத்திற்கு யோக்கியமாயுமுள்ள சரீரத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். இதற்குமேலும், தன்னுடைய ஸ்வரூபுண விபூதிகளையும், தன்னை உடையும் மார்க்கத்தையும் உபதேசிக்கும் வேதங்களையும் கொடுத்தருளினார்.

வேதங்களைப் படித்தறிய அவகாசமும், ஞானமும் இல்லாதவர்களுக்காக, கிருஷ்ணனை அவதாரம் செய்து வேதஸாரமான தோ சாஸ்திரத்தையும் கொடுத்தருளினார். எவ்வகையிலாவது ஆத்மாக்கள் தன்னை யடைந்து, பேரின்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று, பகவான் பரமகாருண்யத் துடன், அநேக சாதனங்கள் ஏற்படுத்தியிருக்க “இன்னமும் கெடுவேன், என்ன பந்தம்,” என்ற பழமொழிப்படி மனம் போனபடி சென்று, கர்மாநுருணமாகச் சஷ்டம் வரும்போது மாத்திரம், “பாமும் தெய்வமே, உனக்குக் கண்ணில்லையா,?” என்று கூறும் பித்தரின் பேதைமையை என்னென்றுரைப்பது! இதனையே ஒரு பெரியாரும், “வாயார உண்டபேர் வாழ்த்துவதும் நொந்தபேர் வைவதுவும் எங்களுலக வாய்பாடு,” என்று கூறினார்.

ஞானசாஸ்திரங்கள் எண்ணில்லாதவைகள் இருப்பதுபோல், கடவுளையடையும் மார்க்கங்களும் எண்ணிறந்தனவாக உள்ளன. ஆயினும், யாவரும் சுலபமாயறுவடிக்கக் கூடியதும், இக் கலியுகத்திற்கேற்றதுமான சராணுகத மார்க்கமே, கீதையின் முடிவில், கிருஷ்ணபகவானால் அர்ஜுனன் மூலம் உலகத்தாருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. இதையே, பாசியாசம், சராணுகதி, ஆத்மகிஷேபம், பிரபத்தி, தியாகம் முதலிய சொற்களால் பல சாஸ்திரங்கள் கூறும். நான் முழுவதும், வயிற்றுப் பிழைப்புக்கே உழைத்து, கடவுளை நினைக்கவும் நேரமில்லை என்று சொல்லும்படியான நெருக்கடியான இக் காலத்தில், மோக்ஷ சாதனத்திற்காக ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லையே என்று ஏங்குகிறவர்களுக்கு, இந்த சராணுகத மார்க்கம் அல்லது ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைத் தவிர வேறு கதியில்லை. இனி, இத்தனைச் சிறப்பு வாய்ந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் என்பது என்ன வென்பதை விசாரிப்போம்.

ஆத்ம ஸமர்ப்பணமென்னும் சராணுகதியானது இதி ஹாஸங்களில் விஸ்தரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதன்படி ஆத்ம ஸமர்ப்பணமானது ஆறு அங்கங்க ளுடையது. அவையாவன, (1) ஆறுகூடிய ஸங்கல்பம், அதாவது பிறருக்கு உபகாரம் செய்ய வேண்டுமென்னு மெண்ணம், (2) பிரதிகூல்ய வர்ஜனம், அதாவது அபகார சிந்தையை விட்டுவிடுதல், (3) பகவான் தன்னைக் காப்பாரென்ற மஹாலிசவாஸம் (4) அப்படித் தன்னைக் காக்கவேணுமென்று பகவானை வரித்தல், (5) அதன்படியே தன்னை பகவானுடைய திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்தல், (6) மற்றொன்றும் சாதனமென்று நினையாமை என்பனவாம். மேற்கண்ட ஆறு பிரிவுகளுள், தன்னை ஸமர்ப்பிப்பது தலையும், மற்ற ஐந்தும் அங்கங்களெனக் கருத்து, இவ்வாற்தம் ஸமர்ப்பணம், இராக்ஷா ஸமர்ப்பணமென்றும், பல ஸமர்ப்பணமென்றும் இரண்டு உட்பிரிவினையுடையது. அதாவது, தன்னைக் காத்தலின் சுமையையும், அதனை லண்டாரும் பலனையும் ஸமர்ப்பிப்பதாகும். இப்படித் தன்னைக் காத்தலின் சுமை, அதாலுண்டாரும் பலன், இவைகளின் ஸமர்ப்பணத்தோடு, தான் தனதென்னும் இரண்டு வடிவான சதந்திராதம் மயக்கத்தையும், புறரோயுள்ள வஸ்துக்களில் தனக்குள் மமதையையும் கூட்டி ஸமர்ப்பித்தலே, ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாகும்.

இதன் விபரம் அஷ்டாக்ஷரமந்திரத்திலும், அதன் விரிவான த்வயத்திலும் த்வயத்தின் விரிவான சரம ஸ்லோகத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தைத் திரீய உபநிஷத் ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்யும் விதத்தைக் கூறும். இப் பிர

பத்தியைச் செய்பவனே ப்ரபன்னன் எனப் படுவான். இப்படிப் ப்ரபன்னனானவன் விஷயத்தில், பகவான் தானே உபாயமாக நின்று, இவனுக்குத் தன்னையடைய இடையூறுகளா யிருந்த பாவங்களை விலக்கி, முடிவில் தானே பயனும், அப்பயனும் தனது பேராய் அங்கீகரிப்பான். இதனையே “அன்பனாய்த் தனதானடைந்தார்க்கெல்லாம், மரணமானால், வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

ஒருவன் விறகைப் பிளந்து அதன் கூலியாக ஒரு ரூபாயைப் பெற்றுக் கொண்டு போகிறான். ரூபாய் தனக்கு வேண்டியிருந்தும், சரீர சக்தி யில்லாத ஒருவன், “எனக்கு விறகு பிளக்கச் சக்தியில்லை. ஆனால் எனக்கு ரூபாய் வேண்டும். அதுவும் எனக்காகக் கொடுப்பதாக இருக்கக்கூடாது. நீயே உன்னிஷ்டமாகக் கொடுக்கவேண்டும்,” என்று அழுது ஒரு ரூபாயைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறான். பக்தனுடைய நிலைமை முன்னவனுடையதையும், ப்ரபன்னனுடைய நிலைமை பின்னவனுடையதையும் ஒக்கும். “எனக்கு பக்தியோகம் செய்யச் சக்தியில்லை. ஆனால் மோகும் வேண்டும். அதுவும், நான் உன்னைச் சேர்ந்தவனென்பதற்காக நீயாக இஷ்டப்பட்டுத் தரவேண்டுமே யொழிய எனக்காக ஒன்றும் வேண்டாம்,” என்று ப்ரபன்னன் வேறு பிரயோஜனத்தை விரும்பாமல், அநந்யசரணாய் எம்பெருமானிடம் சரணாகதம் செய்தால், ரக்ஷிக்க வேண்டியவன் ஒருவனும் இல்லையே யென்றும் யாராவது மோகும் வாங்கிக் கொள்ள மாட்டார்களா என்றும் தாப்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் கருணாவிதியும், தீநசரண்யனுமான பகவான் மோகும் கொடுத்து ரக்ஷிப்பானென்பதில் சந்தேகமில்லை. அப்படியே ரக்ஷிப்பதாக கிருஷ்ணாவதாரத்தில் அர்ஜுனனிடத்திலும், ராமாவதாரத்தில் விபீஷணைழ்வானாக அபயப்ரதாநம் கொடுக்கும் சமயத்திலும் உறுதி கூறியிருக்கிறான். அந்த ஸத்ய சொரூபியின் வார்த்தை பொய்யாப் போகுமா? அப்படிப் பொய்யாய்ப் போனால்;

“செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த
மெய்ம்மை பெருவார்த்தைவிட்டு சித்தர் கேட்டிருப்பர்
தம்மை உகப்பாரைத் தாம் உகப்பர் என்னும் சொல்
தம்மிடையே பொய்யானால் சாதிப்பார் ஆர் இனியே!”

என்று ஆண்டாள் அருளியபடி, அவரை நியமிக்கிறவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்?

உண்மையை ஆராயுமிடத்து, ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்வதுகூடத் தப்பாக முடியும். ஏனெனில், அநாதிகாலமாக அவனுக்கு லொத்தாக இருப்பதாகவும், அவனுக்கே உரியதாகவுமாக உள்ள ஆத்மாவை, அவனுக்குச் சொந்த மல்லாத ஒரு அந்நியபதார்த்தத்தை எடுத்து அவனுக்கு ஸமர்ப்பிப்பதுபோல் ஸமர்ப்பிப்பதற்கு நமக்கு என்ன அதிகார மிருக்கிறது? ஆயினும், நம்முடைய ஆத்ம உஜ்ஜீவநார்த்தம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்யத்தான் வேண்டும். இதனாலே, “ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்யவும் வேண்டும், ஐயோ! இப்படிச் செய்தோமே என்று இரங்கவும் வேண்டும்” என்பர் பெரியோர். நம்மாழ்வார், எம்பெருமான் தன் மனதில் வந்து சேர்ந்ததற்குக் கைம்மாறாகத் தன்னையே அவனுக்கு ஸமர்ப்பித்துவிட்டு, பின்னர் தன்னுடைய ஸ்வரூப

ஞானம் ஞாபகத்திற்கு வந்ததும், “அந்தோ! என்ன காரியம் செய்து விட்டோம். ஆத்மாவைக் கொடுக்கிற நான் யார்? கொடுக்கப்பட்ட ஆத்மாயார்? உடைமைக் காரணிக் அவனன்றோ தன்னுடைய கைங்கர்யத்தைச் செய்வதற்காக என்னைத் தன்னதாகச் செய்துகொண்டான்” என்று வருந்தி,

“எனதாவியுள் கலந்தபெரு நல்லுதவிக் கைம்மாறு
எனதாவிதந் தொழிந்தேன் இனிமீள்வ தென்பதுண்டே
எனதாவியும் நீ பொழிலேழு முண்ட எந்தாய்
எனதாவியார்? யானார்? தந்தநீ கொண்டாக்கினையே.”

“யானே யென்னை அறிய கிலாதே
யானே யென்றனதே யென்றிருந்தேன்
யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே
வானே யேத்தும் எம்வானவர் ஏறே.”

என்னும் பாசுரங்களைப் பாடி தன் துக்கத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டார்.

நாராயணனே ஸர்வரக்ஷகன் என்று நம்பி ஒரு தடவை ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்துவிட்டால் மோக்ஷம் கிடைத்துவிடுமோ என்று சங்கிக்கவேண்டாம். சங்கித்தால் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்தது பொய்யாய்ப் போய்விடும். மோக்ஷம் கிடைக்குமென்று நம்பினாலும், ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்குப் பலன் மோக்ஷம் என்று நினைக்கவேண்டாம். மோக்ஷமாகிய பெரிய ஸாம்ராஜ்யத்தை வாங்குவதற்கு, ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் சரியான விலையாகாது. எப்படியெனில், ஒரு ஏழை ஒரு எலுமிச்சம் பழத்தைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து ஒரு அரசனைக் கண்டுகொண்டு, அவனிடம் ஒரு கிராமத்தைப் பெற்றுவந்தால் எலுமிச்சம்பழத்திற்காகக் கிராமம் கொடுக்கப்பட்டதாகக் கொள்வது மதியீனமன்றோ? அதுபோல, பகவான் மோக்ஷமாகிய பெரிய ஐச்வர்யத்தைத் தன் புத்திரர்களாகிய ஆத்மாக்களுக்குக் கொடுப்பதற்குக் காத்தக்கொண்டிருந்தும், உலகத்தார் “இவன் இன்னது செய்து மோக்ஷம் பெற்றான்” என்று சொல்வதற்காக அவர்களிடம் ஒரு வியாஜமாத்திரம் எதிர்பார்ப்பதால், ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் உண்மையில் ஒரு வியாஜமாத்திரமாகுமே யொழிய சரியான விலையாகாது. ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்த பிறகு, மோக்ஷத்தை யடைவதற்கு உடம்பு நம்மை விடுகிறவரையில் தாமதம். அது வரையில் உடம்பு எப்போது நம்மைவிடப்போகிற தென்று நாள்களை எண்ணிக்கொண்டிருக்க வேண்டியதே.

ஆத்ம ஸமர்ப்பணம், இன்னவிடத்தில் இன்ன காலத்தில், இந்நிலைமையில் தான் செய்யவேண்டுமென்கிற நியதியில்லை. எம்பெருமானிடம், ஆத்மாக்கள் நின்ற நிலையில் சரண்புகுதற்குரியார். ஆகையால், எந்த இடத்திலும், எந்த நிலையிலும் சரணாகதம் செய்யலாம். உதாரணமாக, வஸ்திராபரண சமயத்தில் திரௌபதி ராஜஸ்வலையாக இருந்தும், அந்த நிலையிலேயே கண்ண பிரானிடம் சரணாகதம் செய்து தன் மாணத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டான். கஜேந்திராழ்வான், பொய்கைக் கூரையில் நின்ற நிலையிலிருந்து சரணாகதம் செய்து முதலை வாயிலிருந்து விடுபட்டு வீடும் பெற்றான். விபீஷணாழ்வான், தான் கட்டிய வஸ்திரமொன்று தவிர வேறென்று மில்லாதவனாய், இலங்கை

யிவிரந்து புறப்பட்டு வந்து இராமபிரானிடம் சரணுகதம் செய்தான். ஒரு காலத்தில், வேல்வெட்டி நம்பி யென்பார் ஒருவர், நம்பின்னையை நோங்கி, “ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டுவதற்காக, ஸமுத்திர ராஜனாகிய வருணனிடம் சரணுகதம் செய்யும்படி விபீஷணுழ்வான் ஸ்ரீராமனுக்குச் சொல்ல, ஸ்ரீராம பிரான் நியம நிஷ்டைகளுடன் சரணுகதம் செய்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே! அப்படியிருக்க, ‘பிரானிகள் நின்ற நிலையில் சரண்புகுதற்குரியர், என்று சொல்வது எங்ஙனம் பொருந்தும்?’ என்று கேட்க, நம்பின்னை” “ஸ்ரீராமபிரான் இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவராகையால், அவருடைய குலா சார தர்மப்படி, நியம நிஷ்டைகளுடன் சரணுகதம் செய்தார். அவரைச் சரணுகதம் செய்யச் சொன்ன விபீஷணுழ்வான் எந்த நிலையில் சரணுகதம் செய்தார் என்பதை எண்ணிப்பாரும். ஆகையால், நாம் விபீஷணுழ்வானைப் போல், நின்ற நிலையில் சரணுகதம் செய்யலாம்” என்று பதிலிழைத்தார்.

ஒருவன் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்த உடனேயே மோக்ஷம் கிடைப்பது நிச்சயமாகிவிடுகிறபடியால், அதன் பிறகு அவன் செய்யும் பூஜாதுஷ்டானங்க னெல்லாம், ஸ்வயம் புருஷநர்த்தமான ஈசுவர கைங்கர்யமாகவும், அவனிட முன்ன பிரீதியினாலும் செய்வதேயன்றி, மோக்ஷப் பிரயோஜனத்தை உண்டாக்குவதற்கல்ல. எப்படி யெனில், ஒருவன் ஒரு பெண்ணை மணம் செய்து கொண்டு அவளைத் தனக்கு ஸ்வாநீனமாக்கிக்கொண்ட பிறகும், அவனிடம் உள்ள பிரீதியினால் அதிகப்படியாக நகைகளையும், சேலைகளையும் வாங்கிக் கொடுத்து அவளைச் சந்தோஷப்படுத்தல் போலாம். ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்துவிட்டால் மோக்ஷம் நிச்சயமாகிவிடுகிறபடியால், அதன் பிறகு பகவானை நினைக்கக்கூட வேண்டியதில்லை என்று சிலர் நினைக்கலாம். உண்மைதான். ஆனால், ஜீவாத்மா எம்பெருமானுக்கு அடிமை என்ற ஸ்வரூபஞானமுள்ளவன், எம்பெருமானுக்கென்றே உயிர்வாரும் கொள்கையையுடையவையிருப்பாதுதலால், அவனை ஒரு கண்ணும் மறவாது, அவனுடைய முகோல்லாஸத்தைப் பெறுவதற்கென்றே, சகல கருமங்களையும் அவனுடைய கைங்கர்யமாகச் செய்வான். மேலும், “எம்பெருமான் அவனால் கொடுக்கப்பட்ட சரீர இந்திரியாதிகளைக் கொண்டு, தனது ஆராதன ரூபமான கர்மங்களே, தனது லீலா விபூதியின் பொருட்டு, தானே செய்வித்துக்கொள்ளுகிறான்” என்று நினைப்பானே யன்றி, ஒரு காரியத்தையும் தான் செய்வதாக நினைக்கமாட்டான்.

“எதிராஜன் என்னும் சீமான் பிறந்து சரணுகதியும் சிறந்ததுவே” என்று பின்னைப் பெருமானையங்கார் அருளிச் செய்தபடி, அதிரகஸ்யமாகிய சரணுகதமார்க்கத்தைத் தம்முடைய காலத்தில் இந்து தேசம் முழுதும் பரவுமபடி செய்த உடையவரென்றும், பாஷ்யகாரர் என்றும், எதிராஜர் என்றும் பல பெயர்களுடைய இராமாநுஜருக்கு கூரத்தாழ்வான் என்னும் சிஷ்யர் ஒருவர் இருந்தார். இக்கூரத்தாழ்வானுக்கு பட்டர் என்னும் திருநாம முடைய திருக்குமாரர் ஒருவர் இருந்தார். ஒரு சமயத்தில் பட்டர் சிஷ்ய வர்க்கத்துடனே சேது யாத்திரை செய்து திரும்பிவருகிறபொழுது ஒருநாள் சாயங்காலமான வளவிலே, பா திரியென்கிற கிராமத்தில் ஒரு வேடனுடைய குடிசைக்கு எழுந்தருளினார். வேடனும், உடனே எழுந்து ஒரு கட்டிலை இவருக்கு ஆசனமாகக் கொடுக்க, பட்டர் அதன்மேல் எழுந்தருளினார். பட்டர் வேடனுடைய அன்பைக் கண்டு வியந்து “இவன் நமது மகிமையை

யறிந்து இவ்வுதவி செய்தானல்லன்; நம்மால் ஒரு கைம்மாறு பெறலாமென்று செய்தானுமல்லன். தனது இருப்பிடத்திற்கு நாம் வந்தோமென்ற அபிமான மன்றோ இவன் இவ்வளவு உபசாரம் செய்யக் காரணமாகிறது! புத்தி சக்தி களில் மிகக் குறைவுள்ள ஒரு வேடனுக்குள்ள இயல்பு இதுவானால், அறிவார் மல்களில் சிறந்த சர்வேச்வரன் தனது அபிமானத்தி் லொதுக்கினர்க்கு என்ன உதவிதான் செய்யமாட்டான்?" என்று ஈடுபட்டு அன்றிரவு அங்கே தங்கினார். பிறகு அவர் அவ்வேடனை யோகக்ஷேமம் விசாரித்தருள, அவன், "ஸ்வாமி! நான் இன்று காட்டிற்கு வேட்டையாடப் போனேன். அங்கே ஒரு முயற் குட்டியைக் கண்டு அதனைப் பிடித்துவரலானேன். அப்பொழுது அதன் தாய் என் முன்னேவந்து வழியிலே எதிரே கும்பிட்டுக்கொண்டு கிடந்தது. அதைப் பார்த்து, எனக்கு மனம் இளகிவிட்டதனால், அதன் குட்டியை விட்டு வந்தேன்" என்று சொன்னான். அவ்வேடன் வார்த்தையைக் கேட்ட பட்டர் ஆச்சரியப்பட்டு, மயிர்சிலிர்த்து, நஞ்சியரைப் பார்த்து, "கேட்டீரோ? 'எல்லா உபாயங்களையும் விட்டு என்னைச் சாணாகதம் செய் நான் உன்னைச் சகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன்' என்று கண்ணன் அருச்சுனனுக்கு உப தேசித்ததுபோல, எவ்வகைத் துன்பமும் தீர்த்தற்குச் சாணாகதியே சிறந்த உபாயமென்று யாரேனும் அந்த முயலுக்கு உபதேசித்தவருண்டோ? 'யார் சாணமடைந்தாலும் அவரை எவ்வாற்றாலும் பாதுகாக்கவேண்டும்' என்று எக்கிரீவன் முதலியோருக்கு இராமபிரான் அறிவுறித்தினுற்போலச் சாணாகத ரக்ஷணம் சிறந்த தருமமென்று இந்த வேடனுக்கு உபதேசித்தவர் தாம் யாரேனும் உண்டோ? யாதொரு உபதேசமுமில்லாதிருக்கத் தன்னடைவிலே சாணாகதியும் அதன் பயனும் பகுத்தறிவற்ற முயலினிடத்தும் வேடனிடத் தும் இப்படிக்கைகூடிற் றன்றோ? இவ்வேடனுக்கே சாணாகதியில் இரக்கம் பிறந்தது கண்டபடியால். பரம சேதனான எம்பெருமானுக்குச் சாணாகத ரிடத்திலே இரக்கமுண்டாவதற்கு ஒரு சாஸ்திரம் தேடவேண்டியதில்லையே! என்று ஈடுபட்டு அருளிச் செய்தார்.

ஞானசாஸ்திரங்களில், பத்தன் ஈசுவரனை அடையும் உபாயத்திற்கு, மார் ஜாலக்கி சோரநியாயம். மார்க்கடக்கி சோர நியாயம் என்ற இரண்டு உப மானங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது, முறையே பூனைக்குட்டி நியாயம், குரங்குக் குட்டி நியாயம் என்பனவாம். பூனையானது தன் குட்டி களைக் காப்பாற்றும் முறையில், குட்டிகளிடம் எவ்வித முயற்சியு மில்லாமல் தானே தன் வாயால் கவ்விக்கொண்டு உற்ற இடத்திற் சேர்ப்பிப்பதுபோல, நம்மால் எவ்வித முயற்சியுமின்றி, பரம கருணையால் கடவுளே நம்மை இப்பிற வித் துன்பத்தினின்றும் அன்பின் வாயிலாகக் கரையேற்றுகிறார். இது மார் ஜாலக்கி சோர நியாயம். குரங்கானது தன் குட்டிகளைக் காப்பாற்றும் முறையிற், குட்டிகள் தன் வயிற்றை அணைந்து கட்டிக்கொள்ளவும், தான் அதற்கு தன் வயிற்றை ஆதாரமாகக் கொடுக்கவும், இவ்விரண்டு தன்மையால் உற்ற இடத்தை நோக்கி, தான் தரவி, குட்டிகளைக் குரங்கு சேர்ப்பிக்கிறது. பகவா னுடைய திருவடிகளைச் சேரவேண்டுமானால், சரீராகத்தி, மனச் சக்தி, ஆத்ம சக்தி என்ற பல சம்ஸ்காரங்களும் செய்யப்பெற்று, அவைகளின் மூலமாய் மனம் பரிபக்குவமாகி, அவரும் அருட்பிரசாதம் செய்ய ஜீவன் மோக்ஷத்தை யடைகிறான். இது இரண்டாவது பிரஸ்தாபித்துள்ள மார்க்கடக்கி சோர நியாயம். சாதாரண ஜனங்கள் முயற்சிசெய்யவேண்டியதை உத்தேசித்து

பிந்தியதை நலமென்று சொன்னாலும், அன்பின் விகாச அளவில், முந்தியதே உயர்வாம். ஏனெனில், தான் என்ற பாவமே முற்றும் மறந்து அவனே அடைக்கலம் என்ற பூர்ண நம்பிக்கை கொண்டு நிற்கின்ற நிலையாதலால் இதுவே உயர்ந்ததாகும்.

“நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பம்” என்றார் நம்மாழ்வார். அதாவது, ஜீவாத்மாக்களாகிய அடிமைகளுக்கு அன்பளுகவும் செந்தாமரைப் பூவில் பிறந்தவனான பிராட்டிக்கு அன்பளுகவும் இருக்கிற நாராயணன் என்று பொருளாகும். இதில், முதலில் “நமக்கு இன்பனை” என்றும், பின்னர் “பூவின் மிசை நங்கைக்கு இன்பனை” என்றும் ஆழ்வார் அருளிச் செய்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரு ஜஹானன் தன் மனைவியினிடத்தில் அதிக பிரீதியுள்ளவகை இருப்பது சகஜம். ஆனால், அவன் தன் மனைவியிடமுள்ள பிரீதிக்குச் சமமான பிரீதியைத் தன் வேலைக்காரனிடம் வைத்திருந்தால், அவ்வேலைக்காரனிடமுள்ள பிரீதி அதிகப்படியல்லவா? இக்காரணத்தைக் கொண்டே, எம்பெருமான் லக்ஷ்மியினிடம் வைத்திருக்கும் அன்பைவிட தன் அடிமைகளாகிய ஜீவாத்மாக்களிடம் அதிக அன்புள்ளவன் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே, ஆழ்வார் முதலில் “நமக்கு இன்பனை” என்றார். ஆகையால், எம்பெருமானுக்குப் பரதந்திரானும், பிராட்டியைவிட அதிகப் பிரீதி பண்ணப்பட்டவன் துவாகிய ஜீவன், தான் ஸ்வதந்திரன், தனக்காகவே இருக்கிறான் என்று எண்ணுதல், இராவணன் பிராட்டியைத் திருடிய திருட்டைவிடப் பெரிய திருட்டாகும். ஒருவன் பெரியாத்தனமாகத் திருடிய ஸொத்தை, நல்லறிவுவந்த பிறகு உடைமைக்காரனிடம் சேர்ப்பிப்பது மாத்திரம் போதாது. “அந்த ஸொத்து நம்முடையதல்ல; இன்னொருடையது” என்ற எண்ணம் இருக்கவேண்டும். அதைப்போல ஒருவன் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்த பிறகு அதோடு நில்லாமல், “நான் சர்வேச்வரனுக்குச் சேஷ பூதன், அடிமை” என்ற எண்ணம் எப்பொழுதும் மனதில் இருக்கும் படி செய்யவேண்டும்.

வேதவியாஸர், நாரதர், போன்ற பெரிய மஹரிஷிகளும் ஆழ்வாராதிகளும் லக்ஷ்மியோடு கூடிய நாராயணனையே சரணமடைந்திருக்கிறார்கள். இதனாலேயே நம்மாழ்வாரும், “நம் திருவுடையடிகள் தம் நலக் கழல் வணங்கி” என்றபடி பிராட்டி முன்னதாகப் பெருமானைச் சரணமடையவேண்டும் என்று வற்புறுத்தியிருக்கிறார். ஒரு சமயத்தில் நஞ்சியர் பட்டரை நோக்கி ‘சர்வேச்வரனைச் சரணமடைந்தால் அவன் பயனளிக்கிறான்; பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்றவேண்டுகிறதென்?’ என்று வினாவ, பட்டர் “நம் திருவுடையடிகள் தம் நலக் கழல் வணங்கி” என்றவிடத்து ‘பிராட்டி முன்னாகப் பெருமானை அடையவேண்டும்’ என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்ததைப் பார்க்கவில்லையா? ஒருவன் எம்பெருமானை ஆசிரயிக்கப் புகும்பொழுது அப்பொழுது அவன் குற்றம் பாராமல், அவனைத் தன் கிழலிலே வைத்துச் சமயமறிந்து எம்பெருமான் திருமுன்பே கொண்டுவிட்டு இவன் குற்றத்தைப் பொறுக்கவேண்டுமென்று சொல்வதற்கு பிராட்டி புருஷகாரம் (சிபார்சு) இன்றியமையாதாதலால், அவன் முன்னாலேயே பற்றவேணும்’ என்று விடையளித்தருளினார். ஆகையால், நாமும் அவருடைய சொற்படி, நம்முடைய ஆத்மாவைப் பிராட்டி முன்பாக எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்து அவருடைய திருவருளுக்குப் பாத்திரராவோமாக.

வஸந்தாவின திருமணம்

(ஸ்ரீமதி. வெங்கடலக்ஷ்மி பாய்)

பொழுது விடியும் தருணம். புஷ்பங்கள் மலர்ந்து நாற்புறமும், நறுமணத்தை யள்ளி வீசின. பசுக்களை ஒட்டிக் கொண்டு இடையர்கள் தும்புக் கயிறுகளைச் சுற்றிச் சுற்றி வீசிக் கொண்டு உல்லாசமாகப் பாடிக்கொண்டு சென்றனர். கூடை கூடையாகக் காய் கறிகளைச் சுமந்த ஸ்திரீகள் பலர் மார்க்கெட்டை நோக்கி விரைந்து சென்றனர். விடியமுன் பெழுந்து பகழிகள் கூடச் சறுசறுப்பாக அங்குமிங்கும் பறந்து இரை தேடச் சென்று கொண்டிருந்தன. கதிரவன் மெல்ல மெல்ல மேலெழும்பிக் கொண்டே பொன்னிறமான தனது கிரணங்களை நாற்புறமும் பரப்பினான்.

இவ்வாறு உலக முழுதும் உறக்கம் நீங்கி யெழுந்த சறு சறுப்புடன் விளங்கும் பொழுது, எழும்பூர் செங்கு ரெட்டித் தெருவில், ஒரு சிறிய நெருக்கமான ஒட்டு வீட்டின் கூடத்தில் போடப் பட்டிருந்த ஊஞ்சற் பலகையின் மேல், சுமார் பதினெட்டு வயது மதிக்கத்தகுந்த அழகிய பெண்ணொருத்தி படுத்த வண்ணமே தேம்பித் தேம்பி யழுது கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கெதிரில் சற்று தூரத்தில் அவளுடைய தந்தையான வெங்கோஜி ராவ் நின்று கொண்டு கடினமான முகத்தோற்றத்துடன் அவளைப் பலவாறு கோபித்துக் கொண்டிருந்தார். சமையலறையில் 'வலையாக விருந்த அவளுடைய தாயாரும் சில நிமிஷங்களுக்கொருமுறை வெளியே வந்து கிழவருடன் சேர்ந்து கொள்வதும் மீண்டும் உள்ளே போவதமாக விருந்தாள்..... ஆனால் வஸந்த குமாரியோ அவர்களுடைய வார்த்தைகளைச் செவியிலேயே ஏற்றுக்கொள்ளாமல் தன்பாட்டில் விம்மி விம்மி யழுது கொண்டிருந்தாள்.

கடைசியில் அவளுடைய தாயார் தனது பொறுமையை யிழந்து, “அடி நீவி!—உனக்குக் கொஞ்சமாவது புத்தியிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே! இப்படிக்கூட ஒரு பைத்தியக்காரப் பெண்ணருக்குமா பூமியில்! அந்தப் பெரிய மனிதர் உன்னை ஒரு பொருட்டாக மதித்து உனக்காகத் தனது உடல் பொருளாவி மூன்றையும் தத்தம் பண்ணச் சிந்தமா யிருக்கும்பொழுதும் உனக்கு ஏதோ மூளை கோளாறு இருந்தாலொழிய நீ அவற்றை இவ்வாறு நிராகரிக்கமாட்டாய்! ஆயிற்று; நானாய் வெள்ளிக்கிழமை யன்று முகூர்த்தம்.—அதற்குள் நீ சரியாக எனக்குக் கீழ்ப்படிந்தால் பிழைத்தாய்!—இல்லையோ, உன்னை எப்படி வழிக்குக் கொண்டு வருவதென்பது எனக்குத் தெரியும்.—சீக்கிரம் எழுந்து போய் முடிந்தபடி தலை சீவிக்கொள்—அவர்கள் வீட்டு ஸ்திரீகள் வரும் வேளையாயிற்று. உன்னுடைய மூதேவித் தனத்தை அவர்களைய வேண்டாய்” என்று அத்தட்டினாள்.

வெங்கோஜிராவ், “வஸந்தா!—உன்னுடைய பெற்றோர்களான எங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பது உன் கடமை.—உன்னுடைய நலத்தைக் குகாரியே நாங்கள் இவ் விவாகத்தைத் துரிதப்படுத்துகிறோம். குமாரபுரம் ஜெமீன்தாரான பவானந்தராவை மணந்து கொள்ளப் போகும் நீ மகா பெரிய அதிர்ஷ்டசாலியாவாய்.—அதைப் பற்றிகே நீ அறிந்து கொள்வாய்—

போ! — உன் தாயார் சொல்வதைக் கேட்டுப் புத்திசாலியாக நட!' என்று நயமாகப் பேசினார்.

11 இளமடந்தையான வஸந்த குமாரியின் மனதிலோ இவர்கள் கூறும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் சுடுசரங்களைப் போலச் சுருக்கென்று தைத்தன. எழுபது வயதுடைய கிழவரான பவானந்தராவைத் தனது நாயகனாகத் தன் பெற்றோர் வரித்திருப்பதை யறிந்து அவளது மனம் பட்டபாடு சொல்லத் தரமன்று. அக் கிழவரின் கண்களில் தான் தென்பட்ட நாளைச் சபித்தான். தன் பெற்றோர் பணத்தாசையால் தன்னை அக் கிழவருக்குக் கொடுத்து விட நிச்சயித்ததை எண்ணி, இப்படிப்பட்ட பெற்றோரும் பூமியிலுண்டோ வென் றநிச்சயித்தான். மூன்று வருடங்களாகத் தனது இருதயத்தில் பதியவைத்திருந்த கட்டழகனான கமலகுமாரனை யெண்ணி யெண்ணி ஏக்கமுற்றான். அந்தோ பரிதாபம்! அவ்வழகனான வாலிபனின் தந்தையே தனது கணவனாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கும் கிழவரென்பதை யறிந்திருப்பின் அவன் இன்னும் துக்கித்திருப்பான். கமலகுமாரன் தன்னுடைய மேல்படிப்பு முடிந்தவுடன் தன்னை விவாகம் செய்து கொள்வதாக உறுதி கூறியிருப்பதை யெண்ணிப் புண்பட்டான்.

ஆயினும் தன்னுடைய பெற்றோர்களை எதிர்த்துச் சொல்ல முடியாமல் புழுங்கிய மனதுடன் மெல்ல ஊஞ்சற்பலகையை விட்டெழுந்தான். கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு முகங்கழுவித் தலை சீவிக்கொண்டான். அவன் வழிக்கு வந்துவிட்டானென் றெண்ணிய பெற்றோரிருவரும் பெருங்களிப்பெய்தினர். வஸந்தகுமாரி தனது மனதில் கொண்டிருந்த உறுதியை அவர்களறிந்திலர். ஆகவே தன் குமாரி இனி குமாரபுரம் ஜெமீந்தாரணியாவது நிச்சய மென்றெண்ணி இறும்பூதெய்தினர்.

மணி எட்டடித்தது. வாசலில் விலையுயர்ந்த பெருத்த மோட்டார் வண்டியொன்று வந்து நின்றது. அதனுள்ளிருந்து ஒரு யெனவன ஸ்திரீயும் இரண்டு ஆடவர்களு யிறங்கினர். ஒருவர் வாலிபர்; மற்றவர் கிழவர். ஆயினும் வாலிபனைக் காட்டிலும் கிழவரே இன்னும் ஆடம்பரமாக உடையணிந்திருந்தார். சானரத்தின் வழியாக ஒருவிநாடி எட்டிப்பார்த்த வஸந்தகுமாரி வாலிபனைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டாள். ஏனெனில் அவனே அவளுடைய காதலனை கமலகுமாரன். ஒரு நொடிப்பொழுது நிதானித்தான். அவளுடைய ஈர்ந்த புத்தியால் அவனுக்கும் ஜெமீந்தாருக்குமுள்ள நெருங்கிய பார்த்தவ்யத்தை ஊகித்துணர்ந்தான். அடுத்த விநாடி அவளுக்கு ஒரு யுத்தி தோன்றியது. ஒன்றையுமறியாத சாதுவைப்போல அறைக்குள் டறைந்தான்.

ஐந்து நிமிடங்கள் சென்றன. "வஸந்தா!—இங்கு வா அம்மா!" என்றழைத்தார் அவன் தந்தை.

மின்னற் கொடியைப்போல தங்கனெதிரில் வந்து நின்ற இளம்பேடையன்னத்தைப் புதிதாகவந்த மூவரும் கண்டனர். வாலிபன் திடுக்கிட்டு எழுந்தான். கிழவர் இப்பேரழகி தம் மனைவியாகப் போவதை யெண்ணி மகிழ்ந்தார். அவருடைய தங்கையான ஸ்திரீயோ வஸந்தாவின் பேரழகில் லயித்துத் தன்னை மறந்துட்கார்ந்திருந்தான்.

அவர்கள் நடுவே வந்த வஸந்தா அம்மூவருக்கும் நமஸ்கரித் தெழுந்து உள்ளே சென்றாள். கிழவர் தாம் கொண்டுவந்திருந்த வைர அட்டிகையை

வஸந்தாவுக்கு வெகுமதியாக அவளிடமளிக்குமாறு அவளுடைய தந்தையிடம் கொடுத்தார். கவியாண மூகூர்த்தத்தை அடுத்த வெள்ளிக்கிழமையே நடத்தி விட வேண்டுமென்றும் ஒத்திவைக்க வேண்டாமென்றும் கூறிவிட்டுப் பவானந்தரால் புறப்பட்டுவிட்டார்.

அவர்கள் போன பின்பு வஸந்தகுமாரி தனது நிலைமையே முழுதும் மாறினவளாக, புன்னகைபூத்த முகத்துடன், சந்தோஷமாக விருந்தார். வெங்கோஜிராவும் அவர் மனைவியும் அவளுடைய மனம் மாறியிருப்பதைக் கண்டு ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினர்.

எஞ்சியிருந்த நாட்களும் ஒடிவிட்டன. கவியாண மூகூர்த்தத்திற்கு முந்தியதினம் இரவு நல்ல மையிருட்டுக்காலம். குமாரபுரம் ஜமீன் அரண்மனையான குமாரபவனத்தின் வாசலில் பிரமாதமான கொட்டகைப் பந்தவிடப்பட்டு விசுத்திரமான சித்திர வேலைப்பாடுகளுடன் விளங்கியது. மகனுக்குக் கவியாணம் செய்து கண்டு களிக்கவேண்டிய தள்ளாத வயதில், இக்கிழவர் தாமே இத்தகைய ஆர்ப்பாட்டங்களுடன் ஓரழகிய இளங்குமாரியை மணக்கப் போகும் தூராசையைக் கண்டு பலர் எள்ளி நகையாடினர். அவ்விரவே மணமகன் தனது தாய் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு வந்துவிட்டான். அவளுக்கும் அவளுடைய பெற்றோருக்கும் இருக்க வசதியாக விடுதிகள் கொடுக்கப்பட்டன.

கவியாண தினத்தன்று விடியற்காலம் தாதிகள் மணமகளுக்கு மங்களஸ்நானம் செய்விப்பதற்காக எழுப்ப வந்தனர். மணமகளின் தாயார் அவள் படுத்திருந்த விடுதியின் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள்—வஸந்தாவைக் காணும். மேஜைமீது அவளது கையெழுத்திட்ட ஒரு கடிதம் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

“என்னைத் தேடவேண்டாம். நான் செடுநாளாகக் காதலித்தவர் இளைய ஜெமீன்தார் கமலகுமாரர். எங்களிருவருக்கும் இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில் திருமணம் நடந்துவிடும். ஜெமீன்தார் வெகுமதியாக அளித்தவை அட்டிகை என்னுடைய மேஜையின் செருகுபெட்டியிலிருக்கிறது. எடுத்துக் கொடுத்துவிடுங்கள்.”

வசந்த குமாரி

கமலகுமாரர் தன்னுடைய அறையில் இதே மாதிரியாகத் தமது தந்தைக்கு ஒரு கடிதம் வரைந்து வைத்திருந்தார்.—இதைப்படித்த ஜெமீன்தாரும் வஸந்தகுமாரியின் பெற்றோரும் மிகுந்த அவமானமும் ஆத்திரமடைந்தனர்—பொதுஜனங்கள் பவானந்தராவை வெளியில் காணும் பொழுதெல்லாம் புரளி செய்ய வாரம்பித்தனர்—ஆகையால் ஜெமீன்தார் வெளியிலேயே தலைகாட்டாமல் தமது காலத்தைக் கழிக்கலானார்.

சுமார் ஏழெட்டு வருடங்களுக்குப் பின்பு கிழ ஜெமீன்தார் மாணத் தறுவாயில் தமது மகனை யெண்ணியெண்ணி வருந்திக்கொண்டிருக்கையில், கமலகுமாரரும் அவர் மனைவியும் தமது இரு குழந்தைகளுடன் ஒரு மோட்டாரில் வந்திறங்கினர். ஜெமீன்தார் தமது மகனையும் மருமகனையும் குழந்தைகளையும் கண்ணாடிக் கண்டு களித்து ஆனந்தித்த பின்பு, தமது ஜெமீன் முதலியவைகளை அவர்களிடம் ஒப்பித்துவிட்டு மாணமடைந்தார். கிழவரை மணக்காவிடினும் வஸந்தா ஜெமீன்தாரினியாகி ஆனந்தமாய் வாழ்கின்றாள்.

மானும் வேடனும்

(ப. காளியண்ணன்.)

பழங்காலத் தமிழ் மக்களின் ஆண்மை, அறம், அன்பு, அருள் மிகுந்த பண்புகள் இன்று நம் எண்ணத்தில் ஊறவும், எழுச்சியாய் மாறவும், இலக்கியங்கள் செய்யும் ஆரிய துணையை என்னால் எடுத்து இவ்வளவு என இயம்ப இயலுமோ? இருப்பினும், சேத்தலை சாத்தனர் கல்லாமகன் ஒருவன் பால் எழுந்த இரக்க உணர்ச்சியை ஒருவாறு தீட்டிக் காட்டுவதை இங்கு எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

வெயிலின் வெம்மை மிகுந்து தோன்றும் வேனிற் காலத்திலே, நண்பகலில், காண் யாரேவென மாண்களும், மரைகளும் மயங்குமாறு, காணல் வீசிய ஒரு காட்டில், சூல்கொண்ட பெண் மாடு என்று, தாகத்தால் நெடுநூரம் ஓடி ஓடிப் பார்த்தும், தண்ணீர் இல்லாமையால், நாவறண்டு, உடல் வெதும்பிக் கால்கள் தளர்ந்து, ஒரு மரத்தின் நிழலில் வந்து நின்றது. நின்ற மாணை வில்லங்கையுமாய் வேட்டையாட வந்த வேடனொருவன் கண்டு, அதன்மேல் அம்பொன்றை யேவினான். அவ் வம்பு வயிற்றில் பட்டுப் பாய்ந்து ஊடுருவிச் சென்றது. அவ்வேதனையால், அது தரைமேல் சாய்ந்தது. மனந் தடிதடித்து உடல் பதறி, ஆவி தறக்கும் அந்நிலையில் ஒரு குட்டியை யீன்று, தன் சோகம் சிறைந்த குரலில் அம்மாவென அக்குட்டியை யழைத்தது. அம்மானின் செவ்வரிபார்த்த கண்ணிலே நீர்த்துளிகள், முத்து முத்தாய் நிலத்தில் விழுந்தன. அதை அவ்வேடன் கண்டான். அதன் பக்கத்தில் கிடந்த கன்றின்மேலும் அவன் பார்வை சென்றது.

அவ் வினமாண்கன்றின் வதனம், கன்னங் கபடரியாத ஒரு குழந்தையின் முகம்போல், அவன் அகக்கண்ணிற்குக் காட்சி யளித்தது. உடனே அவன் அகக்குழைத் துருகிற்று. மயிர் கூச்செறிந்தது; தொண்டை யடைத்தது; கண்ணில் நீர் தேங்கி மிதந்து நித்திலமென்ன உதிர்ந்தது.

அம் மாணைப் பின்னு மவ்வேடன் நோக்கினான். இவனையும், அது தன் இனகிய பார்வையால் பார்த்தது. ஆவி பிரியும் அமயம், "ஐய! என் அன்பிற்குரிய இக்குட்டியை யார் காப்பாற்றுவார்? இத் துன்பங் காணவாறு இதை யீனுமுன் தான் என்னைக் கொல்லலாகாதா? ஐயா! நான் உமக்கு ஒரு தீங்குஞ் செய்யவில்லையே! என்னை எது கருதிக் கொன்றனை" என அது குறிப்பால் உணர்ந்துவதுபோல் வேடன் உணர்ந்தான். மறுமுறையும் அம்மான், ஒடுங்கிய குரலில், தன் கன்றை நினைத்து அம்மாவெனக் கத்தி யுயிரைவிட்டது. அருகு கிடந்த மாண்கன்றும் அம்மா! அம்மா! வென வலறிற்று. ஆறுதலளிக்கும் தன் அன்னையின் உயிர் நீங்கியதை அஃதறியுமா? அது தாயைச் சுற்றிச்சுற்றி வருவதைக் கண்டான் காணவன். கோ

வேன வாய்விட்டுக் கதறி மண்ணில் வீழ்ந்தான். வீழ்ந்தவன் உயிரானது, தன் உடலோடு தொடர்பு கொள்ளாது ஓடி மறைந்தது. இவ்வேடனின் இரக்கம் நமக்கு இறம்பூது ஊட்டுகிறதன்றோ!

ஆகவே, அவ்வணசான், காவிய வின்பம் நுகர்ந்த கவிஞனாயிருந்து, அக் கானகம் சென்றிருப்பின், அம்மாளோடு மழுகும், அதன் மருண்ட பார்வையும், குரல்து கேட்டு, குட்டியுந்துணையும் அதனருகே குதித்து வருவதும், இயற்கை நிறைந்த காட்டிலே அவைகளின் இன்ப வாழ்வும் அவன் கண்ணையு மனத் தையுந் கவர்ந்து அன்பில் வீழ்த்தி, அமைதியிலாழ்த்தி, சிந்தனையில் திளைக்கச் செய்து, இன்ப ஆற்றெடுத்த ஓடி, ஒரு கவியாகி, அவலக்கவலையில் அழுந்தி நிற்கும் மக்களுக்கு அது, மனமருந்தாய் வந்துதலுமன்றோ! மேலும் அவன் போர்க்கருவி தாங்கிப் புறப்படான். கொலைத்தொழில் செய்ய ஒருப் படான். அறத்தொழிலால் பொருளீட்டி உடலை ஓம்புவான். எவ்வுயிர்க்கும் இரக்கம் காட்டி, இன்போடு கலந்த அன்பு வாழ்வு வாழ்ந்து, தன்னையுடத் தாரையும் அறநெறியிற் செலுத்தி, பெருநெறி பிடித்தொழுகும் பெருமக னாய்ப் பிறங்குவ னன்றோ!

இவ் வாலாற்றை,

“நீர்நகை வேட்கையி னெடுக்கட முழுவும்
 சூன்முதிர் மடமான் வயிறுகிழித் தோடக்
 கானவே ட்டுவன் கடுங்களை தூர்ப்ப
 மான்மறி விழுந்தது கண்டு மனமயங்கிப்
 பயிர்க்குரல் கேட்டதன் பான்மையனாகி
 யுயிர்ப்பொடு செங்கணுகுத்த நீர்கண்டு
 ஓட்டியெய்தோ னேருயிர் துறந்ததும்”

என மணிமேகலை யாசிரியர், சில அடிகளால் சோகந் ததும்ப அழைத்துக் காட்டுகிறார்.

ஆகவே, அழியாத இயல்பும், ஆன்றோர் விரும்பி யடையும் ஏற்றமும், எழுமையுந் தொடரும் இயல்புமுடைய பொருள், கல்விப் பொருளே யாக லான், நந்தாய்மொழிக் கலைப்பொருளால், அருட் செல்வத்தை வளர்க்கவும், அதன் இன்பமும் அமைதியும் நிறைந்த அழகில் ஒன்றி யுவகை முடையவும், தமிழ் அன்பர்கள் தக்கார் துணைகொண்டு முயல்வார்களாக.

ஸ்ரீராம கிருஷ்ண பரமஹம்சரின் மொழிகள்

(தென்னாப்பிரிக்கா டர்பன்-தீரு. ச. ழுனிஸ்வாமி பீள்னா.)

மாணவா! கடவுளை லேசாகப் பார்த்துவிடலாம். யார் வேண்டுமானாலும் கண்டு களிப்படைந்து விடலாமென்று நினைத்திருக்கின்றாயோ? அந்த நினைப்பு தவறு. கடவுளை அன்புடையவர்களாலும், மாசற்ற மனமுடையவர்களாலும் தான் பார்க்க முடியும். இத்திரியங்களை அடக்காதவர்களாலும், பணப் பேயுடையவர்களாலும் பார்க்கமுடியாது.

* * * *

குறை குடும் தனம்புமே யொழிய நிறை குடும் தனம்பாது. அது போல் நாஸ்திகர்கள் வீண் டம்பம் செய்து ஊரைக் கலக்கி அமளி செய்வார்கள். ஆனால் கடவுள் பக்தியுடையவர்களோ டம்பம் வீண் பேச்சு முதலியவைகளை வெறுப்பார்கள்.

* * * *

தாய் பாஷையைப் புறக்கணித்து விடுவோர்கள் தாயைப் புறக்கணித்தவர்களாவார்கள். அந்நிய பாஷைகளில் தேர்ச்சிபெற்றிருந்தாலும், சொந்த பாஷையை மறப்பதானது அறிவீனமாகும். அதை அலட்சியம் செய்வது இன்னும் பாபமாகும். [ஒரு பணக்கார மார்வாடி பரமஹம்ஸரைப் பார்த்து "சுவாமி! நான் பணக் காசுகளைத் துறந்துவிட்டேன். நான் இன்னும் கடவுளை பார்க்க முடியாமல் இருக்கிறேன்" என்று சொன்னான். அதற்கு அவர் "நீ சொல்லியது உண்மை. எண்ணெய்ப் பாதீர்த்திலிருந்து எண்ணெயை மற்றொரு பாதீர்த்தில் ஊற்றிவிட்டாலும், அப்பாதீர்த்தில் எண்ணெய் வாசனை நிவிர்த்திக்கப்படும் வரையில் அது அப்பாதீர்த்திலேயே யிருப்பதுபோல் நீ பணம் காசுகளைத் துறந்தாலும், உன்னிடம் உலகாசையிருக்கும். அது போகும் வரையில் நீ கடவுளைப் பார்ப்பது முடியாத காரியம் என்று சொன்னார்" இதைக் கேட்ட மார்வாடி அன்று முதல் உலகாசையை ஒழிக்கப் புறப்பட்டான்.] குழந்தையின் மனம் மாசற்றது. ஒரு வெண்பூவ்விதர்த்துக் கொப்பானது. மாசற்ற மனமுள்ளவருக்கே கடவுள் அருள்புரி கிறார். கடவுள் அருள் வேண்டுவோர்கள் மாசற்ற மனமுடையவர்களாயிருக்க வேண்டுவ தவசியம்.

* * * *

எழுதும் காகிதத்தில் எண்ணெய் பட்டால், எப்படி எழுத முடியாதோ அப்படியே மனம் துஷ்ட குணங்களினால் கலக்கப்பட்டால், தெய்வ பக்திக் கிடமில்லாமற் போய்விடும். துஷ்ட குணங்களை யொழித்த பிறகே தெய்வ பக்தியுண்டாகும். காந்தம் எப்படி இரும்புக்குச் சொந்தமோ அப்படியே கடவுள் மனிதனுக்குச் சொந்தம். மண் கட்டியினாலும், துருப்பியினாலும், மூடப்பட்டிருக்கும்போது எப்படி இரும்பை காந்தம் ஸ்வீகரிக்காதோ அப்

தமிழும் கிறிஸ்தவமும்

“ மைவண்ணன் ”

ஒரு காலத்தில் உலகமெலாம் வழங்கி வந்ததாகக் கருதப்படும் நம் தாய் மொழியாகிய தமிழ் மொழி, கால தேச வர்த்தமானத்திற்கேற்ப, பல மாறுதல்களையடைந்து வந்திருக்கிறது. தமிழ் நாட்டைத் தமிழ் மன்னர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர்கள் ஆட்சி புரிந்து வந்த காலத்தில் தான், நம் செந்தமிழ்மொழி மிக உன்னத நிலையில் இருந்ததாக சரித்திர ஆராய்ச்சி வலியுறுத்துகிறது.

இவ்விதம் சிறப்புற்றிருந்த தமிழ்மொழி கால மாறுதலால் இடைக் காலத்தில் வளர்ச்சி குன்றி ஒளிமங்கி வரலாயிற்று. இந்நிலையில் வியாபார நிமித்தமாக இந்தியாவில் குடியேறிய ஐரோப்பியர்களுடைய கூட்டுறவு நம் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்பட்டது. ஐரோப்பியரது தொடர்பு தமிழ் மொழிக்கு ஒரு நல்ல காலத்தையும் புதிய சகாப்தத்தையும் உண்டு பண்ணியது என்று கூறின் மிகையாகாது.

முதலில் வியாபாரஞ் செய்யக் கருதிவந்த ஐரோப்பியர் மெதுவாக இந்தியாவில் தங்கள் மதமான கிறிஸ்தவத்தைப் பரவச்செய்ய முயன்றனர். அவர்கள் இந்தியர்களைக் கிறிஸ்தவராக்கும் பொருட்டு தங்கள் நாடுகளிலிருந்து கிறிஸ்தவமதக் குருமார்களான பாபிரிமாப் பலரை அழைத்து வந்

படியே மனிதன் மாயையில் மூழ்கி இருக்கும்போது கடவுள் அனுக்கிரகத்தை அவன் அடையப் பாக்கியமில்லாமல் போய்விடுகிறான். பொருமையும், பேராசையும், பயமும், இன்னும் பல தூக்குணங்களு மிருக்கும் வரையில், கடவுளைக் காண்பதரிது.

* * * *

பசும்பால் பசுவின் தேக முழுதும் வியாபித்திருக்கிறது. எங்கும் வியாபித்திருக்கிறதென்று ஒருவன் அதன் காலைப் பிடித்து இழுத்தால் பால் வருமா! வராததுபோல் கடவுள் எங்கு மிருக்கிறாரென்று சொல்லப்பட்டாலும், அவர் புண்ணிய ஆலயங்களில்தா னிருக்கிறாரென்று அறிந்துகொள்ள வேண்டும்.

* * * *

எப்போதும் பக்தி அவசியம். பக்தி இருந்தால் மனிதர்கள் எதிர்பாராத காரியங்களைச் செய்யலாம். உதாரணமாக அதுமார் இராம பக்தர், சமுத்திரத்தைத் தாண்டி லங்கைக்குப்போக தீர்மானித்தார். ஒரே தாண்டில் தாண்டிவிட்டார். ஆனால் இராமரோ பாலக் கட்டினார். பிறகுதான் அது வழியாக தாண்டிப்போய் லங்கை சேர்ந்து இராவணனைக் கொன்று சீதையை மீட்டு வந்தார். ஆகவே பக்திதான் அவசியம்.

தனர். அப்பாதிரிமார் தங்கள் முயற்சியி லீடுபட்டபோது நம் நாட்டில் வழங்கும் மொழிகள் தடைகளைக் இருப்பதை உணர்ந்தனர். எனவே, அவர்கள் இந்தியாவில் வழங்கும் முக்கிய மொழிகளான சமஸ்கிருதம், தமிழ், ஹிந்துஸ்தானி, உருது முதலியவைகளைக் கற்கலாயினர். நம் மூதறிஞர்களின் உதவியைக்கொண்டு, மேற்படி மொழிகளைக் கற்றுத் தேர்ந்தபிறகே அப்பாதிரிமார் தங்கள் மதப்பிரசாரங்களைத் தீவிரமாகச் செய்வதற்கு வசதி யேற்பட்டது. அம் முறையிலேயே நம் தமிழ்நாட்டில் குடியேறிய ஐரோப்பிய பாதிரிமாரும் தமிழ் மொழியைக் கற்றுத் தேர்ந்து தமிழில் மதப்பிரசாரஞ் செய்யவும், மத சம்பந்தமான நூல்கள் இயற்றவும் தொடங்கினர்.

இப் பாதிரிமார்களில் பிரசித்தி பெற்றவர்கள் வீரமாமுனிவர், போப் ஐயர், கால்டுவெல் ஐயர், தத்துவ போதக சுவாமிகள், வீசுன்பால்சு ஐயர், எல்லீஸ் துரை, இரோனியுஸ் ஐயர் முதலியோராவர். இவர்களுடைய நோக்கம் சுயநலம் வாய்ந்ததாயினும் அதாவது தங்கள் மதத்தைப் பரவச் செய்து தமிழ் மக்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக்க வேண்டுமென்ற நோக்கம் கொண்டதாயினும்—அவர்கள் செய்த தமிழ் நூல்கள் தமிழ் மொழிக்குப் பெரிய நன்மையை உண்டு பண்ணின என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. வீரமாமுனிவர் தமிழில் முதன்முதலாகச் செய்த “சதுரகாதி” என்னும் பெயருடைய தமிழ் அகராதியையும், தேம்பாவணியையும் நாம் பாராட்டாதிருக்க முடியுமோ !

தமிழ் மொழிக்கே புதிதான வசன நடைகளையும், விஞ்ஞான நூல்களையும், தொல்காப்பியம் போன்ற பல சிறந்த தமிழ் நூல்கள் எல்லாம் நமக்குத் தற்போது கிடைப்பதற்கு வசதியாகத் தமிழ் அச்சுகளையும் அச்ச இயந்திரத்தையும் உண்டுபண்ணித் தந்த ஐரோப்பிய பாதிரிமார்களும், அவர்களைப் பின்பற்றிய சுதேசக் கிறிஸ்தவர்களும் நம் தமிழ்மொழிக்கு மறுமலர்ச்சியை உண்டு பண்ணியவர்கள் என்பதில் தடையென்ன !

பண்டைக்காலத்தில் சமண சமயப் பெரியார்களும், புத்தமத அறிஞர்களும், தமிழ் மொழிக்கு, சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற சிறந்த நூல்களைத் தந்துதவியது போல, பிற்காலத்தில், உலக சரித்திரம், இங்கிலாந்து, இந்துதேச சரித்திரங்கள், பூமி சாஸ்திரம், கேபுத்திரக்கணிதம், ராசாயன முதல்தூல் முதலிய சிறந்த நூல்களை எழுதியுதவிய ஐரோப்பிய பாதிரிமார்களைப் பற்றி, தமிழ் மக்களாகிய நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம்; அவர்களைப் போற்றக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

கிறிஸ்தவர்களால் தமிழ்மொழி அடைந்த நன்மைகளையும், அக்கிறிஸ்தவப் பெரியார்களின் வரலாறுகளையும் மயிலை-சீனி. வேங்கடசாமி “கிறிஸ்தவமும், தமிழும்” (இதன் விலை 12-ஆணை. இது, சென்னை மயிலாப்பூர், காரணீஸ்வரர் கோவில் தெரு 59-வது பெயர் வீட்டிலிருக்கும் ஆசிரியரிடத்தில் கிடைக்கும்) என்னுஞ் சிறந்த நூலில் விளக்கி யிருக்கிறார். இந்நூலைத் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் ஆர்வமுடைய அனைவரும் வாங்கிப் படிக்க வேண்டியது அவசியம்.

சாங்கிய தரிசனம்

(திரு. எஸ். ஏ. திருமலைக் கொழுந்துப் பிள்ளை, பி.ஏ.)

57-வது காரிகை

வத்ஸவி விருத்தி நிமித்தம் க்ஷீரஸ்ய யதாபிரவிருத்திரான்யஸ்ய—

புருஷவிமோக்ஷ நிமித்தம் ததாபிவிருத்திஃ பிரதானஸ்ய.

சய அறிவு படையாத பாலானது கன்றுக்குட்டியைப் போஷித்தற் பொருட்டுத்தானே பொழிவதுபோல் பிரதானமும் புருஷனைக் கட்டினின்றும் வெளிப்படுத்தி விடுதற் பொருட்டே பிரவாத்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

உரை. “ஆசேதனமாகிய பிரதானம் பணி புரிவது கன்றை சுன்ற பொழுது பசுவினிடத்துப் பால்சுரத்தல் போலாம்” கபில சூத்திரம்.

கௌடபாத உரை:—“பசுவினால் உட்கொள்ளப்பட்ட புல்லும் நீரும் பாலாக மாறிக் கன்றைப் போஷித்து மாடாக்கிவிட்ட பின், அந்தப்பால் பொழியாது வற்றிப்போவதுபோல், பிரதானமும் புருஷனைக் கட்டினின்றும் விடுவிக்கும் வரை பணிபுரியா நிற்கும்.”

உட்கொள்ளப்பட்ட புல்லும் நீரும் பாலாக மாறும்படி நியமித்தவனே ஈசன்.

பிரகிருதி பணி புரிவது ஆன்மாக்களை விடுவித்தற் பொருட்டுடென்பது அழகாகத்தா னிருக்கின்றது. ஆயினும் அஃது வினைபுரிதற்கண் சுயசலம் கருதிப் பணிபுரிவோன் எவ்வாறு தன் உத்தேசத்தை விடாது கண்ணையிருந்து முடிப்பானோ அவ்வாறே பிரகிருதியும் தந்நோக்கப்படியே வினையை முடிக்கின்றதன்றி ஆன்மாக்கள் அவ்வப்போது விரும்பும் சுகந்தை விளைவிக்க ஓர் சிறிதும் எண்ணங் கொள்ளவில்லை. பிரகிருதி தனது ஆசையை நிவிர்த்திக்கப் பணிபுரியா நிற்கும்; அஃது எவ்வாறெனின :—

58-வது காரிகை

ஒளத்ஸூக்ய நிவீருத்த்யர்த்தம் யதாகிரியாசு பிரவர்த்ததேலோகஃ—

புருஷஸ்ய விமோக்ஷார்த்தம் பிரவர்த்ததேதஹு தவ்யக்தம்.

உலகினர் தமது ஆசையை வெளியேற்ற விரும்பி எவ்வாறு ஓர் பணிக்

கண் தொழில் செய்கின்றனரோ அவ்வாறே புருஷரைத் தன்னை விட்டு வெளியேற்றும் பொருட்டே அவ்வியத்தமாகிய மாயை தொழில் செய்து கொண்டு இருக்கும்.

உரை. இக் காரிகையின் கருத்தை நன்கு உணருதல் வேண்டும்.

மாயை தன்பாற் சிக்கிக் கொண்ட புருஷரை வெளியேற்றி விடுதற்கண் ஓர் சுகத்தையடைகின்றது. ஆதலின் தனது சுகத்தைக் கருதியே மாயை புருஷரை விடுவிக்கின்றது. ஓர் உதாரணம் காட்டுதல்:—

பசி நன்றே தீதோ? நிற்க, பசியை விரும்பாதாருமில்லை, அதனை வெறுக்காதாருமில்லை. பசி வரவும் வேண்டும்; அதனை ஓட்டவும் வேண்டும். பசி வருதலும் மாந்தர் அதனை வெளியேற்றும் பொருட்டு உணவு அருந்தலாகிய தொழிலில் முயற்சிப்பார். உணவு அருந்தலும் பசி வெளியேறித் தொந்தரவு நீங்குகின்றது. உணவு அருந்தியதனை வெளிப் போக்காத விடத்து அது கொடுந் துன்பத்தை விளைக்கின்றது. இவ்வாறே பிரகிருதியும் தன்னுட்புகுந்து நிற்கும் பசியனாகிய புருஷனை வெளியேற்ற வழி தேடாதவரை, பொறுக்கலாற்றாத் துன்பமயமா யிருக்கின்றது. இத் துன்பத்தை யொழிவு காண்பதற்கு உபாயமாவது புருஷனை வெளியேற்றுவதே. ஆயினும் மாயைக்குப் புருஷனைத் தன்பால் இழுக்கும் ஆசை என்றென்றும் அமைந்துள்ளது. இவ் வாசையால் அவனை யிழுத்து மாட்டிக் கொள்கின்றது. மாட்டிய பின்பு துன்பம் பொறுக்கலாற்றாது அவனை வெளியேற்றுகின்றது.

“நிழல் அருமை வெயிலிற் றெரியும்” என்றும் போல் புருஷனும் நிழலினுடைய சுகத்தை நன்கு துய்க்க வெப்பமான மாயையை யணுகுகிறான். மாயையால் அடியுண்டு சுகத்தை வக்கத்தோடு நாடி மாயையை உதறிவிட்டு ஓடுவான்.

முன்னர் மாயையும் புருஷனுக் கூடியது குருடனும் முடவனும் ஒன்று கூடியது போலாகும் எனப்பட்டது.

[மற்றும் மாயா வேலக்கம் எதனைப் போன்ற தெனின், ஓர் உதாரண முகத்தால் விளக்குகின்றார்.]

59-வது காரிகை

ரங்கல்ய தர்ஸயித்வா நிவர்த்ததே நர்த்தகீயதா நிருத்யாது—

புருஷஸ்யததாத்மானம் பிரகாஸ்ய நிவர்த்ததே பிரகிருதி :

அரங்கத்தில் நர்த்தகி தனது கோலங்களை யெல்லாம் தரிசிப்பித்தபின் நடனத்தை நிறுத்துவதுபோல், பிரகிருதியும் புருஷனுடைய அந்தரங்கத்திற்குத் தன்னைப் பிரகாசமாகக் காட்டிப் பின்னர் பிரகாசியாது வானா (சும்மா) நிற்கும்.

உரை:—கௌடபாதருரை; “ஓர் நர்த்தகி அரங்கத்தில் சிங்கார முதலிய இரசங்களெல்லாம் தோன்றப் புராண இதிகாசங்களிற் காணப்படும் மாந்தரது வேடங்களைத் தாங்கி ஆடல் பாடலாதி வினோதங்களை யெல்லாம் காட்டி முடிவில் நர்த்தத்தை நிறுத்தி வானாவிருப்பதுபோல், பிரகிருதியும் மகத், அகங்காரம், தக்மாத்திரைகள், இந்திரியங்கள், பூதங்களென்னும் பலவிதக் கோலங்களை யெல்லாம் காட்டி முடிவில் வானா நிற்கும்.”

இவ்வாறு மாயை வானா நிற்கும் அவசரத்தில் புருஷன் அதனுடைய மெய்ச் சொரூபத்தை யறிந்து இரக்கியந் தெரிந்து உகந்ததானத்தில் இருத் தல்கூடும்.

[இவ்வாறு தனது வினோதக் கூத்தைத் தரிசிப்பித்த மாயப் பிரகிருதி புருஷனிடமிருந்து ஏதேனும் இலாபம் பெறாதோ வெனின்.]

60-வது காரிகை

ஜானுவதைருபாயை ரூபகாரிண்யநுபகாரிணஃ பும்ஸு—

குணவத்ய குணஸ்ய சதஸ்தஸ்யார்த்தம் அபார்த்தகம்சரதி.

உபகாரிணி (உதவி செய்பவன்)யாகிய மாயை குணவதி யாதலின் பற் பல கோலங்களை வகித்து ஓர் உபகாரமும் பெறாது புருஷனுடைய நன்மையை முற்றுவிக்கின்றான். புருஷனோ குணங்க ளில்லாதவன் ஆதலின் நன்றி யறிதலில்லாதானு யிருக்கின்றான்.

உரை:—கௌடபாதர் கூறுகின்றார்;—மாயை புருஷனுடைய நன்மையை முடித்து வைப்பவன்; புருஷனோ நன்றி மறந்தவன். எவ்வாறு நன்மை புரிகின்றனன்? மனிதர், தேவர், விலங்கு முதலிய கோலங்களைக் கொண்டும் இன்பம், துன்பம், இன்பதுன்பமில்லாமை முதலிய விஷயங்களைக் கொண்டும், இர்திரியங்கட்கு உகந்த காட்சிகளைக் கொண்டும், இவ்வாறு பலவீதத்தானும் தன்னைப் புருஷனுக்குத் தரிசிப்பித்துக் கடைமுடிவில் “நான் வேறு; நீ வேறு” என்று உண்மையைக் காட்டித் தனது நாட்டியத்தை நிறுத்துகின்றான். உபகாரம் பெறாமலே மாயை என்றும் அழியாத புருஷனுடைய நன்மையைக் கொடுக்கின்றான். பரம தயானனது இயல்பு பிரதி யுபகாரம் கருதாது பிறர்க்குதவி செய்வதன்றே! மாயையும் அவ்வாறே புருஷார்த்தத்தை விளைக்கின்றான்.

[இனி மாயை திரும்பவும் வந்து மருட்டானோ வெனின், கூறுகின்றார்.]

61-வது காரிகை

பிரகிருதேஃ சுகுமாரதாம் நகிம்சிதஸ்திதி மேமதிர்பவதி—யா

திருஷ்டாஸ்திபுணர்ன தர்ஸனமுபைதி புருஷஸ்ய.

எனது மதியிற் றேன்றுவது யாதெனின், பிரகிருதியைப் போன்ற இனநலத்தினன் (பெருநாணினன்) வேறு கிடையாது. ஓர்தாம் “ஐயோ என்னைக் கண்டு கொண்டானே” யென உணருவானாயின் மற்றோர்கால் ஒரு பொழுதும் புருஷனுக்குத் தனது தரிசனத்தைக் கொடுக்கவேமாட்டான்.

உரை:—இனநலம்=சுகுமாரதாம். எளிதே எவ்வுருவமாகவும் திரிபடுதற்கு இசைந்த தன்மை. இவ்வாறிருந்தாலன்றோ இர்திரியக் காட்சிக்கு எளிதாகிய சிருஷ்டி நிகழாதிருக்கும். (சாங்கிய பாஷ்யம்.)

“தனது அற்றத்தை (தோஷத்தை=குற்றத்தை)ப் புருஷன் கண்டு கொண்டால், பிரகிருதி அவனைத் திரும்பவும் அணுகமாட்டான். எவ்வாறெனின் மேற்குலத் துதித்துக் கெட்டுப்போன காணமுள்ள மாதைப்போல்.”

(தொடரும்.)

ஆசிரியர் குறிப்புக்கள்

ஜப்பான் கற்பிக்கும் அரிய போதனை

ஜப்பான் தொழில் திறமையால் இன்று நாகரிகத்தில் சிறந்த தென்று பறை சாற்றப்படும் மேல் நாட்டையும் கலங்கச் செய்திருக்கிறது. பெரிய தொழிற் சாலைகளால் மட்டும் அது அவ்வளவு செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் பெற்று விடவில்லை. அங்கு குடிசைத் தொழில் அபிவிருத்தியால் தான் செல்வப் பெருக்கு ஏற்பட்டு வருவதாக ஜப்பானை நேரில் அறிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள். சமீபத்தில் சென்னையில் ஜப்பான் குடிசைத் தொழில் பொருட்காட்சியை ஏற்படுத்திய போது அதைத் திறந்து வைத்த சர். வெங்கடசுப்பராவ் ஜப்பான் போதிக்கும் சில அரிய படிப்பினைகளைத் தெரிவித்தார். அவற்றை அனைவரும் அறிய வேண்டியது அவசியம். இந்தியாவும் ஜப்பானும் பண்டைப் பெருமை வாய்ந்த கீழைத் தேசங்கள் என்னும் அம்சத்தில் ஒரே தன்மை வாய்ந்தவை. அப்படி யிருக்க, இன்று ஜப்பான் இத்தகைய உயரிய நிலைமையை அடையும் போது இந்தியாவும் அப்படியே நல்ல நிலைமையை அடைய முயற்சிக்காமல் இருப்பது வெட்கக் கேடேயாகும். ஸ்ரீ. சுப்பராவ் கூறுவது போல பண்டைப் பெருமைகளை மூலை முடுக்குகளில் பேசிக் கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை; ஜப்பானைப்போல் அந்த பண்டைப் பெருமையை உற்சாகத்தை யளிக்கக் கூடிய சாதனமாகக் கொண்டு, மேற்கொண்டு வேலை செய்வது தான் முன்னேற்றத்தை யடைவதற்குரிய மார்க்கமாகுமே யொழிய வெறும் பெருமையைப் பேசிக் கொண்டிருப்பதில் பிரயோசனப் படாது. நம்மவர்கள் குடிசைத் தொழில்களையும், சுதேசித் தொழில்களையும் ஆதரிக்க முன் வரவேண்டும். ஜப்பான் கற்பிக்கும் பாடத்தை நாம் கவனத்தில் கொண்டு மது கடமையைச் செய்ய வேண்டும். மேலும் ஸ்ரீ. வெங்கடசுப்பராவ் பேசுகையில் ஜப்பானுக்கு முடிந்தது நமக்கு ஏன் முடியக் கூடாது என்று கேட்கிறார். ஆனால் இதில் ஒரு கஷ்டமிருப்பதை அவரை போன்ற பிரமுகர்களும் அறிய வேண்டும். ஜப்பான் சுதந்தர நாடாக இருக்கின்றது. ஆதலின் தன் இஷ்டப்படி செய்து கொள்ளச் சாத்தியப் படுகின்றது. ஆனால் இந்தியாவோ அன்னிய ஆட்சிக்குட்பட்டிருப்பதால் தன் விமோசனத்துக்கு வழி தேடிக்கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறது. ஆதலின் சுதந்தரத்தை யடைய வேண்டிய அவசியத்தையும் அனைவரும் உணர்தல் நலம். சுதந்தரம் பெற்றால் தான் இதர துறைகளிலும் எளிதில் முன்னேற்ற மடைய முடியும்.

பெண்கல்வி முறையின் சீர்கேடு

நம் நாட்டில் இப்போது அமலில் இருக்கும் கல்விமுறை ஆடவர்களுக்கே தகுதியானதாக இல்லையென்றும், இதனால் ஒரு சிலருக்கு மட்டும் பிழைக்க வழி யேற்படுகிறதே யொழிய பெரும்பாலோர் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தில் அவதிப்பட நேரிடுகிறதென்றும், மேலும் இக் கல்விமுறை நம் பண்டை நாகரிகத்துக்கு ஏற்றதாக இல்லையென்றும் பெரும்பாலோர் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே கல்விமுறையை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கிளர்ச்சி செய்கின்றனர். இந்த நிலைமையில் இதே கல்விமுறையைப் பெண்களுக்கும் போதிப்பதால் என்ன பயன் விளையப்போகிறது? தற்போதைய பெண்கல்வி முறையால் தீமை அதிகம் ஏற்பட்டிருக்கிறதே

யால் நமது தொழில்கள் கஷ்டப்படுகின்றன. இப் போட்டியி னின்றும் இவற்றைப் பாதுகாத்து இந்தியத் தொழில்கள் அபிவிருத்தி யடையும்படி செய்ய வேண்டியது யாருடைய கடமை? சர்க்காரின் கடமைதான் என்பதை எர்ப்புகின் பிரபுவுக்கு ஞாபகமூட்ட விரும்புகிறோம். அவர் பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டுக்குச் சிபார்சு செய்து இனியேனும் அந்த சர்க்கார் இந்தியக் கைத்தொழில்களின் அபிவிருத்தியில் கவனம் செலுத்தும்படி செய்வாரென்று நம்புகிறோம். குறைந்த விலைக்குச் சாமான்களை வாங்குவதிலேயே ஜனங்கள் கருத்துள்ளவர்களாக மாறிவிட்டார்கள் என்று கவர்னர் எடுத்துக் காட்டிய படி, நம்மவர்கள் இந்தத் தவறான மனோபாவத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டு விட்டார்கள், குறைந்த விலைக்குச் சாமான்கள் கிடைத்தால் போது மென்று நினைக்கிறார்களே யொழிய, சொற்ப விலையை அதிகமாகக் கொடுத்தேனும் சுதேசி சாமான்களையே வாங்கவேண்டும்; அப்போதுதான் நமது சுதேசித் தொழில்கள் அபிவிருத்தியாகும் என்ற சுதேசிய உணர்ச்சி அவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை. இது ஜனங்களுடைய கடமையே யொழிய சர்க்காரின் பொறுப்பல்ல. ஆனால் இதிலும் சர்க்கார் கடமை ஒன்றிருக்கிறது. அதாவது அன்னிய நாட்டுப் போட்டியைத் தொலைப்பதற்காகச் சரியான பாதுகாப்பு வரியை விதித்து அவற்றைத் தடைப்படுத்தி விட்டால் மக்கள் சுதேசி சாமான்களையே வாங்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படும். ஆதலின் நம் நாட்டுச் சுதேசித் தொழில்கள் அபிவிருத்தியடைய வேண்டுமாயின் சர்க்கார் தன் கடமையைச் செய்வதோடு மக்களும் தங்கள் பொறுப்பை உணரவேண்டிய தவசியம்.

மஹாராஜாவே வழிகாட்டிவிட்டார்.

சகல இந்துமக்களுக்கும் ஆலயப்பிரவேச உரிமையளித்த முறையில், மற்ற சுதேச சமஸ்தானங்களுக்கு வழி காட்டியாகத் தலை நிமிர்ந்து நின்ற திரு விதாங்கூருக்குத் திருஷ்டி பரிகாரமாக ஒரு சம்பவம் நடைபெற்றிருக்கிறது. திருவிதாங்கூர் மகாராஜாவின் பெரிய தாயாரான ராணி சேது லக்ஷ்மி பாய்க்குச் சொந்தமான சில கோயில்கள் இருக்கின்றன. இவை இன்னும் தாழ்த்தப்பட்ட இந்துக்களுக்குத் திறந்துவிடப்படவில்லை. ராணி சேதுலக்ஷ்மி பாய் திருவிதாங்கூர் சமஸ்தான காரியங்களைப் பார்த்த காலத்தில் சில முக்கிய மாறுதல்களைச் செய்து வைத்திருக்கிறார். ஆதலால் அவர் சீர்திருத்தத்தில் மிகப் பற்றுடையவர் எனப் பலர் நம்பியிருந்தனர். அத்தகைய நம்பிக்கைக்குப் பாதிரமாயிருந்த ராணி சேதுலக்ஷ்மி பாய், தமது சமஸ்தானத்தில் ஆலய (பல தனிப்பட்ட கோயில்களில்கூட)ப் பிரவேச உரிமை யளிக்கப்பட்ட பின்னரும், தமக்குச் சொந்தமான கோயில்களைத் திறந்துவிட முன் வராதது பெரிதும் ஏமாற்றத்தையே யாவர்க்குந் தந்தது. சமீபத்தில் ராணியாரது ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட பகவதி கோயிலில் பூஜை நடந்தது. அதற்கு இத்தனை வருடங்களாக ராஜ குடும்பத்தார் அனைவரஞ் செல்வது வழக்கம். ஆனால், இவ்வருஷப் பூஜைக்கு மகாராஜா போகவில்லை. அதற்குக் காரணம் ராணியார் தமது கோயில்களில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு இன்னும் பிரவேச மளிக்காமையே யாகும். மகாராஜா தமது ஸ்ரீமுகத்தின்படி, தாழ்த்தப்பட்ட இந்துக்களுக்குப் பிரவேச மளிக்காத கோயில்களுக்குத் தாம் போவதில்லை எனத் தீர்மானித்ததோட டல்லாது மற்றவர்களுக்கும் வழி காட்டிவிட்டார்.

“ ஆனந்தபோதினி ” பஞ்சாங்கம்.

தாதுவூ மாசிடம்—கலியுகாதி 5038, சாலிவாகனம் 1859,
பசவி 1346, கொல்லமாண்டு 1112, ஹிஜரி 1355,
இங்கிலீஷ் 1937வூ பிப்ரவரிடம்—மார்க்சகம்

மாசிடம்	பிப்ரவரிடம்	வாரம்.	திதி.	நகைத்திரம்	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
						[பதி புண்யகாலம்
1	12	வெள்	பிர12-8	சுத45-3	சித்60	சந்திர தெரிசனம், விஷ்ணு
2	13	சனி	துதி7-15	பூர41-33	மா41-33சி	ஏற்றம் ஸ்தாபிக்க
3	14	ஞா	திரி1-50	உத்37-38	அமி60	மாசசுதூர்த்தி விரதம், தில, கந்த சதூர்த்தி, அவமாகம்
4	15	திந்	பஞ்50-18	ரே33-38	சித்60	மதன, வசந்த, ஸ்ரீ பஞ்சமி
5	16	செவ்	சஷ்44-40	அஸ்29-45	சித்60	சஷ்டி, வியாதியர் குளிக்க
6	17	புதன்	சப்39-25	ப*26-5	சித்26-5அ	கிருத்திகை (ஆலய அனுஷ்ட டானம்) ரத சப்தம்
7	18	வியா	அஷ்34-35	கிரு22-58	மா60	கிருத்திகை விரதம்
8	19	வெள்	நவ30-13	ரோ24-28	மா24-28சி	சுபகாரியம் விலக்க [வாங்க
9	20	சனி	தச26-20	மிரு17-30	சித்60	தானியம் செலவிட, மாடு
10	21	ஞா	ஏகா23-0	திரு16-10	சித்60	சர்வ, மத்வ ஏகாதசி [தசி
11	22	திந்	து20-18	புன15-3	அமி15-3சி	பிரதோஷம், பீஷ்ட துவா
12	23	செவ்	திா18-18	பூச14-33	சித்60	வியாதியஸ்தர் குளிக்க, ஏரு
13	24	புதன்	ச 0 17-3	ஆய14-53	சித்60	பௌர்ணமி [விட
14	25	வியா	பவு16-45	மக16-13	அ16-13சி	மாசி மகம், கதிரறுக்க
15	26	வெள்	பிர17-48	பூர18-38	சித்60	
16	27	சனி	துதி20-5	உத்22-23	மா60	சுக்
17	28	ஞா	திரி23-50	அஸ்27-25	அ27-25சி	கே
18	1	திந்	சது28-38	சித்33-33	பி33-33அ	குரி
19	2	செவ்	பஞ்34-33	சுவா40-45	சி40-45மா	சனி
20	3	புத	சஷ்41-13	விசா48-25	சித்60	10-விரு-செவ்
21	4	வியா	சப்37-38	அனு56-5	சித்56-5பி	13-மீன-சனி
22	5	வெள்	அஷ்53-43	சேட்60	மா60	16-மே-சுக்
23	6	சனி	நவ58-15	கே3-0	சித்60	19-கும்ப-புத
24	7	ஞா	தச60	மூல8-43	அ8-43சித்	குரு ராகு செ
25	8	திந்	தச1-10	பூரா12-33	மா60	
26	9	செவ்	ஏகா2-0	உத்14-33	அ14-33சி	சுப காரியம் நீக்க
27	10	புத	து0-50	திரு14-25	சி14-25பி	சர்வ, மத்வ ஏகாதசி
			திா57-35			பிரதோஷம், அவமாகம், சுப முகூர்த்தம் செய்ய
28	11	வியா	சது52-40	அவி12-35	சி12-35மா	மூலா சிவராத்திரி
29	12	வெள்	அ●47-5	சுத9-10	சித்60	சர்வத்திர அமாவாசை
30	13	சனி	பிர39-28	பூர4-33	மா4-23சி	மீனாவி நா-47-25, பால் குண சுத்தம், அவமாகம்